

عَنْ سَمَاعٍ عَنْ يَحْيَى بْنِ كَثِيرٍ عَنْ هِشَامِ بْنِ عَمْرٍو

لما سيطر على هذه الاشياء عالم آخر اجعل في نظيره من كبره واول سنه

من تصانیف الافاضل فرید دهر وحید عصر بہیم بن محمد بن ابیہیم علیہ السلام

در بیان مفاصل و احوال

فهرست ابواب و فصول جلد اول کتاب شرح و قایه فارسی ملتقی الابواب

شرح و قایه فارسی	ملتقى الابواب	شرح و قایه فارسی	ملتقى الابواب
ابواب و فصول	ابواب و فصول	ابواب و فصول	ابواب و فصول
۱. دیباچه کتاب	۲. دیباچه کتاب	۳۲. فصل در جماعت	۳۰. فصل در صلوة بجماعت
۳. کتاب الطهارة	۳۳. کتاب الطهارة	۳۳. باب أحدث فی الصلوة	فی الاستسقا
۵. فصل در نماز	۵. فصل در نماز	۳۵. باب فی الصلوة و کبر فیها	باب در احوال الفریضه
۶. فصل در غسل	۶. فصل در غسل	۳۶. فصل در کبر و رکعات	باب الفرائض
۷. فصل در سجده	۷. فصل در سجده	۳۷. فصل در سجده و رکعات	باب سجود و السجود
۹. فصل در آداب	۹. فصل در آداب	۳۸. فصل در قیام و رکعات	باب صلوة المریضین
۱۱. فصل در روزه	۱۱. فصل در روزه	۳۹. فصل در نماز کسوف	باب سجود التلاوة
۱۲. فصل فی البیور	۱۲. فصل فی البیور	۴۰. و خسوف و استسقا	باب الصلوة السیارة
۱۴. فصل التیمیم	۱۴. فصل التیمیم	۴۱. باب در احوال الفریضه	باب جمعة
۱۵. باب المسح علی الخنجر	۱۵. باب المسح علی الخنجر	۴۲. باب قضاء الفرائض	باب الحیدرین
۱۶. فصل در مسح جمیره	۱۶. فصل در مسح جمیره	۴۳. باب الاذان	باب صلوة الخوف
۱۸. باب المسح علی الخنجر	۱۸. باب المسح علی الخنجر	۴۴. باب شرط الصلوة	باب الحیدرین
۲۰. فصل در الوان حیض	۲۰. فصل در الوان حیض	۴۵. باب صفة الصلوة	باب سجود التلاوة
۲۱. فصل نفاس	۲۱. فصل نفاس	۴۶. فصل تبییح الخشوع	باب صلوة المسافر
۲۲. باب الانحسار	۲۲. باب الانحسار	۴۷. فصل یحرم الاثم بالانحراف	باب صلوة الجمعة
۲۴. فصل در تسمیم و بابت	۲۴. فصل در تسمیم و بابت	۴۸. ابجامة سنة مکررة	باب الحیدرین
۲۵. و بیان قدر و فوائد	۲۵. و بیان قدر و فوائد	۴۹. باب حدیثه الصلوة	باب صلوة الخوف
۲۷. کتاب الصلوة	۲۷. کتاب الصلوة	۵۰. باب فی الصلوة و کبر فیها	باب الحیدرین
۲۸. باب الاذان	۲۸. باب الاذان	۵۱. فصل در کبره ثقیلة شیوة	فصل در کبره ثقیلة شیوة
۲۹. باب شرط الصلوة	۲۹. باب شرط الصلوة	۵۲. باب لوتر و الذی اقل	فصل در نماز جنابه
۳۰. باب صفة الصلوة	۳۰. باب صفة الصلوة	۵۳. فصل الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۱. فصل فی الترائیح	۳۱. فصل فی الترائیح	۵۴. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۲. فصل فی الترائیح	۳۲. فصل فی الترائیح	۵۵. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۳. فصل فی الترائیح	۳۳. فصل فی الترائیح	۵۶. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۴. فصل فی الترائیح	۳۴. فصل فی الترائیح	۵۷. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۵. فصل فی الترائیح	۳۵. فصل فی الترائیح	۵۸. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۶. فصل فی الترائیح	۳۶. فصل فی الترائیح	۵۹. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۷. فصل فی الترائیح	۳۷. فصل فی الترائیح	۶۰. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۸. فصل فی الترائیح	۳۸. فصل فی الترائیح	۶۱. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۳۹. فصل فی الترائیح	۳۹. فصل فی الترائیح	۶۲. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۰. فصل فی الترائیح	۴۰. فصل فی الترائیح	۶۳. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۱. فصل فی الترائیح	۴۱. فصل فی الترائیح	۶۴. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۲. فصل فی الترائیح	۴۲. فصل فی الترائیح	۶۵. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۳. فصل فی الترائیح	۴۳. فصل فی الترائیح	۶۶. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۴. فصل فی الترائیح	۴۴. فصل فی الترائیح	۶۷. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۵. فصل فی الترائیح	۴۵. فصل فی الترائیح	۶۸. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۶. فصل فی الترائیح	۴۶. فصل فی الترائیح	۶۹. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۷. فصل فی الترائیح	۴۷. فصل فی الترائیح	۷۰. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۸. فصل فی الترائیح	۴۸. فصل فی الترائیح	۷۱. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۴۹. فصل فی الترائیح	۴۹. فصل فی الترائیح	۷۲. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۰. فصل فی الترائیح	۵۰. فصل فی الترائیح	۷۳. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۱. فصل فی الترائیح	۵۱. فصل فی الترائیح	۷۴. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۲. فصل فی الترائیح	۵۲. فصل فی الترائیح	۷۵. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۳. فصل فی الترائیح	۵۳. فصل فی الترائیح	۷۶. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۴. فصل فی الترائیح	۵۴. فصل فی الترائیح	۷۷. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۵. فصل فی الترائیح	۵۵. فصل فی الترائیح	۷۸. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۶. فصل فی الترائیح	۵۶. فصل فی الترائیح	۷۹. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۷. فصل فی الترائیح	۵۷. فصل فی الترائیح	۸۰. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۸. فصل فی الترائیح	۵۸. فصل فی الترائیح	۸۱. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۵۹. فصل فی الترائیح	۵۹. فصل فی الترائیح	۸۲. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۰. فصل فی الترائیح	۶۰. فصل فی الترائیح	۸۳. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۱. فصل فی الترائیح	۶۱. فصل فی الترائیح	۸۴. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۲. فصل فی الترائیح	۶۲. فصل فی الترائیح	۸۵. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۳. فصل فی الترائیح	۶۳. فصل فی الترائیح	۸۶. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۴. فصل فی الترائیح	۶۴. فصل فی الترائیح	۸۷. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۵. فصل فی الترائیح	۶۵. فصل فی الترائیح	۸۸. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۶. فصل فی الترائیح	۶۶. فصل فی الترائیح	۸۹. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۷. فصل فی الترائیح	۶۷. فصل فی الترائیح	۹۰. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۸. فصل فی الترائیح	۶۸. فصل فی الترائیح	۹۱. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۶۹. فصل فی الترائیح	۶۹. فصل فی الترائیح	۹۲. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۰. فصل فی الترائیح	۷۰. فصل فی الترائیح	۹۳. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۱. فصل فی الترائیح	۷۱. فصل فی الترائیح	۹۴. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۲. فصل فی الترائیح	۷۲. فصل فی الترائیح	۹۵. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۳. فصل فی الترائیح	۷۳. فصل فی الترائیح	۹۶. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۴. فصل فی الترائیح	۷۴. فصل فی الترائیح	۹۷. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۵. فصل فی الترائیح	۷۵. فصل فی الترائیح	۹۸. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۶. فصل فی الترائیح	۷۶. فصل فی الترائیح	۹۹. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم
۷۷. فصل فی الترائیح	۷۷. فصل فی الترائیح	۱۰۰. فصل فی الترائیح سنة مکررة	باب التسمیم

شرح و تالیف فارسی		مستقیماً الاجمعه		شرح و تالیف فارسی		مستقیماً الاجمعه	
بسم الله	ابواب و فصول	بسم الله	ابواب و فصول	بسم الله	ابواب و فصول	بسم الله	ابواب و فصول
۵۸	باب الزکوة الانعام	۵۸	باب زکوة الذیاب	۸۲	کتاب النکاح	۸۲	کتاب النکاح
۵۹	باب الرکاز	۵۹	باب الرکاز	۸۳	باب المهرات	۸۳	باب المهرات
۶۰	باب الزکوة الخراج	۵۹	باب العاشر	۸۴	باب المهرات	۸۴	باب المهرات
۶۱	باب المصارف	۶۰	باب الرکاز	۸۵	باب المهرات	۸۵	باب المهرات
۶۱	باب الصدقة الفطر	۶۰	باب زکوة الخراج	۸۶	باب المهرات	۸۶	باب المهرات
۶۲	کتاب الصوم	۶۱	باب المصروف	۸۷	باب المهرات	۸۷	باب المهرات
۶۳	باب ما یوجب القضاء	۶۲	باب صدقة الفطر	۸۸	باب المهرات	۸۸	باب المهرات
۶۴	باب الاعتکاف	۶۳	باب ما یوجب القضاء	۸۹	باب المهرات	۸۹	باب المهرات
۶۵	کتاب الحج	۶۴	فصل یخرج الفطر	۹۰	باب المهرات	۹۰	باب المهرات
۶۶	باب القرآن اتمتع	۶۵	باب المستدر	۹۱	کتاب الرضا	۹۱	کتاب الرضا
۶۷	باب الجنایات	۶۶	باب الاعتکاف	۹۲	کتاب الطلاق	۹۲	کتاب الطلاق
۶۸	باب الاحصاء	۶۷	کتاب الحج	۹۳	باب الطلاق	۹۳	باب الطلاق
۶۹	باب الحج عن الغير	۶۸	فصل فی ارااد الاحرام	۹۴	باب الطلاق	۹۴	باب الطلاق
۷۰	فصل فی رتب	۶۹	فصل فی ارااد احرام	۹۵	باب الطلاق	۹۵	باب الطلاق
۷۱	کتاب النکاح	۷۰	فصل فی ارااد احرام	۹۶	باب الطلاق	۹۶	باب الطلاق
۷۲	فصل فی محرمات	۷۱	باب القرآن اتمتع	۹۷	باب الطلاق	۹۷	باب الطلاق
۷۳	باب الولی و الکفوة	۷۲	باب الجنایات	۹۸	باب الطلاق	۹۸	باب الطلاق
۷۴	فصل فی نکاح قصوی	۷۳	فصل فی ارااد احرام	۹۹	باب الطلاق	۹۹	باب الطلاق
۷۵	باب المسم	۷۴	فصل فی ارااد احرام	۱۰۰	باب الطلاق	۱۰۰	باب الطلاق
۷۶	فصل فی نکاح ابل فمی	۷۵	باب الجنایات	۱۰۱	باب الطلاق	۱۰۱	باب الطلاق
۷۷	باب النکاح الکافر	۷۶	باب الاحصاء و القضا	۱۰۲	باب الطلاق	۱۰۲	باب الطلاق
۷۸	کتاب الطلاق	۷۷	باب الحج عن الغير	۱۰۳	باب الطلاق	۱۰۳	باب الطلاق
۷۹	باب الطلاق	۷۸	باب المهرات	۱۰۴	باب الطلاق	۱۰۴	باب الطلاق
۸۰	باب الطلاق	۷۹	باب المهرات	۱۰۵	باب الطلاق	۱۰۵	باب الطلاق
۸۱	باب الطلاق	۸۰	باب المهرات	۱۰۶	باب الطلاق	۱۰۶	باب الطلاق
۸۲	باب الطلاق	۸۱	باب المهرات	۱۰۷	باب الطلاق	۱۰۷	باب الطلاق
۸۳	باب الطلاق	۸۲	باب المهرات	۱۰۸	باب الطلاق	۱۰۸	باب الطلاق
۸۴	باب الطلاق	۸۳	باب المهرات	۱۰۹	باب الطلاق	۱۰۹	باب الطلاق
۸۵	باب الطلاق	۸۴	باب المهرات	۱۱۰	باب الطلاق	۱۱۰	باب الطلاق
۸۶	باب الطلاق	۸۵	باب المهرات	۱۱۱	باب الطلاق	۱۱۱	باب الطلاق
۸۷	باب الطلاق	۸۶	باب المهرات	۱۱۲	باب الطلاق	۱۱۲	باب الطلاق
۸۸	باب الطلاق	۸۷	باب المهرات	۱۱۳	باب الطلاق	۱۱۳	باب الطلاق
۸۹	باب الطلاق	۸۸	باب المهرات	۱۱۴	باب الطلاق	۱۱۴	باب الطلاق
۹۰	باب الطلاق	۸۹	باب المهرات	۱۱۵	باب الطلاق	۱۱۵	باب الطلاق
۹۱	باب الطلاق	۹۰	باب المهرات	۱۱۶	باب الطلاق	۱۱۶	باب الطلاق
۹۲	باب الطلاق	۹۱	باب المهرات	۱۱۷	باب الطلاق	۱۱۷	باب الطلاق
۹۳	باب الطلاق	۹۲	باب المهرات	۱۱۸	باب الطلاق	۱۱۸	باب الطلاق
۹۴	باب الطلاق	۹۳	باب المهرات	۱۱۹	باب الطلاق	۱۱۹	باب الطلاق
۹۵	باب الطلاق	۹۴	باب المهرات	۱۲۰	باب الطلاق	۱۲۰	باب الطلاق
۹۶	باب الطلاق	۹۵	باب المهرات	۱۲۱	باب الطلاق	۱۲۱	باب الطلاق
۹۷	باب الطلاق	۹۶	باب المهرات	۱۲۲	باب الطلاق	۱۲۲	باب الطلاق
۹۸	باب الطلاق	۹۷	باب المهرات	۱۲۳	باب الطلاق	۱۲۳	باب الطلاق
۹۹	باب الطلاق	۹۸	باب المهرات	۱۲۴	باب الطلاق	۱۲۴	باب الطلاق
۱۰۰	باب الطلاق	۹۹	باب المهرات	۱۲۵	باب الطلاق	۱۲۵	باب الطلاق
۱۰۱	باب الطلاق	۱۰۰	باب المهرات	۱۲۶	باب الطلاق	۱۲۶	باب الطلاق
۱۰۲	باب الطلاق	۱۰۱	باب المهرات	۱۲۷	باب الطلاق	۱۲۷	باب الطلاق
۱۰۳	باب الطلاق	۱۰۲	باب المهرات	۱۲۸	باب الطلاق	۱۲۸	باب الطلاق
۱۰۴	باب الطلاق	۱۰۳	باب المهرات	۱۲۹	باب الطلاق	۱۲۹	باب الطلاق
۱۰۵	باب الطلاق	۱۰۴	باب المهرات	۱۳۰	باب الطلاق	۱۳۰	باب الطلاق
۱۰۶	باب الطلاق	۱۰۵	باب المهرات	۱۳۱	باب الطلاق	۱۳۱	باب الطلاق
۱۰۷	باب الطلاق	۱۰۶	باب المهرات	۱۳۲	باب الطلاق	۱۳۲	باب الطلاق
۱۰۸	باب الطلاق	۱۰۷	باب المهرات	۱۳۳	باب الطلاق	۱۳۳	باب الطلاق
۱۰۹	باب الطلاق	۱۰۸	باب المهرات	۱۳۴	باب الطلاق	۱۳۴	باب الطلاق
۱۱۰	باب الطلاق	۱۰۹	باب المهرات	۱۳۵	باب الطلاق	۱۳۵	باب الطلاق
۱۱۱	باب الطلاق	۱۱۰	باب المهرات	۱۳۶	باب الطلاق	۱۳۶	باب الطلاق
۱۱۲	باب الطلاق	۱۱۱	باب المهرات	۱۳۷	باب الطلاق	۱۳۷	باب الطلاق
۱۱۳	باب الطلاق	۱۱۲	باب المهرات	۱۳۸	باب الطلاق	۱۳۸	باب الطلاق
۱۱۴	باب الطلاق	۱۱۳	باب المهرات	۱۳۹	باب الطلاق	۱۳۹	باب الطلاق
۱۱۵	باب الطلاق	۱۱۴	باب المهرات	۱۴۰	باب الطلاق	۱۴۰	باب الطلاق
۱۱۶	باب الطلاق	۱۱۵	باب المهرات	۱۴۱	باب الطلاق	۱۴۱	باب الطلاق
۱۱۷	باب الطلاق	۱۱۶	باب المهرات	۱۴۲	باب الطلاق	۱۴۲	باب الطلاق
۱۱۸	باب الطلاق	۱۱۷	باب المهرات	۱۴۳	باب الطلاق	۱۴۳	باب الطلاق
۱۱۹	باب الطلاق	۱۱۸	باب المهرات	۱۴۴	باب الطلاق	۱۴۴	باب الطلاق
۱۲۰	باب الطلاق	۱۱۹	باب المهرات	۱۴۵	باب الطلاق	۱۴۵	باب الطلاق
۱۲۱	باب الطلاق	۱۲۰	باب المهرات	۱۴۶	باب الطلاق	۱۴۶	باب الطلاق
۱۲۲	باب الطلاق	۱۲۱	باب المهرات	۱۴۷	باب الطلاق	۱۴۷	باب الطلاق
۱۲۳	باب الطلاق	۱۲۲	باب المهرات	۱۴۸	باب الطلاق	۱۴۸	باب الطلاق
۱۲۴	باب الطلاق	۱۲۳	باب المهرات	۱۴۹	باب الطلاق	۱۴۹	باب الطلاق
۱۲۵	باب الطلاق	۱۲۴	باب المهرات	۱۵۰	باب الطلاق	۱۵۰	باب الطلاق

شرح و تائید فارسی	ملحق الانجیر	شرح و تائید فارسی	ملحق الانجیر
باب اول و فصول	باب اول و فصول	باب اول و فصول	باب اول و فصول
۱۴۳	باب الکفارة	۱۲۵	فصل تحت مقدمه
۱۴۳	باب الکلف	۱۲۹	باب عبودت الدین
	باب الفحل	۱۲۹	باب الکفارة
۱۴۹	باب الکلف	۱۲۹	باب الفحل
	بالقول	۱۲۶	فصل نفقة الطفل
۱۵۲	کتاب احمد و	۱۲۶	کتاب التلاق
۱۵۴	باب الوطی	۱۲۵	باب غنق البغض
	الذی یجوز	۱۲۵	باب التعلق بهم
	احمد و الذی	۱۲۸	باب الکلف بالعتق
	لا یوجب احمد	۱۲۹	باب التعلق من قبل
۱۵۵	باب الشهادۃ	۱۳۰	باب التبریر
	الزنا و الرجوع	۱۳۱	باب الاستیلاء
	عنها	۱۳۲	کتاب الایمان
۱۵۶	باب حد الشرب	۱۳۳	فصل التمسک
	باب حد القذف	۱۳۳	باب العین الذخول
۱۶۰	فصل فی التقریر	۱۳۴	باب الیمین
۱۶۱	کتاب السرقۃ		فی لاکل
۱۶۲	باب فی کیفیت	۱۳۹	باب الیمین فی اطلاق
	القطع	۱۵۰	باب الیمین فی البیوع الشراء
۱۶۵	باب قطع الطریق	۱۵۲	باب الیمین فی الخمر و الفحشاء
۱۶۶	کتاب الجراح	۱۵۳	کتاب الجراح
۱۶۸	باب الحد	۱۵۴	باب الحد
۱۶۹	کتاب الحد	۱۵۵	باب الحد
۱۷۰	کتاب الحد	۱۵۶	باب الحد
۱۷۱	کتاب الحد	۱۵۷	باب الحد
۱۷۲	کتاب الحد	۱۵۸	باب الحد
۱۷۳	کتاب الحد	۱۵۹	باب الحد
۱۷۴	کتاب الحد	۱۶۰	باب الحد
۱۷۵	کتاب الحد	۱۶۱	باب الحد
۱۷۶	کتاب الحد	۱۶۲	باب الحد
۱۷۷	کتاب الحد	۱۶۳	باب الحد
۱۷۸	کتاب الحد	۱۶۴	باب الحد
۱۷۹	کتاب الحد	۱۶۵	باب الحد

فهرست ابواب و فصول حلیه ثانی کتاب شرح وقایع فارسی و توفیق الابرار

شرح وقایع فارسی حلیه ثانی	ملحق الابرار	شرح وقایع فارسی حلیه ثانی	ملحق الابرار
ابواب و فصول	ابواب و فصول	ابواب و فصول	ابواب و فصول
۲ کتاب بیع	۱۲ کتاب البیوع	۶۸ کتاب الوکالة	۵۹ فصل في بيع الرقبة
۵ باب شرط خيار	۷ فصل في حل البناء	۶۹ باب الوکالة بالبيع	۶۱ فصل في بيع الرقبة
۸ فصل في خيار الرقبة	۸۳ باب خيار	۷۱ فصل لا یصح	۶۲ کتاب الشهادة
۹ فصل في خيار العيب	۱۰ فصل في خيار المشتري	۷۲ بیع الوکیل	۶۳ فصل في بيع الكل بمحمه
۱۳ باب بیع الفاسد	۱۲ باب البيع الفاسد	۷۳ باب الوکالة بالقبض	۶۴ باب من قبل الشهادة
۱۶ باب الاقالة	۱۴ فصل في قبض المشتري	۷۴ القبض	۶۵ باب الاقالة
۱۹ باب طرأه والتولية	۱۵ باب الاقالة	۷۵ باب عزل الوکیل	۶۶ باب الشهادة على اشهاد
۲۲ باب الربا	۱۶ باب طرأه والتولية	۷۶ کتاب الدعوى	۶۷ باب الجمع
۲۴ باب حقوق الاستحقاق	۱۷ فصل لا یصح یقول	۷۷ باب التنازل	۶۸ کتاب الوکالة
۲۶ فصل في بيع فضول	۲۲ باب الربا	۷۸ فصل في الرقبة	۷۹ باب الوکالة
۲۸ باب السلم	۲۴ باب الحقوق	۷۹ باب دعوى الرجلین	۸۰ باب الوکالة بالقبض
۳۰ فصل في شروط	۲۶ والاحتماق	۸۱ باب دعوى السب	۸۱ کتاب الدعوى
۳۳ بعت السلم	۲۸ فصل في البذیة	۸۲ کتاب الاقرار	۹۱ باب التنازل
۳۵ مسائل شتى	۲۸ باب السلم	۸۳ باب الاستئثار	۹۲ فصل في اوقاف والید الشی
۳۷ کتاب الصرف	۳۲ مسائل شتى	۸۴ باب الاقرار	۹۳ باب دعوى الرجلین
۳۸ باب الكفالة	۳۵ کتاب الصرف	۸۵ کتاب الصلح	۹۴ فصل في التنازع بالایة
۳۹ کتاب الحوالة	۳۶ فصل في دفع الاصل	۸۶ فصل في بیان خبری	۹۵ باب دعوى السب
۵۰ کتاب القضا	۳۹ باب كفالة	۸۷ که در آن صلح جایز است	۹۶ کتاب الاستقرار
۵۱ مسائل شتى	۵۰ باب الحوالة	۸۸ فصل في خارج کردن کس از	۹۷ باب الاستئثار
۵۲ کتاب الشهادة والجمع	۵۲ کتاب القضا	۸۹ کتاب المضاربة	۹۸ کتاب الصلح
۵۴ باب قبول الشهادة	۵۴ فصل في اذنه	۹۹ باب المضارب	۹۹ فصل في بيع الرقبة
۵۵ فصل في الشهادة الزور	۵۵ فصل في اذنه	۱۰۰ و المضارب	۱۰۰ کتاب الدعوى
			۱۰۱ کتاب الدعوى
			۱۰۲ کتاب الدعوى
			۱۰۳ کتاب الدعوى
			۱۰۴ کتاب الدعوى
			۱۰۵ کتاب الدعوى
			۱۰۶ کتاب الدعوى
			۱۰۷ کتاب الدعوى
			۱۰۸ کتاب الدعوى
			۱۰۹ کتاب الدعوى
			۱۱۰ کتاب الدعوى
			۱۱۱ کتاب الدعوى
			۱۱۲ کتاب الدعوى
			۱۱۳ کتاب الدعوى
			۱۱۴ کتاب الدعوى
			۱۱۵ کتاب الدعوى
			۱۱۶ کتاب الدعوى
			۱۱۷ کتاب الدعوى
			۱۱۸ کتاب الدعوى
			۱۱۹ کتاب الدعوى
			۱۲۰ کتاب الدعوى

شرح وقایع فارسی جلد ثانی		ملحق الاسطر		شرح وقایع فارسی جلد ثانی		ملحق الاسطر	
صفحه	ابواب فضول	صفحه	ابواب فضول	صفحه	ابواب فضول	صفحه	ابواب فضول
۱۳۳	فصل فی الاختلاف	۱۳۹	کتاب البیته	۱۵۳	کتاب الاکراه	۱۵۲	باب یحیی فی الشفقه
۱۳۴	کتاب الوصیت	۱۳۹	باب الرجوع	۱۵۴	کتاب الحج	۱۴۳	فصل تبیل الشفقه
۱۳۵	کتاب العاریه	۱۳۹	فصل درمنع هبته	۱۵۹	فصل بلوغ الکلام	۱۴۵	کتاب القسمة
۱۳۶	کتاب البیته	۱۳۹	کتاب الاجازة	۱۶۰	کتاب المازون	۱۴۶	فصل درینقیس اقام
۱۳۷	باب الرجوع عن البیته	۱۳۹	کتاب الجواز من الاجازة	۱۶۱	کتاب الغصب	۱۴۹	فصل درکسور المایة
۱۳۸	فصل درکسور بیه بار و رار	۱۳۹	فصل الاجازة	۱۶۲	فصل تغییر مقصود	۱۵۰	کتاب المزاحمة
۱۳۹	فصل فی الصدقة	۱۳۹	مسائل مشهورة	۱۶۳	فصل نقصان مقصود	۱۵۱	کتاب المساقات
۱۴۰	کتاب الاجازة	۱۳۹	کتاب المكاتب	۱۶۴	فصل شحوص بالایتم	۱۵۲	کتاب الذبايح
۱۴۱	باب الاجازة الفارسی	۱۳۹	باب تقریر المكاتب	۱۶۵	کتاب الشفقه	۱۵۳	فصل درحرم اکل
۱۴۲	باب من الاجازة	۱۳۹	فصل احوال اولاد	۱۶۶	فصل درختلان	۱۵۴	کتاب الکراهیة
۱۴۳	فصل مستاجر	۱۵۱	باب کتابت الشفقه	۱۶۷	باب بایکون فی الشفقه	۱۵۵	فصل فی الاکل مندرج فی
۱۴۴	فصل فی جارة العبد	۱۵۲	باب العجز والموت	۱۶۸	فصل فی حیل	۱۵۶	کتاب فی الکسب
۱۴۵	فصل فی الاختلاف	۱۵۳	کتاب الولار	۱۶۹	کتاب القسمة	۱۵۷	باب فی اللبس
۱۴۶	باب شیخ الاجازة	۱۵۴	فصل لار المولات	۱۷۰	باب المزاحمة	۱۵۸	فصل فی الاستبراء
۱۴۷	مسائل شفی	۱۵۵	کتاب الاکراه	۱۷۱	کتاب المساقات	۱۵۹	باب فی البیع
۱۴۸	کتاب المكاتب	۱۵۶	کتاب الحج	۱۷۲	کتاب الذبايح	۱۶۰	فصل فی المتقدرات
۱۴۹	فصل فی کتابت	۱۵۹	فصل حکیم بلوغ افلام	۱۷۳	فصل در بیان ناکه	۱۶۱	کتاب اشیاء الاموال
۱۵۰	الفاسدة	۱۶۲	فصل تقریر الصبی	۱۷۴	خودون آن حلال	۱۶۲	فصل فی الشرب
۱۵۱	باب تقریر المكاتب	۱۶۳	کتاب الغصب	۱۷۵	نیست و آنکه خودون	۱۶۳	فصل ذکر علی الانهار
۱۵۲	فصل المكاتب	۱۶۵	فصل ان غیر خصیصه	۱۷۶	حلال است	۱۶۴	کتاب الصید
۱۵۳	باب کتابت البیته	۱۶۶	فصل دران غیب	۱۷۷	کتاب الاضیحة	۱۶۵	کتاب الریح
۱۵۴	باب الموت	۱۶۷	ما غصبه	۱۷۸	کتاب الکراهیة	۱۶۶	باب بایکون فی الشفقه
۱۵۵	کتاب الولار	۱۶۹	کتاب الشفقه	۱۷۹	فصل درکل و سرب	۱۶۷	باب المهرین
۱۵۶	فصل فی الولار المولات	۱۷۱	فصل ان اختلاف الشفقه	۱۸۰	فصل بلوغ فی خزان	۱۶۸	باب التصرف

شرح و تائید فارسی عهد ثانی		ملفوظ الامام		شرح و تائید فارسی عهد ثانی	
صفحه	ابواب و فصول	صفحه	ابواب و فصول	صفحه	ابواب و فصول
۱۹۰	فصل فی النظر	۲۱۶	فصل در بیان عصیر	۲۲۸	فصل در جرح و جرح
	و السمع و اللمس	۲۱۶	کتاب انجلیات	۲۵۱	باب استحقاق
۱۹۱	فصل در استنباط	۲۱۸	باب مایه و جب	۲۵۱	باب الوصیت
۱۹۶	کتاب الاحیاء الاموات	۲۲۲	باب القصاص		الامام قاری
۱۹۷	فصل الشریع الشریع	۲۲۲	فصل فی سبب القصاص	۲۵۵	باب الوصیت
۱۹۸	فصل در کتب بدین	۲۲۲	فصل فی سبب قتل	۱۵۶	باب الوصیت
	فصل در جمیع شریک	۲۲۵	باب الشهادة	۲۵۶	باب الوصیت
۱۹۹	کتاب الایمان	۲۲۶	کتاب الایمان	۲۵۹	فصل شهادت الوصیت
۲۰۱	کتاب الایمان	۲۲۸	فصل فی انفس		کتاب استغاثی
۲۰۵	کتاب الایمان		الایمان	۲۶۱	مسائل
۲۰۷	باب مایه و جب	۲۲۹	لا قدر فی الشیخ		شعری
۲۱۱	باب الایمان	۲۳۱	فصل فی سبب الایمان	۲۶۲	کتاب
۲۱۲	باب الشریع و انجلیات		باب مایه و جب فی الطریق	۲۵۱	الایمان
	فی الایمان	۲۲۵	فصل ان الایمان	۲۵۲	باب الوصیت
۲۱۶	فصل عصیر		باب خیار الایمان	۲۶۲	الایمان و عصیر
۲۱۷	کتاب انجلیات	۲۲۸	باب خیار الایمان	۲۵۵	باب الوصیت
۲۱۸	باب مایه و جب القود	۲۳۰	فصل در تیره احمد		باب الایمان
	و مایه و جب	۲۳۱	فصل و ان خیر	۲۵۶	باب الوصیت
۲۲۱	باب القود فیما دون		باب عصیر الایمان	۲۵۹	کتاب
۲۲۵	باب الشهادة فی الایمان	۲۳۲	باب الشهادة		الایمان
	و اعتبار حاله	۲۳۵	کتاب الایمان	۲۶۱	مسائل
۲۲۷	کتاب الایمان	۲۳۶	کتاب الایمان		شعری

استعمل
فقرقش الوضوء غسل
الاعضاء الثالثة
ومسح الرأس باليد
باب من قضى من الشعر
واستعمل الدفن وتيمم
الافقون فقرقش غسل
باب من العذر والاذان
ظلالا باليد وصف
رجحة الدرد المرفقان
والكسبان
باب فضلان
سنة افضل

[illegible]

از کف آن دست بظاهر دست راست از سر انگشتان تا پنج سیم کند بعد از آن با یکست شهادت و ناکست بر آید
سر انگشتان بر ابط آن سیم نماید همچنین بدست راست بظاهر و باطن است چپ سیم کشد بعد از آن اگر در میان انگشتان
نرسیده باشد واجب که خطای انگشتان کند پس بر او خطای انگشتان بفهریه هم محتاج شود مسئله نزدیک طرفین رو است
تیمم هر چه از جنس زمین بود و طاهر باشد چون خاک ریگ سنگ و کلنج و مسرود زنج پس بطلا و نقض روانه و مگر آنکه
بجاک آلوده باشد و نیز نگندم و جو را نباشد مگر آنکه گرداگرد و یوز و غیره منفسک در آن نجاست فائده باشد و انبوه
بر تنه اثر نجاست نماده باشد اما بعد از زوال اثر نجاست نماز در آن زمین جایز بود و نیز نجاست بر تنه نشاند و نزدیک
امام ابو یوسف تیمم روانه و مگر بجاک ریگ و نزدیک نام شافعی جایز نبود مگر بجاک مسئله با وجو قدرت بردی
درین تیمم بغیر این دو پس اگر شخص نه را جا رب کر و یا دیوار انداخت یا گندم پیچ و بر روی و بر دست می غبار نشست
و بر آن دست مالید تیمم جایز باشد اما بحدیث شستن غبار بی مالیدن است تیمم روانه و مسئله نیت و تیمم وضعت بخلاف آن فر
پس اگر شخص لا وعده باشد پیشتر چون ضایت موجب وضو نیست هر دو یک تیمم کافی باشد و اگر نیت یک حد تیمم کرد از وضو دوم
کفایت نکند مسئله اگر کاغذ نیت اسلام تیمم کرده سلمان شمر و انیس که بان تیمم نماز گذارد و نیز اگر نزدیک طرفین تیمم
شرط است که نیت بکنوعیات مقصوده را که فی طهارت درست نباشد بخلاف امام ابو یوسف که نزدیک و بان تیمم نماز
رو ابو وزیر که نزدیک و عبادت مقصوده شرط است اگر چه فی طهارت درست باشد پس اگر برای نماز خانه و یا حجه تلاوت
تیمم کردند و بان لاتفاق روا بود و اگر برای مسح با دخول سجده تیمم کرده است بالاتفاق نماز خانه بان جایز باشد
زیرا که نماز خانه و حجه تلاوت عبادت مقصوده است که فی طهارت درست نمیشود و مسح با دخول سجده عبادت
مقصود نیست اما تیمم نیت نماز آن قبل سیکنده مسح با دخول سجده را مسئله اگر کاغذی بنیت وضو کرده بود آن
مسلمان شد و است که بان عند نماز بخواند بخلاف امام شافعی که نزدیک و وضو کاغذ جایز نبود و اگر نیت کرده باشد نیز از نیت
کاغذ معتبر نیست با آنکه در وضو فرض است نزدیک و نزدیک نیت در وضو فرض نیست پس اگر نیت وضو کرد و بطرفین
اولی جایز بود مسئله رو است تیمم در وقت نماز پیش از وقت آن بخلاف امام شافعی که نزدیک و اگر پیش از وقت
تیمم کرده است رو نیست که در وقت آن تیمم نماز خواند زیرا که حکم نزدیک و خلف ضرورت عراب و نزدیک داخل مطلق است
و متقوی قول احمد بن حنبل علیه السلام الترمذی و المسلمون لول اعترض مسئله اگر شخصی از رفیق ابطلید وی ندا نماز

والاستغفار من
الاصح والذم والادب
من غيرة من غيرة
لا تصح بدون الطهارة
قلوبكم كما في الاسلام
لا يجوز تسليطه على
الادب والادب ولا
يشترط في الحديث
او ان يحسن به
هو الصالح ومنه
ان يتم
منه
بسطه
في غيرة من غيرة
بها وجب
كله
يكن
والذم والادب
واما
يستوعب
الحديث والادب
والفلسفة والادب
والفلسفة

مجله دوفتایم شرح وقایع فارسی در هفتاد و دو جلد

[illegible][illegible][illegible]

شرح و قایه فارسی

جلد اول

سواى سایه که در وقت نوال شهر و طریق شناختن سایه زوال آنست که زمین را بر یک خط چنانکه هیچ جانب آن بلند و پست نباشد تا اگر بر آن آب بزند هر جانب یکسان بماند و اگر بر آن زمین دایره کشند و آنرا دایره هندیه نامند و بدانکه علمای هند آنرا وضع نموده اند و در وسط تحقیق آن دایره چوبی بقدر ربع قطر دایره که بسیار و باریک کتاب استاده کنند چنانچه سر آن با مرکز نقطه از محیط دایره متساوی باشد و آن چوبی بمقیاس گویند و شک نیست که در اول و در سایه مقیاس بیرون دایره خواهد بود و هر چند که آفتاب بالاتر رود و سایه مقیاس کمتر گردد تا آنکه در دایره داخل شود پس در موضع دخول علامتی باید گذاشت چون نصف النهار یک حدی رسیده بعد از زوال زیاد شود و از دایره بیرون آید بر موضع خروج نیز علامتی بگذارند و از وسط قوس آنکه در میان هر دو علامت خطی راست تا مرکز دایره بکشند پس خط نصف النهار باشد هرگاه که سایه مقیاس بر این خط رسد نصف النهار معلوم شود و سایه بیوقت سایه نصف النهار باشد و همین سایه را سایه اصلی گویند و سایه دیگر همراه متفاوت باشد چون سایه مقیاس ازین خط زائل شود اول وقت ظهر در آید و در آخر آن وقت در آید چنانکه ذکر شد و اول وقت عصر از آخر وقت ظهر باشد بر هر دو قول تا غروب آفتاب بعد و اول وقت مغرب از غروب آفتاب بود تا غروب شفق و شفق بقول صاحب مدینه شرعی است و بقول امام عسکری که بعد از سرخی باشد و فتوی بقول صاحب مدینه و اول وقت عشا از غروب شفق باشد و اول وقت نماز بعد از آید عشا بود و آخر هر دو تا صبح صادق باشد مسئله وقت مستحب نماز فجر است بخیر و در وقت شفق صبح نماز گذاردن چنانکه هر عمل یا زیاد از آن وقت باشد و باز اگر نماز و وضو ظاهر شود آماده آنقدر در وقت ممکن باشد مسئله در ایام گراما نیز مستحب و در ایام سمرات تحصیل آن مسئله در نماز عصر هرگز و سرمانا آنکه تغیر آفتاب نشود تا غیر مستحب و در عشا تا ثلث شب در و ترا آخر شب مگر آنکه توفیق بیداری شدن باشد تا مغرب و غیر مستحب مسئله در روز اربعه و در نماز عصر و عشا تحصیل مستحب و در غیر آن اثر تا غیر مسئله در وقت طلوع آفتاب قیام آن و در وقت غروب سجده کردن نماز بنانه خواندن جایز باشد مگر ادای عصر که اگر در وقت غروب و ابو چنانکه تحقیق این ترجمه مذکور است مسئله چون امام برای خطبه جمعه بر آید قبل نماز فونی نماز بنانه و سجده تلاوت در آنوقت مکرره باشد مسئله بعد طلوع صبح در ایستادن قبل مکرره باشد و در میان عصر و غروب قبل مکرره بود بخلاف فونی و نماز بنانه و سجده تلاوت که در آن بزرگ وقت مکرره باشد مسئله در نماز را در یک وقت جمع نمودن است بنویسند مگر حاجیان را در روزی عصر در وقت ظهر و غروب و وقت عشا و یا چنانچه در باب بیان کرده شود مسئله

ن از زوال ارتفاع
مسئله از این جهت
در وقت عصر من
انتهای وقت الظهر
مسئله غروب شمس
در وقت المغرب من
از اینها مسئله
الشفق و هو البیاض
الکائن فی الاذن
بعد از طلوع و غروب
و غروب قبل و بعد
در وقت عشا و از
مسئله از این جهت
در وقت عصر من
انتهای وقت الظهر
مسئله غروب شمس
در وقت المغرب من
از اینها مسئله
الشفق و هو البیاض
الکائن فی الاذن
بعد از طلوع و غروب
و غروب قبل و بعد
در وقت عشا و از

مسئله در وقت طلوع آفتاب قیام آن و در وقت غروب سجده کردن نماز بنانه خواندن جایز باشد مگر ادای عصر که اگر در وقت غروب و ابو چنانکه تحقیق این ترجمه مذکور است مسئله چون امام برای خطبه جمعه بر آید قبل نماز فونی نماز بنانه و سجده تلاوت در آنوقت مکرره باشد مسئله بعد طلوع صبح در ایستادن قبل مکرره باشد و در میان عصر و غروب قبل مکرره بود بخلاف فونی و نماز بنانه و سجده تلاوت که در آن بزرگ وقت مکرره باشد مسئله در نماز را در یک وقت جمع نمودن است بنویسند مگر حاجیان را در روزی عصر در وقت ظهر و غروب و وقت عشا و یا چنانچه در باب بیان کرده شود مسئله

اول هر دو بگوید برای هر واحد از بوقی اگر اقامت گفتا که جایز بود مسئله اذان محدث جایز باشد و اقامت و اگر
و اگر محدث یا جنب اذان اقامت گفته اذان جنب را عاده نکند زیرا که فکر اذان برای غایبان مفید باشد بنا بر آنکه احتمال است
که بعضی ایشان نشنیده باشند بخلاف اقامت که آن برای اعلام حاضرانست مسئله اذان نین دست و مخنون مکرده است
و مستحب است عاده آن مسئله اگر کسی یک رکعت نماز بجا آورد و اذان اقامت را ترک کند مکرده باشد اما اگر
مسافری یا اقامت گرفته بود جایز بود مسئله اگر مسافر یا یک رکعت در خانه خود نماز نیکدارد و اذان اقامت هر دو را
ترک نمود بقول ابن مسعود اگر در مسجد بود اذان اقامت گفته باشد جایز بود و اما در دیهات اگر در مسجد اذان اقامت گفته باشد
حکم مصلی در خانه شهر بوده اگر نه حکم و مسافر باشد مسئله چون بگذرد اقامت حی علی الصلوة گوید امام و قوم همه برای نماز
استاده شوند و چون بعد اقامت الصلوة رسد امام در نماز شروع کند یا بشروع صلوة یکی از شرائط نماز
پاکی تن است از نجاست حقیقی و حکمی و دو تم پاکی جامه و دو تم پاکی جای نماز چهارم شتر عورت پنجم استقبال قبله ششم نیت
بدلی که فلان نماز نیکدارد و مسئله عورت مرد و زنان نماز را نخواست و عورت هرگز که مثل عورت مرد است مگر شکم و پستان
او نیز عورت است و عورت حر تمام تن برهنه گرد و در هر دو کف دست و هر دو قدم او عورت نیست مسئله کشف رجب
هر حصوی که عورت است منع میکند بجز نماز را چون بی شکم یا ساق یا ران یا دبر یا ذکر یا چین یا موی تن یا آنکه
بر عورت موی بر خیزد و غیره و مسئله اگر کسی بر جامه پاک بنزدارد و نازل نجاست نماید یا بر جامه
نماز پاک نماز بگذارد و آنرا عاده نکند مسئله اگر بر بنده نماز خواند و رجب جامه او پاک است نماز نیکدارد و آنرا اگر کمتر از رجب پاک است
افضل آنست که نماز را با جامه نجس بگذارد اگر بر بنده نماز خواند جایز بود مسئله هر که جامه مشحون است که نماز را نشسته یا نشسته بجا
اگر استاده بر کعبه سجود خواند جایز بود که زنی جامع الزموره مسئله اگر استقبال قبله خالف باشد یا هر جهت که تواند روی
از دو نماز بگذارد مسئله هر که از قبله نشاء شد و کسی نیست که آنرا برسد تحریر نماز خواند و اگر بعد از فراغ خطا ظاهر شد
عاده نکند و اگر در میان نماز علم خطا شد یا رای و برگشت بگذرد نماز را تمام کند مسئله کسی را که قبله مشتبه شد
و بی تحریر نماز خواند و آنرا بجا نیاید قبله خواند یا بشد زیرا که قبله او جهت تحریر دی مسئله اگر در شب تاریک
دقی تحریر نماز یا بجا نخواست خواند و هر واحد بجانب تحریر خود روی آورد و هیچکدام از حال امام واقعه نیست نماز
جایز بود مگر نماز کسی که در میان نماز معلوم کند حال امام را و با وجود آن با امام مخالفت کند یا کسی که را هم مقدم

مدرسہ اسلامیہ دارالافتاء
بیتناں اسلام آباد

بسم الله الرحمن الرحيم

10/10/19

١٠٠

مجلس

المعاني

الانقلاب

۱۰۰

الشيخ محمد بن الحسين

المؤلف

فان

مجلس شورای اسلامی

10

10

CONFIDENTIAL

14

21

3/10/68

61

وہی

3

16

10

[illegible]

سحر
 بانق
 انقض على اعداءه
 على كوكبهما سنة فانه
 فتح انكسر منه زحارا
 لا يجوز الا انقض
 على الارض من غير
 عقد ولا على شيء
 لا يجوز انقض
 عليه الا على ما لا
 يكون له ملكه
 ان يملكه الا على ما

[illegible]

رسول صلی الله علیه وسلم و اصحاب و در آخرین نماز آن سرور علیه السلام چنانکه در حاشیه جلوس است مسئله اقتدا
موسی با موسی بن تنخل با منقرض بود و اقتدا او با زن و کودک جایز نباشد زیرا که تاخیر زن و نخل ثابت شده است
و کودک متنخل است مسئله اقتدا با هر مأمور و قاری یا ای و سایر بایزینه و غیر موسی یا موسی و منقرض با تنخل و در
زیر اگر نه ای قوی یا ضعیف جایز نباشد مسئله اقتدا منقرض با منقرض فرض دیگر روا نبود زیرا که اقتدا شرکت در آن
با تخا و یک دیگر باشد مسئله امام قنارت و رازخواه و بسیار است که در قوم اهل حجاز و وضع غایب و نیز قنارت رکت
اول را بر رکت دوم در آن کند و اگر در نماز منقرض مسئله اگر مقتدی یکی یا امام او را در جانب رکت بر او بخواند کند اگر
زبان او بود و چو پیش بود و مقدم است و شود مسئله اگر در نماز امام فساد ظاهر شد مقتدیان آن را نیز اعاده نکنند زیرا که نماز
امام متفصل از مقتدی بود پس فساد نماز امام مستلزم فساد نماز مقتدی باشد مسئله در عقب امام اول مردان است و
بعد از آن کوکان بعد از آن خنثان بعد از آن نان مسئله اگر زن بر پهلوی مردی حائل با امام اقتدا کند و زن
محل شهادت باشد و نماز مرد و شریک بودند و امام نیت امامت زن آن کرده باشد نماز مرد فاسد شد و اگر امام نیت امامت زن آن
نکرده باشد نماز زن باطل گردد و اگر بر پهلوی مرد اقتدا کند و است بیک روایت نماز وی جایز بود اگر چه امام نیت امامت زن آن
نکرده باشد و بیک روایت جو از آن حقوق بر نیت امام باشد مسئله اگر قاری یا ای اقتدا کرد و یا ای را خلیفه گرفت یا نیم
فاسد شود اگر چه در رکت اخیر خلیفه گرفته باشد زیرا که در هر رکت از نماز قراة فرض مستلزم قراة علیه السلام لا صلوة الا بالقراة
لیکن قراة تحقیق باشد یا تقدیری بود و در رکت اخیر اگر تحقیقی نیست تقدیری مستلزم قراة علیه السلام قراة الاولین قراة
الاخرین از ای بر دو قسم قراة مفقود است پس ناری از برای قدرت بر قراة بسبب وجود قاری فاسد باشد و چون نماز
امام فاسد شود نماز مقتدیان نیز فاسد گردید و چنانکه تحقیق این در حاشیه جلوس است باب الحداث فی الصلوة اگر
مصلی را بی قصد در نماز حدث رسید یا نیز نیست که وضو کرده بر همان نماز بنشیند لیکن استیفاء تنخل بود اگر چه بعد
از تشهد حدث رسید بخلاف صاحبیه که نزدیک ایشان بعد از تشهد نماز تمام شود و نیز و یک امام منافی اگر در نماز حدث
رسید نماز باطل گردد مسئله اگر امام را حدث رسید خلیفه گیر و خود وضو کرده در جای وضو یا در جای نماز خود نماز را
تمام کند و اگر آنکه خلیفه از نماز فارغ نشده باشد آن زمان خلف خلیفه نماز را تمام نماید و اگر مقتدی را حدث رسید پیش
حکم است یعنی پیش از فراغ امام عقب رجای خود نماز را تمام کند و بعد از فراغ امام چون مغرور وی اختیار باشد

در این کتاب که در آن سجده میکنند و نزدیک بعضی بر هر موضع که در وقت خضوع نظر اندازد از حکم موضع سجده
 پس اگر گشت زیر و کانی که بالای آن شخصی نماز میکند از دو بعضی اعضای این را بعضی فروتنی اعضای مصلی را
 مقابل گشت بروایت ثانی بزرگ کار شود مگر آنکه در موضع سجده ننگد نشسته باشد مسئله مصلی که در سجده نماز میکند
 مستحب است که نزدیک موضع سجده مقابل یکی از دو چشم خود ستره استاده کند طول آن یک گز باشد و بطریقی
 چون طبری انگشت میانه و بیاض و آنست که ستره را پیش خود بغلط اندازد یا بجای ستره بر زمین خنک کند مسئله
 اگر ستره در پیش باشد شخصی خواهد کرد پیش می شده بگذرد و یا خواهد که در میان ستره و مصلی روان شود و یا ستره
 که مصلی او را به تنبیه یا باشارت منع کند و برود و روان باشد مسئله ستره امام مقتدی را کفایت کند اگرچه
 مقتدی سبونی باشد چنانکه در جامع الرموز است مسئله چون پیش مصلی راه نبود و ملحق هم مرد و یا ستره
 که ستره را ترک کند فصل در مکر و هات مسئله یکی از مکر و هات سبب است و سدل ثوبت و سدل رجا در آنست
 که یا در برابر سر یا یکت اندازد و بر دو طرف آن را فرو گذارد و در قیاد آن آنکه آنرا یکت اندازد و بی آنکه
 بر دو دست او در پیش در آرد و یا بر دو جانب تراشم کند دوم جمع کردن طراف جامه که بجا که یا باندن آنکه
 نشود و سوم به بدن یا بجامه بازی کردن چهارم جمع کردن موی را بالای سر یا چیدن آنرا در آوردن طراف آنرا
 در اصول آن پنجم سچیدن کپشیدن انگشتان را که آواز بر آید ششم بدین بجان رست چوب بامیلان ستره
 گزیده ششم بد کرده خود پنجم دور کردن نگریزه مگر یکبار برای سجده ششم دست بر نه گاه نهادن پنجم اندام شکستن و هم
 مانع یک شکستن چنانکه بر سر بر سرین نشیند و بر دو انور ایستاده کند یا زوم در سجده بازگستردن و بازو هم بی خذر
 چهارم نشستن ستره پنجم نتوان نام نهاد در حجاب سجده بالای صنفه و کان یا بر زمین چهارم ستره مصلی عقبه
 در آن فرض است یا نوزدهم بودن صورت سپردن بالای مصلی یا پیش او یا در برابر او اگر عقبه مصلی یا در برابر او باشد که
 نبود و نیز اگر درین ایام صورت است یا نوزدهم برای سستی کاملی بر بنده ستره خواندن اگر برای خضوع و فروتنی خواند
 کرده نبود و هفتم در جامه های بنده نماز خواندن که بان جامه و رجا س بزرگان نرو و سچیم برای دور کردن خاک
 بر پیشانی مسح کردن نوزدهم جانب آسمان دیدن ششم بر سجده کردن بست یک آیات و شلیات را بدست نهم
 مسئله پوشیدن جامه که در آن صورت حیوان باشد مکره بود مسئله کرده است و طی کردن بالای سجده کردن

ملحق البحر
١٢

100

الاستاذ المساعد الدكتور
الشيخ محمد بن عبد الله
الشيخ محمد بن عبد الله
الشيخ محمد بن عبد الله

الحمد لله الذي جعل القرآن
مكتوباً في سبعة عشر ألفاً
وخمسة مائة سنة

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

١٠٠

(Faint handwritten signature or stamp)

مجلس شورای اسلامی

[illegible]

بجماعت گذاردن کرده است و در راه رمضان جایز است اگر چه تراویح را بجماعت نگیرد و ده باشد یا با امام دیگر گذارد باشد
اما اگر فرض را با امام نگیرد است و در تراویح اقتدی نگیرد اما صحیح است که در جهال اقتدی درست باشد کما فی آیه
بما کنتم ترایح است مگر ده است زیرا که خلفاء الراشدین بر آن مواظبت نموده اند رسول علیه السلام در رکعت
خمس خوف فریشت فرموده است فصل در نماز که سون و خمسون و شصت کسوت گرفتن آفتاب را گویند
و خمسون گرفتن با آفتاب را و استسقاء طلب باران را مسئله چون آفتاب گرفته شود و امام جمعا مومنی اذان و اقامه
و بی خلیفه در رکعت نفل باطل فرماید بخواند و فرموده را در آن هر کسند و در هر رکعت یک سجده کند بخلاف امام شفعی
که نزدیک است و در هر رکعت دو سجده کرده و بعد از فراغ نوازش دادن آفتاب دعا بخواند اگر امام جمعا حاضر باشد هر دو سجده
را در مسجد تنها بخواند مسئله نماز خمسون چون نماز کسوت باشد اگر آن جماعت نبود مسئله چون امساک باران
شود نزدیک امام خلیفه یا باب او یا در دم شهر بخواند و شکسته تمام پیاده و در سجده و دو از خدایتعالی باران بخواند و حدیثی
بخواند بی آنکه قلب رو کند پیش از زبر آمدن کسب بقدر حال خود صدقه بآرد اگر چه یکدوم تنها نماز خواند و جایز بود و نزدیک است
امام باقوم و در رکعت نماز نفل بجماعت بخواند و فرموده هر که بگوید از نماز زمین ستاده مستقبل مردم و در خطبه بخواند و قوم امام در
بقیه پیشین و همچنین تاسعه و زنتوالی کند کذا فی جامع الرموز و باید که در وقت استسقاء و حاضر باشد زیرا که آن وقت طلب
رحمت و ایسان است و غضب آبی اند یا باب او را که الله فی حقیقه مسئله شخصی در نماز فجر یا غریب تنها شروع کرده
که اقامت گفتند قطع کند و جماعت بگذارد اگر چه بیک رکعت گذارد باشد زیرا که اگر رکعت دوم را هم کند در فجر نماز
تمام شود و در مغرب اگر گذارد باشد و الا اکثر حکم الکل پس جماعت از وی فوت شود یا بعد و بپیش از فرض
و در رکعت نفل گذارد باشد و آن مکروه است نزدیک یا مسئله شخصی در فرض چهارگانی تنها شروع کرده بود
که همان فرض را اقامت گفتند و بشکنند و اقامت را بکنند اگر آنکه رکعت اول را بسجده مقید کرده باشد پس رکعت دوم را نیز بجا
یا رکعت تا دو رکعت نفل شود بعد از آن قطع کرده جماعت ملحق شود و باید آنکه در قطع اگر چه ابطال عمل است و جماعت
فرموده است و لا تطلبوا احکامکم اما ابطال که برای کمال عمل بود و در حقیقت ابطال نیست پس اصل این که جماعت مسئله
اگر در نماز چهارگانی سه رکعت تنها گذارد بود که اقامت گفتند یک رکعت چهارم را نیز بگذارد و بی آنکه نیت نفل را هم فرماید
مگر در نماز عصر که نفل بعد از آن مکروه باشد مسئله اگر در مسجد یا مکانی که گفتند مکروه است که پیش از نماز از مسجد بیرون بگذارد

کونری
خاموادی لاشینی
غضب و کینه منشی الیومین
ازادالاشرفین قطار اراضی
اصدی الیکین اراضی
الاشرفین قطار اراضی
لماقنا و لومورین اراضی
الاولیین الاصل الاشرافین
الاولیین الاصل الاشرافین
قصر اربینا حال مجیدی
کیمشون و کیمشون
الاولیین الاصل الاشرافین

[illegible]

قاعدة امح الفوائد
القوم قبل الذكور
اولاد الذكور كل
والسنة في المم
المربع بعدد
وكل سنة بعد كل
لكنه بعد عشر
ويكون بحمد عثمان
الشمار قبل الذكر
ومعها ان بعد
في كل بلد من
الزواج سنة واحدة
ويركوب ويستحصل
بهي خزانة امان الى
ما يستدعيه

[illegible]

در بیان حلال و حرام و آنچه در این باب است و آنچه در این باب است و آنچه در این باب است

جایز باشد زیرا که آنچه پیش از امام آورده است فاسد است پس چیزی را که بر آن بنا کرده است نیز فاسد بود بنا بر آنکه بنا بر فاسد فاسد باشد مگر آنکه گوئیم چون در یک خبر با امام موافقت کرد و بعد باشد زیرا که برای صحت نماز مشارکین در یک چیز کفایت کند باب قصاص الفلوی است بلکه اگر شخصی نمازی بیک باشد و در آنکه پنج فرض و یک و تراست تمام فوت شد فرض است که به ترتیب قضا کند و اگر بعضی خواتم یا وقتی جمع شود میان آن نیز ترتیب نباشد بلکه هر یک را و دارد که درنگ کرده است نزدیک امام فخر او جایز باشد اگر آنکه اول و تر را قضا کند و نزدیک صاحبیه جایز بود اگر چه و تر را قضا نکند زیرا که نزدیک امام و نزدیک است و نزدیک صاحبیه است که آنی جامع از این دو است بلکه اگر ظاهر که فرض عشا را بی وضو کرده است و سنت و تر را با وضو نزدیک امام با فرض اعادة کند زیرا که سنت تلای فرض است و بعد از آن صلوة مستحقة نزدیک چون او کرده است و تر را در آنکه عشا را با وضو کرده است ترتیب ساقط شد زیرا که هر یک از آن دو را و نماز که عشا بر زمین است و نزدیک صاحبیه تر از این فرض اعادة کند بنا بر آنکه و تر نزدیک ایشان صلوة مستحقة است مسلم ساقط کند و ترتیب نزدیک ما بر غیر است یکی تنگی وقت پس اگر وقت تنگ باشد که قضای او را هر دو گنجایش ندارد هر قدر که وقت وفا کند باقی که وقت نماید چنانکه اگر عشا با وضو فوت شود و از وقت فخر زیاده از قدر پنج رکعت باشد نماز نزدیک امام و تر را قضا کند و فخر را و خواند و اگر ظهر و عصر فوت شود و از وقت مغرب زیاده از قدر هفت رکعت باقی نمانده باشد ظهر یا مغرب قضا نماید دوم فرائضی چنانکه در همین اوقات فائمه برگزینا و نباید سوم فوت شدن شش نماز اگر چه در یک روز یا یک وقت که بخت پیش کشد شش نماز یا زیاده از آن فوت شود جایز است که وقتی را بیاورد آن او نماید اگر چه وضو و سجده باشد باز اگر در دیگر از وقت شود و یا در آن وقت و هیچ نیز وقتی جایز بود زیرا که بخت نماند قدیم که بر زمین است ترتیب زمین ساقط شده است اگر چه بعضی از آنکه کرده باشد چنانکه شش نماز که مانده باشد مگر آنکه تمام نماز را قضا بخواند و قبول بعضی از شش نماز که تر است ترتیب بازمی گردد و امام خبری اول را اختیار نموده است و صاحبیه بر همین فتوی داده است مسلم اگر شخصی یک نماز فوت شد و بیاورد آن پنج نماز او اگر چه فاسد شود زیرا که ترتیب واجب بود لیکن نزدیک صاحبیه مساوی آن بر یک موقوف نبود و هو القیاس و نزدیک امام بر وجهی فائمه موقوف باشد پس اگر ششم را نیز بیاورد آن او اگر چه صحیح شود و اگر فائمه را قضا نمود و در بعضی بطلان پنج باطل کرد و زیرا که بطلان فرضیت بطلان اصل نماز نمی آید و نزدیک امام فخر اصل نماز باطل شود و اگر نزدیک امام فاسد شود و بطلان بنا بر آنکه اگر موقوف نبود رعایت ترتیب کثیر لازم آید و آن باطل است باب سجود و سهو مسلم اگر یک رکعت را

جایز باشد زیرا که آنچه پیش از امام آورده است فاسد است پس چیزی را که بر آن بنا کرده است نیز فاسد بود بنا بر آنکه بنا بر فاسد فاسد باشد مگر آنکه گوئیم چون در یک خبر با امام موافقت کرد و بعد باشد زیرا که برای صحت نماز مشارکین در یک چیز کفایت کند باب قصاص الفلوی است بلکه اگر شخصی نمازی بیک باشد و در آنکه پنج فرض و یک و تراست تمام فوت شد فرض است که به ترتیب قضا کند و اگر بعضی خواتم یا وقتی جمع شود میان آن نیز ترتیب نباشد بلکه هر یک را و دارد که درنگ کرده است نزدیک امام فخر او جایز باشد اگر آنکه اول و تر را قضا کند و نزدیک صاحبیه جایز بود اگر چه و تر را قضا نکند زیرا که نزدیک امام و نزدیک است و نزدیک صاحبیه است که آنی جامع از این دو است بلکه اگر ظاهر که فرض عشا را بی وضو کرده است و سنت و تر را با وضو نزدیک امام با فرض اعادة کند زیرا که سنت تلای فرض است و بعد از آن صلوة مستحقة نزدیک چون او کرده است و تر را در آنکه عشا را با وضو کرده است ترتیب ساقط شد زیرا که هر یک از آن دو را و نماز که عشا بر زمین است و نزدیک صاحبیه تر از این فرض اعادة کند بنا بر آنکه و تر نزدیک ایشان صلوة مستحقة است مسلم ساقط کند و ترتیب نزدیک ما بر غیر است یکی تنگی وقت پس اگر وقت تنگ باشد که قضای او را هر دو گنجایش ندارد هر قدر که وقت وفا کند باقی که وقت نماید چنانکه اگر عشا با وضو فوت شود و از وقت فخر زیاده از قدر پنج رکعت باشد نماز نزدیک امام و تر را قضا کند و فخر را و خواند و اگر ظهر و عصر فوت شود و از وقت مغرب زیاده از قدر هفت رکعت باقی نمانده باشد ظهر یا مغرب قضا نماید دوم فرائضی چنانکه در همین اوقات فائمه برگزینا و نباید سوم فوت شدن شش نماز اگر چه در یک روز یا یک وقت که بخت پیش کشد شش نماز یا زیاده از آن فوت شود جایز است که وقتی را بیاورد آن او نماید اگر چه وضو و سجده باشد باز اگر در دیگر از وقت شود و یا در آن وقت و هیچ نیز وقتی جایز بود زیرا که بخت نماند قدیم که بر زمین است ترتیب زمین ساقط شده است اگر چه بعضی از آنکه کرده باشد چنانکه شش نماز که مانده باشد مگر آنکه تمام نماز را قضا بخواند و قبول بعضی از شش نماز که تر است ترتیب بازمی گردد و امام خبری اول را اختیار نموده است و صاحبیه بر همین فتوی داده است مسلم اگر شخصی یک نماز فوت شد و بیاورد آن پنج نماز او اگر چه فاسد شود زیرا که ترتیب واجب بود لیکن نزدیک صاحبیه مساوی آن بر یک موقوف نبود و هو القیاس و نزدیک امام بر وجهی فائمه موقوف باشد پس اگر ششم را نیز بیاورد آن او اگر چه صحیح شود و اگر فائمه را قضا نمود و در بعضی بطلان پنج باطل کرد و زیرا که بطلان فرضیت بطلان اصل نماز نمی آید و نزدیک امام فخر اصل نماز باطل شود و اگر نزدیک امام فاسد شود و بطلان بنا بر آنکه اگر موقوف نبود رعایت ترتیب کثیر لازم آید و آن باطل است باب سجود و سهو مسلم اگر یک رکعت را

در بیان حلال و حرام و آنچه در این باب است و آنچه در این باب است و آنچه در این باب است

در بیان حلال و حرام و آنچه در این باب است و آنچه در این باب است و آنچه در این باب است

اگر در نماز سه رکعتی سه سجده واجب است
 اگر در نماز دو رکعتی دو سجده واجب است
 اگر در نماز یک رکعتی یک سجده واجب است
 اگر در نماز چهار رکعتی چهار سجده واجب است
 اگر در نماز پنج رکعتی پنج سجده واجب است
 اگر در نماز شش رکعتی شش سجده واجب است
 اگر در نماز هفت رکعتی هفت سجده واجب است
 اگر در نماز هشت رکعتی هشت سجده واجب است
 اگر در نماز نه رکعتی نه سجده واجب است
 اگر در نماز ده رکعتی ده سجده واجب است

برکن دیگر سهو مقدم کرد چون رکوع قبل قرائه یا در کن سهو تاخیر نمود چون تاخیر قیام کعبه است
 از امام که اگر بشتند اول رکعت زیاد کرد سجده سهو واجب شود و قبول بعضی خواندن السهم مثل سجده سهو لازم نیست
 لیکن بجهت که تاخیر مقداری که در آن یک کن ادا توان کرد سجده سهو واجب باشد یا یک کن السهم مگر کند چون رکوع
 در یک رکعت یا در اجماع سهو غیر واجب چون هر قرائه در نماز خفیه در جماعت از مؤمنی آردین مثال ترک واجب است تاخیر واجب است
 که تکلیف عیدین از قدر رسا که زیاد کند قرائه را در رکوع زیاد شود خوانند یا در اجماع سهو چون یک قاعده که سجده سهو
 واجب است مستحب است که در سجده واجب یا در سجده سهو واجب یا در سجده سهو واجب یا در سجده سهو واجب یا در سجده سهو واجب
 چون امام سجده سهو کند مقتضای آنست نماید و اگر امام سجده نکند مقتضای آنست که سجده سهو با امام مقتضی است
 بعد از آن آنچه از نماز امام نیافته باشد تا بخواند سجده سهو اگر از فراموش کرد تا آنکه نزدیک بقعه است بنشیند و سجده کند
 و اگر نزدیک بقعه است بنشیند و در آخر نماز سجده سهو آرد و اگر از قاعده اخیر سهو بجهت پیش از آنکه سجده کند بنشیند و بگوید
 سجده سهو کند و اگر رکعت پنجم را سجده سهو کند و در سجده سهو نفل شود پس اگر رکعت ششم را نیز بنان یا کند اگر چه واجب
 نیست زیرا که نفل که بقصد شروع نکرده است تمام آن واجب نکرده است بلکه در قاعده اخیر تشهد خوانند بعد از آن سهو
 بر خاست تا آنکه رکعت پنجم را سجده نکرده است بنشیند و سلام دهد و اگر سجده کرد فرض دی تمام شود پس رکعت ششم را
 نیز بنان کند تا بعد رکعت نفل شود و بعد از تشهد سجده سهو آرد زیرا که اگر رکعت ششم را نفل کند و بعد رکعت پنجم را نیز بنان
 بر وجه سنون و نفل نشود و اگر سجده سهو را ترک کند ترک واجب لازم آید و این دو رکعت نفل را بجای سنت ظهر بخواند زیرا که
 رسول علیه السلام در سنت ظهر هر چه جدا موافقت کرده است هر که درین دو رکعت با امام اقتدا کند دو رکعت بر او واجب و زیرا که
 اقتضا می شود که دست پس اگر بشکند و صحت آن لازم آید و نزدیک امام محمد هر که درین دو رکعت با امام نفل شود و شش رکعت بسیار
 و اگر شکست هیچ لازم نیاید بلکه اگر در دو رکعت نفل سهو افتاد و سجده سهو کند و بعد از سجده سهو نفل بگیرد آن یک سجده سهو
 در میان نماز واقع نشود و اگر بنا کرد جایز بود مستحب است که شخصی را در نماز سهو افتاد و در آخر نماز بنیت سجده سهو سلام داد
 گردید از سلام سجده سهو کرد بدان سلام از نماز نه بر آید و هر که با وی بعد از سلام اقتدا کرده باشد اقتدا وی جایز بود و اگر
 وی بعد از سلام خنده قدمه کرد و وضوئی شکست زیرا که در میان نماز نه دیده است و اگر کسی از نماز نه است افتاد
 کرد و گاهی او چهار گاهی کرد و اگر بعد سلام سجده سهو نکرد و از نماز بیرون آید و اقتدا کند کور صحیح نشود و وضو شکند و دو گاهی

زیاد از نقصان
 یک سهو بکن
 بشتند و نفل
 واجب است و نفل
 و بانی باطل و نفل
 الحی و نفل و نفل
 خنده السهم و نفل
 و نفل ان نفل
 و نفل و نفل و نفل
 و نفل و نفل و نفل

اگر در نماز سه رکعتی سه سجده واجب است
 اگر در نماز دو رکعتی دو سجده واجب است
 اگر در نماز یک رکعتی یک سجده واجب است
 اگر در نماز چهار رکعتی چهار سجده واجب است
 اگر در نماز پنج رکعتی پنج سجده واجب است
 اگر در نماز شش رکعتی شش سجده واجب است
 اگر در نماز هفت رکعتی هفت سجده واجب است
 اگر در نماز هشت رکعتی هشت سجده واجب است
 اگر در نماز نه رکعتی نه سجده واجب است
 اگر در نماز ده رکعتی ده سجده واجب است

اگر در نماز سه رکعتی سه سجده واجب است
 اگر در نماز دو رکعتی دو سجده واجب است
 اگر در نماز یک رکعتی یک سجده واجب است
 اگر در نماز چهار رکعتی چهار سجده واجب است
 اگر در نماز پنج رکعتی پنج سجده واجب است
 اگر در نماز شش رکعتی شش سجده واجب است
 اگر در نماز هفت رکعتی هفت سجده واجب است
 اگر در نماز هشت رکعتی هشت سجده واجب است
 اگر در نماز نه رکعتی نه سجده واجب است
 اگر در نماز ده رکعتی ده سجده واجب است

جلد اول

و دو گانی چهار گانی نکرد و مسئله اگر در نماز سهوا افتاد و بعد از تشهد اخیر نیت قطع سلام و او جایز نیست که بر سر کند
زیرا که نیت قطع اینجا باطل بود و تحریر اول باقی باشد چون در نماز شک افتاد که چند رکعت گذارده است اگر اول مرتبه شک
افتاده است نماز را از سر گیرد و اگر بسیار می افتد تحریری کند و بر تحریری بنامد زیرا که در استیفاء جمع باشد اگر تحریری صحیح جانب
شخص نشود و قل را رعینا کند و در جای که آنرا آخر نماز خود گمان میکند نشیند چنانکه شک افتاد که سه رکعت گذارده است یا چهار رکعت
بعد از سه رکعت بنشیند و تشهد خواند و بر خیزد و رکعت چهارم کند زیرا که می تواند که آخر نماز بعد از سه رکعت باشد پس چون
نماز فاسد شود زیرا که عقده اخیر از نیت **باب صلوة المریض** مسئله اگر شخصی سبب مرض او پیدا کند و نتواند یا نیت
در نماز حادث شده که پیش از این نماز نشیند و بر رکوع و سجود نماز بخواند و اگر رکوع و سجود پذیر نمی تواند کرد و نشسته باشد یا نیت
و اشارت سجود را از اشارت رکوع فروتر کند و واجبست که چیزی را بلند پیش خود بردارد تا سجده بر آن آورد و اگر نشستن پیشتر شد
پیش از غلط و هر دو جایز است قبل کند یا اشارت نماز بخواند و یا بر سینه غلط چنانکه وی اینجا قبله شود و یا اشارت نماز بخواند
و اول سجده باشد و اگر اشارت نیز بر سجده نماز بخواند یا بر سینه یا بر پا بیدل اشارت نکند مسئله اگر رکوع و سجود متعذر شود
و قعود متعذر باشد نشسته یا اشارت نماز بخواند و اگر استاده خواند نیز جایز بود لیکن نشسته خواندن افضل باشد زیرا که مقصود
از نماز سجده است بنابراین اگر در آن نهایت تعظیم است و قعود ازیام سجده نزدیکتر است مسئله مریض یا اشارت نماز
میکند از در اشتغال ناراحت یافت از سر بگیرد و اگر نشسته بر رکوع و سجود نمازی خواند و در میان نماز بر قیام قادر گشت نشسته
و باقی نماز را استاده گذارد مسئله اگر در کشتی روان میگردد نشسته نماز بخواند جایز بود و در کشتی سبیه نشسته خواندن جایز
نباشد مسئله اگر شخصی یک شب از روز تمام دیوانه شد یا بیوش ماند و بسبب آن که نماز آن روز را قضا گذارد و اگر یک عشت
بر آن زیاد کرد نشسته قضای بعضی لازم نیاید و بقول امام محمد پنج نماز قضا لازم شود چون شش نماز را قضای کرد قضای
ساقط گردد **باب سجود التلاوة** مسئله سجده تلاوت یک سجده است بشرط نماز میان دو تکبیر اول و تکبیر
بر دارد و بی آنکه در آخر سجده تشهد بخواند یا سلام و بدو تسبیح سجده تلاوت چون تسبیح سجده نماز باشد مسئله خواندن
تسبیح سجده و نشیندن آن اگر چه بی قصد نشیند باشد سجده تلاوت واجبست مسئله سجده تلاوت و قرآن نزدیک چهار رکعت
اولی در آخر سوره احقراف دوم در سوره رعد سوم در سوره نحل چهارم در سوره بنی اسرائیل پنجم در سوره مريم ششم در سوره
در سوره حج بخلاف امام شافعی که نزدیک سجده ثانی نیز است از سوره حج و آن قول الله تعالی است و اگر چه در سجده

جلد اول
جلد دوم
جلد سوم
جلد چهارم
جلد پنجم
جلد ششم
جلد هفتم
جلد هشتم
جلد نهم
جلد دهم
جلد یازدهم
جلد بیستم

[illegible]

و بسم الله الرحمن الرحيم
 يشهد ان لا اله الا الله
 وحده لا شريك له
 ان محمدا عبده ورسوله
 ان الله قد بعث محمد
 بالبينات
 ان الله قد بعث محمد
 بالبينات
 ان الله قد بعث محمد
 بالبينات

المسألة الأولى في بيان ما هو المشيئة

بجای آن که در مجلس مختلف تکرار کرد و مسلح در یک مجلس نشیند بر مسلح سجده واجب شود و بداند که اگر از یک کار بکار دیگر شروع کرد و در حق وجوب سجده تلاوت مجلس مختلف شود اگر چه در یک مکان باشد و نیز باطلان مکان مجلس مختلف گردد و اگر آنکه در خانه یا در مسجد بود زیرا که نهجای خانه و مسجد در حکم یک مکان باشد بلکه اگر در مسجد باشد مجلس مختلف نشود بخلاف در غیره که آنجا مختلف شود زیرا که در غیره استادن در مجلس دلیل اعراس باشد بلکه اگر شخصی تمام سوره خواند و آیت سجده را ترک داد و کرده بود زیرا که بهستان مشبه شود و اگر آیت سجده را خواند و باقی سوره را ترک نمود کرده نباشد لیکن مستحب است که یک آیت یا دو آیت در وقت خواندن بآیت سجده ضم کند تا دفع تعویض تفصیل شود مسئله مستحب است که آیت سجده را خفی خواند تا بر دیگران واجب نشود **باب صلوة المسافر** مسئله هر که بقصد شبانه روز راه بیرون رود از خانه های شهر خود بیرون آید مسافر شود و سیر و طرد و سیر و طرد در هر شهر و در هر شهر است و بقول بعضی بست یک فرسنگ است و بقول بعضی پیچیده فرسنگ است و غلیظه لغوی و بقول بعضی پانزده فرسنگ است اکثر ائمه از مرام بر این قوی داده اند که مانی حاشیة شیخ الاسلام متقولان را از ابدی و سیر و طرد در پیامبر باقتدال است و در سوره بقره آیه که مسافر را در تمام سفر وی نیست است که چهار گانی را دو گانی گذارد و در دو گانه رمضان را اظفار کند اگر چه در سفر خود عای باشد مسئله چون مسافر شود و داخل شود یا در شهر یا در قریه نیت اقامت پانزده روز کند و اگر کم از پانزده روز نیت اقامت کرد یا در دو موضع نیت اقامت پانزده روز نمود یا بقصد بر آمدن فردا یا پس فردا چندین ماه بیدار بقیه نشود مسئله اگر لشکر اسلام در زمین حرب و یا در اقلعه را در آن زمین قیام کند یا اهل بی را در او اسلام در بیرون شهر قلب نمود و مقیم شود اگر چه اقامت پانزده روز نیت کرده باشد مسئله اهل خیمه های حیره خود نیت اقامت پانزده روز کند و مقیم شوند زیرا که نیت اقامت در محرابی از ایشان صحیح باشد بنا بر آنکه اقامت اهل است و این اتفاق ایشان از هر گاه ای حیره گاهی باطل نشود و هر چه و بقول بعضی نیت اقامت از ایشان صحیح نباشد زیرا که نیت اقامت صحیح نمی شود مگر در شهر یا در قریه مسئله اگر مسافر چهار گانی را تمام کرد و قعد اول نشست فرض تمام شود و در پیچیده نیت نقل کرد و لیکن بد کرده باشد زیرا که در آن تاخیر سلام است و شبهه عدم قبول است هر صدقه حق تعالی را و اگر قعد نه نشست فرض وی باطل شود زیرا که قعد اول در حق او فرض بود و بنا بر آنکه باعث بار فرض او قعد اخیر بود که آن فرض است تبرک فرض نماز باطل گردد مسئله اگر در وقت چهار گانی یا مقیم اقامت کرد و چهار گانه را

بجای آن که در مجلس مختلف تکرار کرد و مسلح در یک مجلس نشیند بر مسلح سجده واجب شود و بداند که اگر از یک کار بکار دیگر شروع کرد و در حق وجوب سجده تلاوت مجلس مختلف شود اگر چه در یک مکان باشد و نیز باطلان مکان مجلس مختلف گردد و اگر آنکه در خانه یا در مسجد بود زیرا که نهجای خانه و مسجد در حکم یک مکان باشد بلکه اگر در مسجد باشد مجلس مختلف نشود بخلاف در غیره که آنجا مختلف شود زیرا که در غیره استادن در مجلس دلیل اعراس باشد بلکه اگر شخصی تمام سوره خواند و آیت سجده را ترک داد و کرده بود زیرا که بهستان مشبه شود و اگر آیت سجده را خواند و باقی سوره را ترک نمود کرده نباشد لیکن مستحب است که یک آیت یا دو آیت در وقت خواندن بآیت سجده ضم کند تا دفع تعویض تفصیل شود مسئله مستحب است که آیت سجده را خفی خواند تا بر دیگران واجب نشود **باب صلوة المسافر** مسئله هر که بقصد شبانه روز راه بیرون رود از خانه های شهر خود بیرون آید مسافر شود و سیر و طرد و سیر و طرد در هر شهر و در هر شهر است و بقول بعضی بست یک فرسنگ است و بقول بعضی پیچیده فرسنگ است و غلیظه لغوی و بقول بعضی پانزده فرسنگ است اکثر ائمه از مرام بر این قوی داده اند که مانی حاشیة شیخ الاسلام متقولان را از ابدی و سیر و طرد در پیامبر باقتدال است و در سوره بقره آیه که مسافر را در تمام سفر وی نیست است که چهار گانی را دو گانی گذارد و در دو گانه رمضان را اظفار کند اگر چه در سفر خود عای باشد مسئله چون مسافر شود و داخل شود یا در شهر یا در قریه نیت اقامت پانزده روز کند و اگر کم از پانزده روز نیت اقامت کرد یا در دو موضع نیت اقامت پانزده روز نمود یا بقصد بر آمدن فردا یا پس فردا چندین ماه بیدار بقیه نشود مسئله اگر لشکر اسلام در زمین حرب و یا در اقلعه را در آن زمین قیام کند یا اهل بی را در او اسلام در بیرون شهر قلب نمود و مقیم شود اگر چه اقامت پانزده روز نیت کرده باشد مسئله اهل خیمه های حیره خود نیت اقامت پانزده روز کند و مقیم شوند زیرا که نیت اقامت در محرابی از ایشان صحیح باشد بنا بر آنکه اقامت اهل است و این اتفاق ایشان از هر گاه ای حیره گاهی باطل نشود و هر چه و بقول بعضی نیت اقامت از ایشان صحیح نباشد زیرا که نیت اقامت صحیح نمی شود مگر در شهر یا در قریه مسئله اگر مسافر چهار گانی را تمام کرد و قعد اول نشست فرض تمام شود و در پیچیده نیت نقل کرد و لیکن بد کرده باشد زیرا که در آن تاخیر سلام است و شبهه عدم قبول است هر صدقه حق تعالی را و اگر قعد نه نشست فرض وی باطل شود زیرا که قعد اول در حق او فرض بود و بنا بر آنکه باعث بار فرض او قعد اخیر بود که آن فرض است تبرک فرض نماز باطل گردد مسئله اگر در وقت چهار گانی یا مقیم اقامت کرد و چهار گانه را

بجای آن که در مجلس مختلف تکرار کرد و مسلح در یک مجلس نشیند بر مسلح سجده واجب شود و بداند که اگر از یک کار بکار دیگر شروع کرد و در حق وجوب سجده تلاوت مجلس مختلف شود اگر چه در یک مکان باشد و نیز باطلان مکان مجلس مختلف گردد و اگر آنکه در خانه یا در مسجد بود زیرا که نهجای خانه و مسجد در حکم یک مکان باشد بلکه اگر در مسجد باشد مجلس مختلف نشود بخلاف در غیره که آنجا مختلف شود زیرا که در غیره استادن در مجلس دلیل اعراس باشد بلکه اگر شخصی تمام سوره خواند و آیت سجده را ترک داد و کرده بود زیرا که بهستان مشبه شود و اگر آیت سجده را خواند و باقی سوره را ترک نمود کرده نباشد لیکن مستحب است که یک آیت یا دو آیت در وقت خواندن بآیت سجده ضم کند تا دفع تعویض تفصیل شود مسئله مستحب است که آیت سجده را خفی خواند تا بر دیگران واجب نشود **باب صلوة المسافر** مسئله هر که بقصد شبانه روز راه بیرون رود از خانه های شهر خود بیرون آید مسافر شود و سیر و طرد و سیر و طرد در هر شهر و در هر شهر است و بقول بعضی بست یک فرسنگ است و بقول بعضی پیچیده فرسنگ است و غلیظه لغوی و بقول بعضی پانزده فرسنگ است اکثر ائمه از مرام بر این قوی داده اند که مانی حاشیة شیخ الاسلام متقولان را از ابدی و سیر و طرد در پیامبر باقتدال است و در سوره بقره آیه که مسافر را در تمام سفر وی نیست است که چهار گانی را دو گانی گذارد و در دو گانه رمضان را اظفار کند اگر چه در سفر خود عای باشد مسئله چون مسافر شود و داخل شود یا در شهر یا در قریه نیت اقامت پانزده روز کند و اگر کم از پانزده روز نیت اقامت کرد یا در دو موضع نیت اقامت پانزده روز نمود یا بقصد بر آمدن فردا یا پس فردا چندین ماه بیدار بقیه نشود مسئله اگر لشکر اسلام در زمین حرب و یا در اقلعه را در آن زمین قیام کند یا اهل بی را در او اسلام در بیرون شهر قلب نمود و مقیم شود اگر چه اقامت پانزده روز نیت کرده باشد مسئله اهل خیمه های حیره خود نیت اقامت پانزده روز کند و مقیم شوند زیرا که نیت اقامت در محرابی از ایشان صحیح باشد بنا بر آنکه اقامت اهل است و این اتفاق ایشان از هر گاه ای حیره گاهی باطل نشود و هر چه و بقول بعضی نیت اقامت از ایشان صحیح نباشد زیرا که نیت اقامت صحیح نمی شود مگر در شهر یا در قریه مسئله اگر مسافر چهار گانی را تمام کرد و قعد اول نشست فرض تمام شود و در پیچیده نیت نقل کرد و لیکن بد کرده باشد زیرا که در آن تاخیر سلام است و شبهه عدم قبول است هر صدقه حق تعالی را و اگر قعد نه نشست فرض وی باطل شود زیرا که قعد اول در حق او فرض بود و بنا بر آنکه باعث بار فرض او قعد اخیر بود که آن فرض است تبرک فرض نماز باطل گردد مسئله اگر در وقت چهار گانی یا مقیم اقامت کرد و چهار گانه را

این کتاب در بیان احکام و فرائض و عبادت و اخلاق و سایر امور دینی و دنیوی است که در این کتاب مذکور است و این کتاب در بیان احکام و فرائض و عبادت و اخلاق و سایر امور دینی و دنیوی است که در این کتاب مذکور است

تمام کند زیرا که به سبب انعام فرض و بی چهارگانی شود و بعد از وقت اقتدا جائز نباشد زیرا که چون وقت گذشت
 و سفر با قریب تر شود و مسافر فقیر باشد یا مسافر غنی باشد و مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد و مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد
 شود و مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد و مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد و مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد
 مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد و مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد و مسافر غنی باشد یا مسافر فقیر باشد
 از وطن اصلی به غیر وطن دیگر انتقال کرد و از وطن اصلی به غیر وطن دیگر انتقال کرد و از وطن اصلی به غیر وطن دیگر انتقال کرد
 مقیم نشود و با سفر به وطن اقامت وطن اصلی باطل نگردد و چنانکه اگر شخصی از وطن خود مسافر شد یا در شهری
 دیگر بنیت پانزده روز اقامت نمود چون باز به وطن اصلی رود و بجز در محل مقیم شود مستلزم اقامت بطلان
 یعنی وطن اقامت و بعد از وطن اصلی باطل شود چنانکه اگر شخصی از وطن اقامت بنیت سفر برآید و در شهری
 دیگر بنیت پانزده روز اقامت نمود اگر چه در میان وطن اقامت و آن شهر با قریب مسافت سفر باشد یا وطن اصلی
 خود انتقال کرد و وطن اقامت باطل شود چون باز در آن وطن بنیت سفر در بنیت اقامت پانزده روز در آن مقیم شود
 اگر مسافر از آن سفر در مقیم بماند و اگر فاته حضر را در سفر قضا میکند تمام کند یا بحد حمله و آنچه مستلزم در آن
 جمیع شش چیز شرط است یکی اقامت مصر و دوم صحت نسوم آزادی چهارم ذکره پنجم محل ششم یعنی بمقام سلامتی
 چشم ششم سلامتی پایی چنانکه در رفتن مشقت نباشد که انبی جامع الزمونا اگر کسی که در این شرط موجود باشد
 در نماز جمعه حاضر شود و با امام اقتدا نماید از نماز فرض وی محسوب شود اگر چه بروی واجب نشده بود مستلزم در آن
 جمیع شش چیز شرط است یکی مصر یا فنامه مصر یا فقه را در تفسیر حکامان است نزدیک بعضی موضعی است که در وایر بود و قاضی
 باشد که حکام شرع را نافذ کند و اقامت حد و نماید و قبول بعضی موضعی است که چون اهل آن موضع که برایشان
 جمیع فرض است و در کبر مساجد آن موضع جمع شوند بکثرت که کافی باشد برای است و فقه را مصنف تفسیر ثانی است
 بنا بر آنکه در حکام شرع خصوصاً در اقامت حد و دشتی ظاهر شده است و فقه را مصنف تفسیر ثانی است که برای مصحح
 متصل مصر باشد چون موضع تا عین سبب جمع شدن لشکر و برآوردن برای تیر اندازی و دفن کردن قتل و گذاردن
 نماز جمعه و مانند آن و دوم سلطان یا نائب او که سلطان امر جمعه را بوی سپرده باشد نسوم وقت نماز چهار خط در
 وقت جمعی پیش از نماز آن نزدیک امام بقدر یک سبب است و نزدیک صاحب ذکر طویل است که آزاد و عرف

این کتاب در بیان احکام و فرائض و عبادت و اخلاق و سایر امور دینی و دنیوی است که در این کتاب مذکور است و این کتاب در بیان احکام و فرائض و عبادت و اخلاق و سایر امور دینی و دنیوی است که در این کتاب مذکور است

این کتاب در بیان احکام و فرائض و عبادت و اخلاق و سایر امور دینی و دنیوی است که در این کتاب مذکور است و این کتاب در بیان احکام و فرائض و عبادت و اخلاق و سایر امور دینی و دنیوی است که در این کتاب مذکور است

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة والسلام على سيدنا محمد و آله الطيبين الطاهرين
 و على آله و سلم
 و بعد

عرفت خطبه گویند و نزدیک امام شافعی دو خطبه است که هر دو از مثل برنجید و مصلو و وصیت به تقوی باشد و اوکل کل بود
 برقرار آتی از قرآن و ثانی بر دو عار کافه مومنان چنانکه معصوم است و این نزدیک است به جماعت که در امام
 سه مرتبه باشد پس اگر پیش از آنکه امام سجده کند مقتدیان که میخوانند امام در ظهر شرع کند که اگر بعد از سجده که بخیم باشد یا سه
 باقی مانده باشد ششمین عامر است که جایز است که خلیفه یا امیر حاج و دو هم حج در نماز جمعه بخواند و امیر سوم را جایز
 نبود و در غایت بیج کی را جایز باشد مستحکم اگر مسافر یا مریض یا منکره و جمعه امام شود و جایز باشد بخواند امام نفر
 که نزدیک و جایز بود زیرا که بر ایشان جمعه فرض نیست مگر ای گویم بعد از آن که حاضر شدند و گذاردن و فرض اول داشتند
 مستحکم اگر معذور یا محسوس و جمعه در ظهر را بجماعت گذارد و کرده بود زیرا که جمعه جامع جماعت است پس هر چه از آن
 و ران جایز بود از آن است که نزدیک امام ابو یوسف و یک شهر و با جمعه جایز نیست مگر آنکه شهر را و و جایز باشد که هر یک
 آن بمنزل شهر بود چون بعد از نزدیک امام محمد در یک شهر و پنج یا سه جامع جایز بود اگر چه آن شهر را و و جایز باشد و گفته
 مفتی انقیلی که قول میم از امام عظم و امام محمد است که در یک شهر و دو واضح کثیر جایز بود که رافعی حاشیه ایچا بعد از آنکه جمعه
 ظهر معذور و بجماعت کرده باشد ظهر غیر معذور بطریق اولی کرده بود مستحکم اگر غیر معذور و در جمعه نماز ظهر را و و گذارد
 پیش از آنکه امام از نماز فارغ شود می کرد که بجمعه پس نزدیک امام طبرانی بطل شود اگر چه جمعه را یا بعد از نزدیک صاحبیه بطل
 مگر آنکه جمعه را یا بعد از آنکه بجمعه بروی جمعه فرض باشد واجب است که نشیندن اذان بطل و آنچه از اذان یا از سرین
 نماز مانع باشد ترک کند و بجمعه سعی نماید که فانی جامع الرموز مستحکم چون امام بر سر سوار شود و نماز گذاردن سخن کردن
 بر مردم حرام شود و گذاردن حاشیه ایچا و در جامع الرموز میگوید چون امام از مکان خود بر خطبه برون آید مردم نماز و خطام
 حرام کرد و اگر خطبه خطبه انعام کند مستحکم چون امام بر خواندن خطبه بر سوار شود باید که ظاهر باشد و در سبک و قوم نشینند
 و قوم بجا نیامد و آید و در جامع الرموز میگوید این است که بجانب قبله بایستد و مودن مقابل امام بنامده اذان و دو هم گویند
 اذان امام بالای منبر تاده و خطبه بخواند و در میان هر دو خطبه بجلالت کند چون امام از خطبه فارغ شود مودن اذان
 بگوید بعد از آن امام با قوم دور گفت فرض جمعه و اذان باب العیدین مستحکم در روز نظر استجب است
 که پیش از نماز چیری بخورد و مسواک کند و غسل نماید و خوشبوی با لاد و خوب ترین جامه های خود بپوشد و مسدود
 فطر او کرده بجامه صلی بر آید و در راه تکبیر بلند نگویید اگر آهسته گفت روا باشد پیش از نماز غافل خواند

در خطبه گویند و نزدیک امام شافعی دو خطبه است که هر دو از مثل برنجید و مصلو و وصیت به تقوی باشد و اوکل کل بود
 برقرار آتی از قرآن و ثانی بر دو عار کافه مومنان چنانکه معصوم است و این نزدیک است به جماعت که در امام
 سه مرتبه باشد پس اگر پیش از آنکه امام سجده کند مقتدیان که میخوانند امام در ظهر شرع کند که اگر بعد از سجده که بخیم باشد یا سه
 باقی مانده باشد ششمین عامر است که جایز است که خلیفه یا امیر حاج و دو هم حج در نماز جمعه بخواند و امیر سوم را جایز
 نبود و در غایت بیج کی را جایز باشد مستحکم اگر مسافر یا مریض یا منکره و جمعه امام شود و جایز باشد بخواند امام نفر
 که نزدیک و جایز بود زیرا که بر ایشان جمعه فرض نیست مگر ای گویم بعد از آن که حاضر شدند و گذاردن و فرض اول داشتند
 مستحکم اگر معذور یا محسوس و جمعه در ظهر را بجماعت گذارد و کرده بود زیرا که جمعه جامع جماعت است پس هر چه از آن
 و ران جایز بود از آن است که نزدیک امام ابو یوسف و یک شهر و با جمعه جایز نیست مگر آنکه شهر را و و جایز باشد که هر یک
 آن بمنزل شهر بود چون بعد از نزدیک امام محمد در یک شهر و پنج یا سه جامع جایز بود اگر چه آن شهر را و و جایز باشد و گفته
 مفتی انقیلی که قول میم از امام عظم و امام محمد است که در یک شهر و دو واضح کثیر جایز بود که رافعی حاشیه ایچا بعد از آنکه جمعه
 ظهر معذور و بجماعت کرده باشد ظهر غیر معذور بطریق اولی کرده بود مستحکم اگر غیر معذور و در جمعه نماز ظهر را و و گذارد
 پیش از آنکه امام از نماز فارغ شود می کرد که بجمعه پس نزدیک امام طبرانی بطل شود اگر چه جمعه را یا بعد از نزدیک صاحبیه بطل
 مگر آنکه جمعه را یا بعد از آنکه بجمعه بروی جمعه فرض باشد واجب است که نشیندن اذان بطل و آنچه از اذان یا از سرین
 نماز مانع باشد ترک کند و بجمعه سعی نماید که فانی جامع الرموز مستحکم چون امام بر سر سوار شود و نماز گذاردن سخن کردن
 بر مردم حرام شود و گذاردن حاشیه ایچا و در جامع الرموز میگوید چون امام از مکان خود بر خطبه برون آید مردم نماز و خطام
 حرام کرد و اگر خطبه خطبه انعام کند مستحکم چون امام بر خواندن خطبه بر سوار شود باید که ظاهر باشد و در سبک و قوم نشینند
 و قوم بجا نیامد و آید و در جامع الرموز میگوید این است که بجانب قبله بایستد و مودن مقابل امام بنامده اذان و دو هم گویند
 اذان امام بالای منبر تاده و خطبه بخواند و در میان هر دو خطبه بجلالت کند چون امام از خطبه فارغ شود مودن اذان
 بگوید بعد از آن امام با قوم دور گفت فرض جمعه و اذان باب العیدین مستحکم در روز نظر استجب است
 که پیش از نماز چیری بخورد و مسواک کند و غسل نماید و خوشبوی با لاد و خوب ترین جامه های خود بپوشد و مسدود
 فطر او کرده بجامه صلی بر آید و در راه تکبیر بلند نگویید اگر آهسته گفت روا باشد پیش از نماز غافل خواند

در خطبه گویند و نزدیک امام شافعی دو خطبه است که هر دو از مثل برنجید و مصلو و وصیت به تقوی باشد و اوکل کل بود
 برقرار آتی از قرآن و ثانی بر دو عار کافه مومنان چنانکه معصوم است و این نزدیک است به جماعت که در امام
 سه مرتبه باشد پس اگر پیش از آنکه امام سجده کند مقتدیان که میخوانند امام در ظهر شرع کند که اگر بعد از سجده که بخیم باشد یا سه
 باقی مانده باشد ششمین عامر است که جایز است که خلیفه یا امیر حاج و دو هم حج در نماز جمعه بخواند و امیر سوم را جایز
 نبود و در غایت بیج کی را جایز باشد مستحکم اگر مسافر یا مریض یا منکره و جمعه امام شود و جایز باشد بخواند امام نفر
 که نزدیک و جایز بود زیرا که بر ایشان جمعه فرض نیست مگر ای گویم بعد از آن که حاضر شدند و گذاردن و فرض اول داشتند
 مستحکم اگر معذور یا محسوس و جمعه در ظهر را بجماعت گذارد و کرده بود زیرا که جمعه جامع جماعت است پس هر چه از آن
 و ران جایز بود از آن است که نزدیک امام ابو یوسف و یک شهر و با جمعه جایز نیست مگر آنکه شهر را و و جایز باشد که هر یک
 آن بمنزل شهر بود چون بعد از نزدیک امام محمد در یک شهر و پنج یا سه جامع جایز بود اگر چه آن شهر را و و جایز باشد و گفته
 مفتی انقیلی که قول میم از امام عظم و امام محمد است که در یک شهر و دو واضح کثیر جایز بود که رافعی حاشیه ایچا بعد از آنکه جمعه
 ظهر معذور و بجماعت کرده باشد ظهر غیر معذور بطریق اولی کرده بود مستحکم اگر غیر معذور و در جمعه نماز ظهر را و و گذارد
 پیش از آنکه امام از نماز فارغ شود می کرد که بجمعه پس نزدیک امام طبرانی بطل شود اگر چه جمعه را یا بعد از نزدیک صاحبیه بطل
 مگر آنکه جمعه را یا بعد از آنکه بجمعه بروی جمعه فرض باشد واجب است که نشیندن اذان بطل و آنچه از اذان یا از سرین
 نماز مانع باشد ترک کند و بجمعه سعی نماید که فانی جامع الرموز مستحکم چون امام بر سر سوار شود و نماز گذاردن سخن کردن
 بر مردم حرام شود و گذاردن حاشیه ایچا و در جامع الرموز میگوید چون امام از مکان خود بر خطبه برون آید مردم نماز و خطام
 حرام کرد و اگر خطبه خطبه انعام کند مستحکم چون امام بر خواندن خطبه بر سوار شود باید که ظاهر باشد و در سبک و قوم نشینند
 و قوم بجا نیامد و آید و در جامع الرموز میگوید این است که بجانب قبله بایستد و مودن مقابل امام بنامده اذان و دو هم گویند
 اذان امام بالای منبر تاده و خطبه بخواند و در میان هر دو خطبه بجلالت کند چون امام از خطبه فارغ شود مودن اذان
 بگوید بعد از آن امام با قوم دور گفت فرض جمعه و اذان باب العیدین مستحکم در روز نظر استجب است
 که پیش از نماز چیری بخورد و مسواک کند و غسل نماید و خوشبوی با لاد و خوب ترین جامه های خود بپوشد و مسدود
 فطر او کرده بجامه صلی بر آید و در راه تکبیر بلند نگویید اگر آهسته گفت روا باشد پیش از نماز غافل خواند

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible]

و قائل بود معلوم نیست اگر در جاتی است که بر اهل آن پست قناعت لازم شود و او غسل نهند بشی تیکرشته باشند یا چون
و اگر در جاتی است که بر اهل قناعت واجب نیاید چون شلوع عام و مسجد جامع او را غسل نهند زیرا که شهید است مگر آنکه چیزی
تیز او را کشته باشند چه وی نزدیک امام شهید نیست پس او را غسل دهند اگر چه بعضی کبیر کشته باشند و
نزدیک صاحبیه اگر معلوم شود که بعضی کبیر کشته اند شهید باشند پس نزدیک ایشان او را غسل نهند و اگر معلوم شود که
بعضی کبیر کشته اند شهید نبوی پس بالاتفاق او را غسل نهند زیرا که نفس قتل واجب کرده است و نه او عدم وجوب
و نه ببار خدعه چهل قاتل قتل را شهید می گردانند و اگر هیچ معلوم نشود که چه چیز کشته اند واجب است که او را
غسل دهند زیرا که معلوم نیست که نفس این قتل چه چیز را واجب کرده است و آنچه با فعل واجب است و پست است
پس همان متبر باشد مگر آنکه در معرکه مجروح شد بعد از آن خواب کرد یا چیزی خورد یا نوشید یا او را علقه
کرد یا از معرکه زنده یا بجایه بردند یا تمام یک وقت نماز قوت آورد یا نماز با شارت عاقل ماند چنانکه در حاشیه جللی است
یا چیزی وصیت کرد در بزم صورتها او را غسل دهند و نزدیک امام محمد بخیر و وصیت غسل نهند مگر آنکه اگر باغی
یا قطع طریق کشته شد او را غسل دهند و بر جنازه او نماز نکرند یا **بالصلوة فی الکعبه** متعلقه درون کعبه نکرند و
از فرض فعل همه جایز است و نیز در آن جماعه رواست اگر چه پشت مقتدی بجانب پشت امام باشد اما اگر پشت
مقتدی بجانب می امام باشد روا نبود زیرا که بر امام مقدم خواهد شد و آن جایز نیست مگر آنکه بر آن مقتدی
نماز بر امام آن مکروه بود و نزدیک امام شافعی درون کعبه بر امام آن نماز روا نبود مگر آنکه مقابل مصلی از دیوار کعبه
مقدار چوبی بین بالان شتر بلند باشد مگر آنکه مقتدی آن در سر هم با امام افتد اگر دزد چنانکه مکروه کعبه احاطه
نمودند هر که در جانب امام از امام بکعبه نزدیکتر باشد نمازی روا نبود زیرا که از امام مقدم شود و در سه جانب دیگر
هر چند از امام بکعبه نزدیکتر باشد نمازی روا نبود زیرا که از امام مقدم نشده است کتاب **الزکوة** متعلقه در طلا
نقره و در سوا تم و در اموال تجارت اگر در تصرف مالک باشد مالک آزاد و مکلف بود یکصد شش یکسال زکوة
واجب شود مگر آنکه بعد از نصاب نباشد یا نگیرد از حاجت اصلی نبود زیرا که آنچه آن حاجت اصلی است و آن
زکوة واجب نشود چون خایه بر آغوش و در جامه یا پوشیدنی درخت خانه و دو اب سوار و بندگان خدمت
سلح احتمال و آلات حرکت کتیب منزل کتب و کتب بر مکاتب زکوة واجب نشود زیرا که مال مکاتب

و قائل بود معلوم نیست اگر در جاتی است که بر اهل آن پست قناعت لازم شود و او غسل نهند بشی تیکرشته باشند یا چون
و اگر در جاتی است که بر اهل قناعت واجب نیاید چون شلوع عام و مسجد جامع او را غسل نهند زیرا که شهید است مگر آنکه چیزی
تیز او را کشته باشند چه وی نزدیک امام شهید نیست پس او را غسل دهند اگر چه بعضی کبیر کشته باشند و
نزدیک صاحبیه اگر معلوم شود که بعضی کبیر کشته اند شهید باشند پس نزدیک ایشان او را غسل نهند و اگر معلوم شود که
بعضی کبیر کشته اند شهید نبوی پس بالاتفاق او را غسل نهند زیرا که نفس قتل واجب کرده است و نه او عدم وجوب
و نه ببار خدعه چهل قاتل قتل را شهید می گردانند و اگر هیچ معلوم نشود که چه چیز کشته اند واجب است که او را
غسل دهند زیرا که معلوم نیست که نفس این قتل چه چیز را واجب کرده است و آنچه با فعل واجب است و پست است
پس همان متبر باشد مگر آنکه در معرکه مجروح شد بعد از آن خواب کرد یا چیزی خورد یا نوشید یا او را علقه
کرد یا از معرکه زنده یا بجایه بردند یا تمام یک وقت نماز قوت آورد یا نماز با شارت عاقل ماند چنانکه در حاشیه جللی است
یا چیزی وصیت کرد در بزم صورتها او را غسل دهند و نزدیک امام محمد بخیر و وصیت غسل نهند مگر آنکه اگر باغی
یا قطع طریق کشته شد او را غسل دهند و بر جنازه او نماز نکرند یا **بالصلوة فی الکعبه** متعلقه درون کعبه نکرند و
از فرض فعل همه جایز است و نیز در آن جماعه رواست اگر چه پشت مقتدی بجانب پشت امام باشد اما اگر پشت
مقتدی بجانب می امام باشد روا نبود زیرا که بر امام مقدم خواهد شد و آن جایز نیست مگر آنکه بر آن مقتدی
نماز بر امام آن مکروه بود و نزدیک امام شافعی درون کعبه بر امام آن نماز روا نبود مگر آنکه مقابل مصلی از دیوار کعبه
مقدار چوبی بین بالان شتر بلند باشد مگر آنکه مقتدی آن در سر هم با امام افتد اگر دزد چنانکه مکروه کعبه احاطه
نمودند هر که در جانب امام از امام بکعبه نزدیکتر باشد نمازی روا نبود زیرا که از امام مقدم شود و در سه جانب دیگر
هر چند از امام بکعبه نزدیکتر باشد نمازی روا نبود زیرا که از امام مقدم نشده است کتاب **الزکوة** متعلقه در طلا
نقره و در سوا تم و در اموال تجارت اگر در تصرف مالک باشد مالک آزاد و مکلف بود یکصد شش یکسال زکوة
واجب شود مگر آنکه بعد از نصاب نباشد یا نگیرد از حاجت اصلی نبود زیرا که آنچه آن حاجت اصلی است و آن
زکوة واجب نشود چون خایه بر آغوش و در جامه یا پوشیدنی درخت خانه و دو اب سوار و بندگان خدمت
سلح احتمال و آلات حرکت کتیب منزل کتب و کتب بر مکاتب زکوة واجب نشود زیرا که مال مکاتب

و قائل بود معلوم نیست اگر در جاتی است که بر اهل آن پست قناعت لازم شود و او غسل نهند بشی تیکرشته باشند یا چون
و اگر در جاتی است که بر اهل قناعت واجب نیاید چون شلوع عام و مسجد جامع او را غسل نهند زیرا که شهید است مگر آنکه چیزی
تیز او را کشته باشند چه وی نزدیک امام شهید نیست پس او را غسل دهند اگر چه بعضی کبیر کشته باشند و
نزدیک صاحبیه اگر معلوم شود که بعضی کبیر کشته اند شهید باشند پس نزدیک ایشان او را غسل نهند و اگر معلوم شود که
بعضی کبیر کشته اند شهید نبوی پس بالاتفاق او را غسل نهند زیرا که نفس قتل واجب کرده است و نه او عدم وجوب
و نه ببار خدعه چهل قاتل قتل را شهید می گردانند و اگر هیچ معلوم نشود که چه چیز کشته اند واجب است که او را
غسل دهند زیرا که معلوم نیست که نفس این قتل چه چیز را واجب کرده است و آنچه با فعل واجب است و پست است
پس همان متبر باشد مگر آنکه در معرکه مجروح شد بعد از آن خواب کرد یا چیزی خورد یا نوشید یا او را علقه
کرد یا از معرکه زنده یا بجایه بردند یا تمام یک وقت نماز قوت آورد یا نماز با شارت عاقل ماند چنانکه در حاشیه جللی است
یا چیزی وصیت کرد در بزم صورتها او را غسل دهند و نزدیک امام محمد بخیر و وصیت غسل نهند مگر آنکه اگر باغی
یا قطع طریق کشته شد او را غسل دهند و بر جنازه او نماز نکرند یا **بالصلوة فی الکعبه** متعلقه درون کعبه نکرند و
از فرض فعل همه جایز است و نیز در آن جماعه رواست اگر چه پشت مقتدی بجانب پشت امام باشد اما اگر پشت
مقتدی بجانب می امام باشد روا نبود زیرا که بر امام مقدم خواهد شد و آن جایز نیست مگر آنکه بر آن مقتدی
نماز بر امام آن مکروه بود و نزدیک امام شافعی درون کعبه بر امام آن نماز روا نبود مگر آنکه مقابل مصلی از دیوار کعبه
مقدار چوبی بین بالان شتر بلند باشد مگر آنکه مقتدی آن در سر هم با امام افتد اگر دزد چنانکه مکروه کعبه احاطه
نمودند هر که در جانب امام از امام بکعبه نزدیکتر باشد نمازی روا نبود زیرا که از امام مقدم شود و در سه جانب دیگر
هر چند از امام بکعبه نزدیکتر باشد نمازی روا نبود زیرا که از امام مقدم نشده است کتاب **الزکوة** متعلقه در طلا
نقره و در سوا تم و در اموال تجارت اگر در تصرف مالک باشد مالک آزاد و مکلف بود یکصد شش یکسال زکوة
واجب شود مگر آنکه بعد از نصاب نباشد یا نگیرد از حاجت اصلی نبود زیرا که آنچه آن حاجت اصلی است و آن
زکوة واجب نشود چون خایه بر آغوش و در جامه یا پوشیدنی درخت خانه و دو اب سوار و بندگان خدمت
سلح احتمال و آلات حرکت کتیب منزل کتب و کتب بر مکاتب زکوة واجب نشود زیرا که مال مکاتب

والمستحقين من الخدم والجنود
والذين هم في الخدمة
والذين هم في الخدمة
والذين هم في الخدمة

بدل اول

هیچ نیست اگر چه با وی هر دو باشد یا یکی از آن هر دو بخلاف نام شامی که نزدیک وی در هیچ کدام عشق نیست و نزدیک
 امام نفر در هر دو عشر است و نزدیک امام ابو یوسف اگر با وی هر دو است در هر دو عشر است زیرا که خیر بر او چون
 با خمر باشد و عشق بر ملک خمر میکند و اگر یکی از آن هر دو است در هر عشر است و در عشر نیز هیچ نیست زیرا که خیر بر
 از دو است قیم نیست پس گرفتن قیمت آن چون گرفتن عین آن باشد و خمر از ذوات مثال است پس گرفتن
 قیمت آن چون گرفتن عین آن نخواهد بود مسئله اگر شخصی مال بقتل یا مال بقتل باشد جایز نیست عاشر را که از آن
 مال از وی چسبیدی طلب کند زیرا که آن مال نزد وی امانت است مگر آنکه در مال مضاربت حصه آن
 بقدر انصاف رسد پس بقدر حصه آن بروی زکوة واجب شود که انی جامع الرموز مسئله اگر باینده مادر و
 مال تجارت باشد و دی بدیون بود عاشر جایز نیست که از مال وی زکوة بگیرد و اگر بدیون نباشد و مولای وی
 با وی همراه نباشد نیز از مال وی زکوة بگیرد زیرا که کسب دی ملک مولای دی است اما اگر مولای دی همراه وی
 بود عاشر از مال وی زکوة بگیرد باب الکمار مسئله کار مال را گویند که زیر زمین بود مخلوق باشد یا
 موضوع و معدن آنکه در همان زمین مخلوق بود و کثر آنکه در زمین موضوع باشد مسئله در معدن زیر زمین آن
 در زمین خراج باشد یا عشر خمس لازم شود و آنچه باقی ماند مالک زمین است و اگر آن زمین را مالک شهابی بپایند
 مسئله اگر در خانه کسی معدن برآمد در آن هیچ لازم نشود و در زمین دور و وایت است بر وایت اصل هیچ لازم
 و بر وایت جان الصغیر خمس لازم گردد که انی جامع الرموز مسئله در مر واید زکوة واجب نشود زیرا که مر واید بقول
 بعضی یاران برنج است که در معدن افتد و بقول بعضی صدق حیوانی است که مر واید در آن خلق میشود و در آن
 هر دو زکوة نیست که انی حاشیه نهایی مسئله در غیر زکوة لازم نشود زیرا که غیر بقول بعضی سرگین و آیه بجزی است و قول
 بعضی در بحر چون گیاه در بر سر وید و در این بر و زکوة نیست بلکه در حاشیه چلی است و نیز در حاشیه حکیم طوسی در مال خود و در
 که در دریا چشمه است که از آن مثل غیر غیری بر آید و نیز در فیروزه و جز آن از جوهر که در چمن افتد شود زکوة لازم نشود
 بخلاف آنچه از جوهر که از خاک کفار بغلبه بدست آمده باشد در آن خمس واجب شود که انی حاشیه چلی مسئله
 کثری که در آن سکه اسلام باشد حکم نقطه دارد و آنکه در آن سکه کفر بود از آن خمس لازم نشود باقی مالک خطر راست
 که در اول فتح اسلام مالک خطه شده است و اگر مالک خطه نباشد یعنی در اول فتح اسلام آن خطه مالک کسی

[illegible]

سليم اور ذمي و غيرت محمد بن حبيب ارضه او بعد از رسالت او تخلص في امر من حسن روحه انما نسبه

مکرده باشد باقی مرابنده است مستلمه اگر مستحق به امان در دار الحرب بقوت و در هر دار الحرب رکان یافت تمام آن
 بهر آن مستحق باشد و اگر در خانه حربی یافت تمام مر صاحب خانه را بود و اگر در زمین دار الحرب که ملک کسی باشد
 رکان یافت از آن خمس بگیرند باقی مرابنده را بود و باب الحراج مستلمه در زمین عشر
 و در شجره جبل و در سوره جبل و در آنچه از زمین برگیرد و از آب روان و یا از آب باران آب داده باشند نزدیک امام
 عشر لازم شود پیش از آنکه اجرت در دیدن کشت و جران برآورده باشند و اگر چه برنج او شش رسد و یا یک سال
 نرسد نزدیک صاحبیه و امام شافعی در کم اینچ او شش پنج لازم نیاید و سق شصت صاع است و صاع شش رطل است
 و در آنچه یک سال نرسد چون خضر اوات مانند سیب و تره نزدیک ایشان صدقه واجب نکرد و نزدیک امام واجب
 که مالک خضر اوات صدقه خضر اوات را بقدر ابدانه آنکه از سلطان بگیرد مستلمه در حطب و غیر آن چون فی و گیاه
 صدقه واجب نشود مستلمه چه از زمین برآید و از ابدان یا بدلا ب آب داده باشند در آن نصف عشر واجب پیش
 از آنکه تحت زرع چون اجرت حصاد و جران برآورده باشند مستلمه در خارج از زمین عشری تعلبی خمس لازم شود
 اگر چه تعلبی مسلمان شود یا آن زمین را ذمی یا سلم خرید باشند مرد و زن و خر و دوزخ و این حکم برابر است با آنکه
 عشر است در خارج از زمین اطفال و چندان باشند در خارج از زمین اطفال تعلبی نزدیک امام ابو یوسف
 چون تعلبی مسلمان شود و در خارج از زمین و عشر لازم شود مستلمه اگر زمین عشری سلم را ذمی خرید خراجی شود
 و اگر بعد از آن سلم آنرا از ذمی شفعه گرفت یا بسبب فساد بیع بریان آن روشد باز عشری گردد و مستلمه اگر ذمی خانه
 خود یا بیع ساخت خراجی شود و اگر سلم خانه خود را بیع کرد حکم آن حکم آب آن بود یعنی اگر آب خراجی خرج است
 خراجی شود و اگر آب آن آب عشر است طشری گردد و مستلمه آب آسمان و چاه و چشمه عشر نیست و جو بهار ابل هم
 چون نرسد بر در مانند آن خراجی است و چون و چگونه و وفات نزدیک امام ابو یوسف خراجی است و نزدیک
 امام محمد عشری است مستلمه در چشمه قیر و نطق که در زمین عشری یا خراجی بود بیع لازم نشود الا در زمین خراجی اگر
 در گرد چشمه زمین لایق زراعت باشد در آن خرج لازم شود و باب المصارف مستلمه مالک مضارب
 جایز است که زکوة مال خود را در جمیع مصارف زکوة صرف کند یا در بعض آن صرف نماید و نزدیک امام شافعی
 واجب است که در جمیع صرف کند و در هر مصرف که کسی را بدزد یا که اقل جمیع سه است مستلمه جمیع انواع شتا

[illegible]

در وقت نیت صوم رمضان و صوم نذر عین و در نیت صوم از غریبه آفتاب سابق تا نحوه کبری روز صوم است
 پس اگر در نحوه کبری نیت کرد و روا باشد زیرا که شرط است که در اکثر روز نیت موجود شود و آن وقتی است که
 پیش از نحوه کبری باشد و مرد و نحوه کبری نصف نهار شرعی است و نهار شرعی الصبح صادق تا غروب تا باریک
 بروایت قدوری نیت روزه مذکور تا زوال آفتاب جایز است و اول صبح است مستلزم جایز است صوم
 رمضان و نذر عین به نیت صوم مطلق و به نیت صوم نفل و نیز جایز است صوم رمضان به نیت
 واجب دیگر مگر در سفر یا مرض که در سفر و مرض واقع می شود و از نهار واجب بخلاف صوم نفل و نذر عین
 که آن نیت واجب دیگر ادائی می شود بلکه واقع می شود از واجب که از نیت کرده است جایز است روزه
 نفل به نیت صوم نفل و به نیت صوم مطلق و وقت نیت روزه نفل قبل زوال آفتاب مستلزم شرط است و صوم
 قضا و صوم قناعت و صوم نذر مطلق که در شب نیت کند و همین نماید که قضا یا کفارت را یا نذر نیت کند
 کفاری جامع الرمز مستلزم اگر در شب نیت کند یعنی شب شعبان که شب نیم باشد یا چهار باشد چنانکه در مالک
 افتاد نیت روزه غیر از نفل مکروه بود و اگر از واجب دیگر نیت کرد و در رمضان نیت کرد و ظاهر باشد در نیت صوم
 همان واجب ادا شود اگر چه مکروه باشد و بقول بعضی نفل ادا شود زیرا که غیر از نفل در آن روز نیت نیت است
 و اگر نیت باشد رمضان نیت روزه از رمضان بود زیرا که روزه ماه رمضان به نیت واجب دیگر ادائی شود
 مستلزم اگر روز شک بصوم معتاد و موافق نیت ادا شود و روزه نفل یا اجماع در آن روز مستحب بود و اگر نه مردم خواص
 چون قاضی و فقی روزه نفل بداند و غیر از ایشان بعد از زوال قضا کنند و در جمیع المزموری آن که مردان و نساء
 علماء و کدانی التمر ناشی باک نیت روزه واجب و نیت چنانکه بی قضا رمضان نیت کند کفاری نهایت مستلزم اگر
 در شب شک چنان نیت کرد که اگر فردا از رمضان بود روزه رمضان خواهم داشت و اگر نه روزه نخواهم داشت
 روزه او را بنوع مستلزم کرده است که چنان نیت کند که اگر فردا از رمضان است روزه من از رمضان باشد و اگر نه از
 واجب دیگر باشد یا گفت و گرنه از نفل بود اما اگر رمضان نیت فردا ظاهر شد روزه از رمضان بود زیرا که مطلق نیت روزه
 موجود است و در صوم رمضان همان کفایت کند و اگر ظاهر نشد مرد و صورت روزه نفل جایز باشد زیرا که مطلق نیت
 در هر دو صورت موجود است و روزه نفل همان کفایت کند و در صورت اول در جواب دیگر نیز درست و به تردد

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

جلد اول / فصل اول / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت

بازنی روزه دارد و خواب می کند و شکر تمام به خدا می نهد و روزه یا نیست یا طهارت یا بی نیست هیچ کرد و روز
پیش از نیست بخورد و در همه این صورتها بی کفایت نشود و مستحکم اگر بفرموشی طعام خورد یا آب نوشید یا جماع کرد
یا در روز روزه یا جماع یا هر دو بشود نگاه کرد چنانکه ازال نشود و غنای بسیار منه انداخت یا غیبت کرد یا بی چمن
از خود آمد یا بی قلیل بزور کرد یا با جنابت صبح کرد یا در سوغ و کفر و دشمنی یا در گشتن آب و آمدن و خلق غیبا یا در
یا گرس در آمد و همه این صورتها روزه باقی است پس از وقت فطرت نماند مستحکم اگر باران یا برف در خلق وقت بکشد
صبح روزه فاسد شود مستحکم اگر بهیمه یا میت یا در غیر اینصورت چنانکه در ان یا در دست و طی کرد یا بوسه گرفت یا
مساجد و در همه این صورتها اگر ازال شد روزه فاسد شود و قضا لازم آید بجز عماره مستحکم اگر گوشت را که در روزها
مانده بود و در روزه فاسد شود و قضا لازم آید مگر آنکه از خود و کمتر باشد اگر بدست یا بخلال یا بتوک یا با زمین بیرون
آورده فرو برده است و کمتر از خود و نیز قضا لازم شود مستحکم اگر یک دانه بکشد یا در دست کرده فرو برد و روزه فاسد
شود و اگر خایید هیچ لازم نیاید زیرا که در دهن ناپیچ می گردد مستحکم اگر کسی شیر فرو رفت یا آرزو برد و روزه فاسد شود
و در قلیل بهره حال فاسد نشود و نزدیک امام محمد و فرو بردن نهند می شود و بفر و رقتن فاسد نمی شود و قلیل
یا کثیر بود پس اگر کثیر را فرو برد با اتفاق فاسد شود و اگر قلیل فرو رفت با اتفاق فاسد نشود و اگر قلیل را فرو برد نزدیک
امام ابو یوسف روزه فاسد نشود و نزدیک امام محمد فاسد شود و اگر کثیر فرو رفت نزدیک امام محمد روزه فاسد نشود
نزدیک امام ابی حنیفه فاسد نشود و زیرا که کثیر نزدیک امام ابو یوسف است و نزدیک امام محمد فاسد نشود و روزه
را بشمیدن کرده بود و تا باشد یا در او و نیز خایید آن که روی باشد مگر طعام نوک که در وقت فرو رفت بود و نیز کرده است
بزرگتر فتن اگر از وقت ازال این نباشد که بی جامع از همه مستحکم روزه دارد و اگر در وقت فتن یا بیدان و در
کردن اگر چه بعد از زمان بود و کرده نباشد و بقول امام شافعی سداک کردن بعد از زوال کرده بود و زیرا که بوی دهن را بکشد
یا میگویم که بوی دهن که آن نزدیک خدا تعالی از شکست و شستنی است بمسواک کردن زائل نشود مستحکم
شیخ فانی که از روزه داشتن عاجز بود و اظهار کند و بدله هر روز مقدار صدقه قطع کند که مسکین را طلب امر و بپوش
قادر شود قضا بدارد مستحکم زن باردار و زن شیرده که بر نفس خود یا بر نفس دل خود و خوف دارد و بپوشد که فتن
کند و قضا بدارد و بقول بعضی شیرده را اظهار و شسته جایز است که بر شیر دادن خود را اجنبی گرفته باشد

در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت

در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت / در بیان فضیلت و عبادت

امام ابو یوسف در نیت هر روز نماز لازم شود و در نیت میان نیت و نیت واجب گردید مسئله شش روزه متوال را نیت
 داشتن اگر اجماعیت بعید بود و از نیت به نصاری دور باشد باب الاعتکاف مسئله اعتکاف نیت
 موكده است و آن عبارت است از آنکه روزه دارد و در مسجد جماعت نیت اعتکاف درنگ کند و اقل آن یک شبانه روز
 است پس هر که بکشد پیش از تمام شدن یک شبانه روز قطع کند قضاء آن بروی لازم شود و نزدیک امام محمد
 بیع لازم نیاید زیرا که نزدیک اقل اعتکاف یک ساعت است و آن باید که درگاه حاصل شود مسئله هر که متکلف
 شد از مسجدی برنگرد و برای حاجت انسانی یا از برای نماز جمعه در وقت زوال یا در وقتیکه چهار رکعت یا شش رکعت
 پیش از نماز جمعه تواند گذارد و از برای تحیت مسجد و چهار است جمعه و بعد جمعه نزدیک امام چهار رکعت است و
 نزدیک صاحب پیشش رکعت مسئله اگر در مسجد جمعه بعد از ادای فرض و اقل درنگ کند اعتکاف فاسد گردد
 مسئله اگر متکلف بعد از یک ساعت از مسجد برآمد اعتکاف فاسد شود مسئله متکلف را جایز است که در مسجد بخورد
 و بنوشد و بخواند و غیر از تجارت برکاجت خرید کند و بفروشد بی انگیزش را در مسجد حاضر کند که بی جامع الرموز
 و غیر متکلف را بیچ یک از این چیزها جایز نیست مسئله متکلف در مسجد نماز نشن باشد بجز خسران کند بیچ
 نگوید که در آن گناه کار شود که بی جامع الرموز مسئله وظی اعتکاف باطل نمی کند اگر چه مسلم است چنانکه
 در حاشیه چاپی مسئله زن در مسجد خانه خود اعتکاف نشیند مسئله هر که بر خود اعتکاف چند روز بگذارد کند
 باشد با آنکه از امتوالی بروی اعتکاف واجب شود اگر چه متوالی را در نماز شش رکعتی باشد چه اگر
 اعتکاف دور در نماز کرد و دو شب آن در روز نیز به ترتیب لازم شود و در جامع الرموز میگوید مرد و او ششها
 ششهاست که پیش از روز باشد مسئله در محنت اعتکاف نیت روز انکافیت کند و اعتکاف ششها
 به ترتیب روز لازم گردد و کانی الهدایه و در جامع الرموز است اگر نیت ششها کرد و روز آن در آن داخل
 شود زیرا که هر واحد از روز و شب متتابع یکدیگر است مسئله صحیح است نیت روزی شب یعنی اگر در روز
 ایام یا بوی نیت کرد و در روزی شب لازم می شود اعتکاف روز بای شب گذارم من جامع الرموز
 کتاب الحج مسئله حج فزیند است سگر آن کافر شود مسئله حج فزیند است بر او اسلام که مکلف

[illegible]

و عرفات در حل پس احرام آن از حرم باشد و عمره در حرم است پس احرام آن از حرم بود تا یک گونه سفر متحقق شود و مستحبه
 که بخوابد احرام حج بند و اول وضو کند و غسل تجویب است و نیز به پاک در زیر بند و بی آنکه بالای آن رسیان بند و بر آن
 کرده است کذا فی جامع الزمزم و چاه پاک بالا بگیرد و خوشبوی بنالد و در حاکم احرام دو گانه نعل ادا کند اگر ادا حج افراد
 کرده است چنین گوید اللهم ایدرج مسیره لی و تقبله منی بعد از آن بنیت حج تهیه گوید و آن نیست بیک اللهم یکال من
 تا یکیک ان لای و نه یک و الملک لا شریک لک و ازین کلمات کم نکند و اگر زیاد کرد و با باشد مستحبه که بگوید
 حج تکبیر گفت محرم شود و چون محرم شد از رفت و الفسوق و الجبال بر پیکر کند رفت چون حلق و کلام حاش ذکر جامع
 در حضور زنان و فسوق معاصی و خمر و جازع از حد و شرع و جلال شت با رفیق با جنگ باشد کان و تقدیم در تأخیر وقت حج
 مستحبه محرم را جایز نیست که صید ببرد یا شکار کند یا جانک ان اشاره نماید یا بران دلالت کند و نیز جایز نیست که شکار
 یا لای یا خن بگیرد یا سر و دی پوشد یا سر و پیش با خطمی بشود یا پیش را قطع کند یا موسی سر را بشوید یا از باقی بدن شو بگذرد
 یا بر این یا ملویل یا قبا را بطریق معنا پوشد یا دستار بند و یا کلاه بر سر نهد یا موره پوشد یا جامه که از بجزی خوشبو
 رنگ کرده باشند پوشد مگر آنکه بوی خوش آن دور شده باشد اگر نهد بجزی را شکار کرد و را بود مستحبه محرم را جایز نیست
 که حمام رود و در بای نشیند و همیان بکند و مستحبه سنت است که محرم تکبیر بسیار گوید هر گاه از نماز فارغ شود و در جامع
 می آرد و اگر چه نماز نفل باشد یا از راه بر او ایستد یا قبول او بجز تکبیر بعد از نماز وقت سنت است نه بعد غیر آن اگر چه سنایه
 باشد کذا فی شرح الطحاوی یا بر بند می سوار شود و یا در پستی فرود آید یا بسواران ملاقات کند و در جامع الزمزم رسد گوید چون
 بعضی جماع یا بعضی جماع ملاقات کنند تکبیر گویند و اگر چه پیاده باشند یا سوار گاه بیدار شوند مستحبه چون محرم در مکه
 داخل شود اول مسجد حرام رود و چون کعبه را بیند تکبیر و تملیل گوید و حجر اسود روی آورد و چون نزدیک حجر اسود شود باز
 تکبیر و تملیل گوید و در تکبیر سر و دست چون تکبیر ناز بردارد و استیلام حجر اسود نماید یعنی آنرا بدست یا بوسه یا بکف محاسن
 کند و آنرا بوسه یا بکف یا بوسه محرم در آن ایستد یا نه ایستد از حد و جز آن در دست وی باشد یا نه محاسن
 کند و آن را بوسه و اگر از آن نیز غایب شود و استقبال حجر اسود استیاده تکبیر و تملیل و تمجید گوید و بر بنی علیه السلام در و دست
 بعد از آن طواف کند و دم کند و این طواف سنت است و مفاقی را نه مرئی را مستحبه طواف از حجر اسود و بجانب
 اکثر مشرق و کند و چادر را بر زین غسل با دست راست در آورده هر دو طرف آنرا بکف چپ بپسندارد و بخت بار از

و در حرم است پس احرام آن از حرم بود تا یک گونه سفر متحقق شود و مستحبه
 که بخوابد احرام حج بند و اول وضو کند و غسل تجویب است و نیز به پاک در زیر بند و بی آنکه بالای آن رسیان بند و بر آن
 کرده است کذا فی جامع الزمزم و چاه پاک بالا بگیرد و خوشبوی بنالد و در حاکم احرام دو گانه نعل ادا کند اگر ادا حج افراد
 کرده است چنین گوید اللهم ایدرج مسیره لی و تقبله منی بعد از آن بنیت حج تهیه گوید و آن نیست بیک اللهم یکال من

و در حرم است پس احرام آن از حرم بود تا یک گونه سفر متحقق شود و مستحبه
 که بخوابد احرام حج بند و اول وضو کند و غسل تجویب است و نیز به پاک در زیر بند و بی آنکه بالای آن رسیان بند و بر آن
 کرده است کذا فی جامع الزمزم و چاه پاک بالا بگیرد و خوشبوی بنالد و در حاکم احرام دو گانه نعل ادا کند اگر ادا حج افراد
 کرده است چنین گوید اللهم ایدرج مسیره لی و تقبله منی بعد از آن بنیت حج تهیه گوید و آن نیست بیک اللهم یکال من

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 أجمعين

که از طواف وداع گویند و در جامع الرموز میگوید اگر بعد از این طواف نماز نشاء و رکعه اند نزدیک است که طواف دیگر کند و اگر پیش از زوال و از نیم دی بجه که را مسکن و گرفت طواف صد ساقط شود و بعد از زوال نزدیک طرفین ساقط نشود و نزدیک امام ابو یوسف اگر پیش از شربت و طواف صد که میقیم شد طواف صد ساقط شود و اگر که اگر نفس خورق برت دارد که افعال یک چون طواف نماز و صدقه خوانم کرد و افعال بد چون شعر خوانی و کلام و لایعی اجتناب خوانم بالا جمیع افضل است که در که اقامت کند و اگر قدرت بر آن ندارد اقامت در آن کرده باشد که میباشند آن سینه فیما فیما صحت کاتبه ای ماله افع مستحکم چون از هفت شرط طواف صد فارغ شود و طواف که بعد طواف واجب در مسجد حرام او کند بعد از آن که یک باب ز فرم رود و از آن سیر بخورد و بر سر و دست بدن بریزد و اگر که بر سر در و او است که از فی جامع الرموز بعد از آن بر ستانه کعبه بوسه دهد و بکسیند خود را با بر مشتم نمند که در میان حجر اسود و باب است و سنگا بتار کعبه یک زند و از آن حکم گیر و چنانکه بیده خوار و من سجود بگوا را بعد از حجر اسود و کعبه است تعانت بر امر شود و از سیکر و بجه تمام حاجت خواهد بود و بر آن کعبه را بگریزد و بجانب پشت از مسجد بیرون شود تا آنکه از مسجد بر آید جانب کعبه پشت نکند مسئله که پیش از آنکه در که در آید عرفات حاضر شد و چون بعرفات نمود طواف قدوم از وی ساقط شود و بر وجهی لازم نیاید زیرا که تبرک سنت پیغمبری لازم نمی شود مسئله هر که بعد از زوال روز عرفه تا طلوع فجر عید شگ در عرفات حاضر شد یا در میان عرفات شده براه رفت و خبر داشته که این عرفات است چنانکه عرفات را نمیدانست یا در خواب بود یا بیوش بود و به تقدیر حج دی تمام شود و هر که بعد از عرفات حاضر نشد حج و کون شود پس طواف و حی از احرام بر آید و سال سیده آنرا قضا کند مسئله زن در احکام حج مثل مرد است مگر آنکه مهر خود را برهنه نکند اما جایز است که بر روی خود چیزی بپوشد و چنانکه از روی جلد باشد و بلند نگوید و میان دو سیل سعی نکند و سر خود را خلق نکند و بقصر ربع سر کفایت کند و افضل است که تمام سر را حفر کند که از فی جامع الرموز و جامه و خسته بپوشد و در اینوی مردان نزدیک حجر اسود و نزدیک حوض زن احکام حج منیع نمیکند مگر طواف را زیرا که طواف در مسجد باشد و زن حایض را در مسجد و آیدن جایز نیست مسئله اگر بعد از زوال رکن حج که وقوف بعرفه و طواف زیارت است حیض آن طواف صد که آن طواف وداع است ساقط شود مسئله اگر بنیت حج در کردن بدنه نفل یا نیز با جز آن قلاوه انداخت یا بدنه تمتع بنیت احرام روان شد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 أجمعين

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 أجمعين

محرم شود و چنانکه باینجه محرم گردد مسئله اگر اشتراک در معنی گویان بدنه را بشکافت نماید آنند که بدیه است یا بلیت باطل
 تراخت یا بگردن شاة قلاوه او نخت محرم نشود و نیز اگر بدنه را پیش فرستاد بعد از آن خود و بدنه محرم نماید و اگر آنکه بدنه
 محرم شد مسئله بدنه نزدیک او را شتر باشد یا از بقیر بود و نزدیک شامی بدنه نمی باشد اگر شتر باب القرآن التمتع
 مسئله قرآن التمتع و تمتع از افراد مسئله قرآن است که از بیعت بکراج و عمره تلبیه المنه بگوید و دو رکعت نماز
 کبریا احرام می گذارد بعد از آن بگوید اللهم انی ابریک الحج و العمرة فیکری علی قبل هاضمی وقت شوط طواف عمره کند و در سه
 شوط اول رمل کند و بعد طواف سعی کند و بعد سعی حلق کند بعد از آن بطریق مذکور حج کند و مکروه است که دو طواف
 کند بعد از آن دو سعی کند یعنی اگر چهارده شوط طواف کند و هفت بر اکمل طواف قدوم بعد از آن هر دو
 کند مکروه بود زیرا که طواف قدوم بر سعی عمره مقدم کرده باشد مسئله بقرآن واجب است که بعد از سعی عمره
 کند و اگر از هیچ عاجز آمده روز و روزه دارد که آخر آن عمره باشد و بعد از آن تمثینی هر جا که خواهد هفت روز دیگر روزه دارد
 و اگر سه روز اول از وفوت شد و متمتعین شود مسئله اگر پیش از عمره وفوت بعرفات کرد عمره باطل شود و قضاء آن
 لازم آید و بر است ترک عمره دم واجب دوم قرآن ساقط شود مسئله تمتع آنست که در شهر حج از بیعتات
 احرام عمره بپند و طواف سعی کند و حلق یا قصر نماید و در اول شطر طواف عمره تلبیه را ترک آورد و در روز تردیه
 احرام حج کند و پیش از روز تردیه افضل باشد و مانند حج افواج نماید مگر آنکه طواف زیارت را نکند و بعد از آن
 سعی نماید زیرا که این اول طواف حج است بخلاف مفرد حج که وی دو طواف قدوم رمل سعی کرده است و
 اگر بعد از احرام حج طواف سعی کرده بعرفات رفته است و طواف زیارت رمل سعی نکند زیرا که یکبار کرده است
 مسئله برای شکر آن تمتع فح کند و اضحیه بجای آن کفایت نکند و اگر از هیچ عاجز آمد مثل سلمان روزه دارد و سه روز
 اول را بعد از احرام عمره بدار پیش از احرام جایز باشد مسئله سه روز تمتع و قرآن که پیش از حج است تمتع آن شهر حج است
 بشرط آنکه محرم بود لیکن تا غیر فصل است چنانکه آخر آن عمره باشد مسئله تمتع را افضل است که ساقط بعد از احرام
 کند و آنکه ساقط بدی بتقلید نماید که فانی حاشا علی و ساقط است از قودان او بگوید و تقلید آن تجلیل اولی باشد
 و بداند محرم را از تلبیه تقلید چاره نبوده مسئله مکروه است شکار که آن پاره کردن گویان بدنه است از جنب زیارت آن
 اقرب بصواب است از آنکه در جانب بین باشد چنانکه در ترجمه این را مفصل ذکر کرده ام مسئله تمتع که ساقط

[illegible][illegible]

والاقتدار علیما کونوا ذات
سوال عظام عنی اییو خلقا لهما
خبر خزانة عظام عن الامام وروایا
الکتاب وجامد انکاس اودین غیر
اعطارد اضران اودین غیر
اودین وبحث غیر کونوا لیس
کذا ولفقت عن عمر مشایران
یفرق ان لم یتم علانا لهما وبقدر
وخریفة او طلبه بالحقه وخاله
ان رعی احدالا ویا وعلیس

و تفتت نریج تفتولی از فضیون
 جازبه و دیوولی طری از کج
 و احدا بکات و لیامین الجابین
 اود و کیله منخا اود و لیله و صلیله
 اود و لیله و کیله و اود و لیله و صلیله
 ملا توی کوما فهد و اوس عجب
 خلافا لای لیوسف و کوا و ان
 یزید و امراة فز و جد انا لایم
 و فهد و امراة فز و جد انا لایم
 و فهد و امراة فز و جد انا لایم

سبحانك يا ذا الجلال والإكرام
يا ذا الجلال والإكرام
يا ذا الجلال والإكرام

و اگر در این وجه من است اگر چه زوج محبوب باشد یا عین بود یا خصی باشد یا روزنه دار باشد بر روزه قصائی الاصح یا بر
 نزدیک است و ایت بد آنکه محبوب است خصیتین بریده را گویند کذا فی حاشیه الجلی عین آنکه بر زن قدرت نداشته باشد
 و خصی آنکه خصیتین او بر آورده باشند کذا فی جامع الرموز مسئله باروزه ماه رمضان که قصا باشد کذا فی جامع
 و احرام فرض النفل یا حیض و نفاس خلوت ثابت نشود و نماز مثل و زه است یعنی بنا بر فرض خلوت ثابت نشود
 و بانمار نقل ثابت شود عدت در همه صورتها برای احتیاط واجب و اگر چه مانع از طی چون مرئ من حیوان و موجود باشد
 مسئله زنی را که پیش از طی طلاق داده است و مهر می ندارد و سبک آوی بر زوج متعه واجب شود و مهر غیر آن را
 متعه مستحب باشد اگر چه مهر می بود و پیش از طی او را طلاق داده باشد حاصل آنکه اگر بعد از طی طلاق داده است
 برای متعه مستحب بود و مهر می سبی باشد یا نباشد زیرا که بعد از سپردن او معتقد علیه از زوج او پس طلاق
 و وحشت انداخته است پس مستحب است که داده شود و از چیزی که از واجب پیاوه باشد و واجب صورت است
 مهر می است و غیر آن مهر مثل اگر پیش از طی طلاق داده است در صورت تمیز می است متعه مستحب باشد
 زیرا که فی التیمم بضعة نصف مهری او را گرفته پس چیزی دیگر برای می مستحب و در صورت غیر تمیز متعه واجب
 شود زیرا که زن چیزی را گرفته است پس طلب بضع بی ال نباشد مسئله اگر زنی هزار دینار را که مهر می بود از زوج
 گرفته باز زن بخشید و زوج او را پیش از طی طلاق داد یا بعد و بنابر زن دیگر بگیرد زیرا که قبض کرده است
 تمام مهری او و واجب نشده است بزوج مگر نصف آن پس انصدرا خروج رد بکن و اگر پیش از گرفتن کل بعضی
 تمام بخشید یا باقی را ساقط کرد بعد از آن زوج پیش از طی طلاق داد و هیچ چیز مردن رجوع نکند زیرا که زن در
 صورتی که تمام بخشید از زوج چیزی نگرفته است که رد بکنند و در صورتیکه باقی را ساقط کرد و یا ده از زوج
 خود نگرفته است که رد نماید و اگر مردن متاع باشد ضمن آنرا از زوج گرفته باز بزوج همه نماید و زوج او را
 پیش از طی طلاق بدزدن هیچ لازم نیاید زیرا که چون آنرا از زوج و پس او قبض می نماید بنابر آنکه متاع
 معین را و پس داده است بخلاف در صورت مرد و دنیا که آن متعین نمی شود مسئله اگر شخصی فی انفراد و کساح
 کرد بر این طریقه که او را از شهر نبرد و یا بر این طریقه که بروی آن گیرد و یا بر این طریقه که اگر از شهر نبرد و یا بر این طریقه که اگر
 بر آورد و نیز از شهر نبرد و از رفتن دیگر نخواهد بود و اینست بر این لازم شود و در عکس آن

و اگر در این وجه من است اگر چه زوج محبوب باشد یا عین بود یا خصی باشد یا روزنه دار باشد بر روزه قصائی الاصح یا بر
 نزدیک است و ایت بد آنکه محبوب است خصیتین بریده را گویند کذا فی حاشیه الجلی عین آنکه بر زن قدرت نداشته باشد
 و خصی آنکه خصیتین او بر آورده باشند کذا فی جامع الرموز مسئله باروزه ماه رمضان که قصا باشد کذا فی جامع
 و احرام فرض النفل یا حیض و نفاس خلوت ثابت نشود و نماز مثل و زه است یعنی بنا بر فرض خلوت ثابت نشود
 و بانمار نقل ثابت شود عدت در همه صورتها برای احتیاط واجب و اگر چه مانع از طی چون مرئ من حیوان و موجود باشد
 مسئله زنی را که پیش از طی طلاق داده است و مهر می ندارد و سبک آوی بر زوج متعه واجب شود و مهر غیر آن را
 متعه مستحب باشد اگر چه مهر می بود و پیش از طی او را طلاق داده باشد حاصل آنکه اگر بعد از طی طلاق داده است
 برای متعه مستحب بود و مهر می سبی باشد یا نباشد زیرا که بعد از سپردن او معتقد علیه از زوج او پس طلاق
 و وحشت انداخته است پس مستحب است که داده شود و از چیزی که از واجب پیاوه باشد و واجب صورت است
 مهر می است و غیر آن مهر مثل اگر پیش از طی طلاق داده است در صورت تمیز می است متعه مستحب باشد
 زیرا که فی التیمم بضعة نصف مهری او را گرفته پس چیزی دیگر برای می مستحب و در صورت غیر تمیز متعه واجب
 شود زیرا که زن چیزی را گرفته است پس طلب بضع بی ال نباشد مسئله اگر زنی هزار دینار را که مهر می بود از زوج
 گرفته باز زن بخشید و زوج او را پیش از طی طلاق داد یا بعد و بنابر زن دیگر بگیرد زیرا که قبض کرده است
 تمام مهری او و واجب نشده است بزوج مگر نصف آن پس انصدرا خروج رد بکن و اگر پیش از گرفتن کل بعضی
 تمام بخشید یا باقی را ساقط کرد بعد از آن زوج پیش از طی طلاق داد و هیچ چیز مردن رجوع نکند زیرا که زن در
 صورتی که تمام بخشید از زوج چیزی نگرفته است که رد بکنند و در صورتیکه باقی را ساقط کرد و یا ده از زوج
 خود نگرفته است که رد نماید و اگر مردن متاع باشد ضمن آنرا از زوج گرفته باز بزوج همه نماید و زوج او را
 پیش از طی طلاق بدزدن هیچ لازم نیاید زیرا که چون آنرا از زوج و پس او قبض می نماید بنابر آنکه متاع
 معین را و پس داده است بخلاف در صورت مرد و دنیا که آن متعین نمی شود مسئله اگر شخصی فی انفراد و کساح
 کرد بر این طریقه که او را از شهر نبرد و یا بر این طریقه که بروی آن گیرد و یا بر این طریقه که اگر از شهر نبرد و یا بر این طریقه که اگر
 بر آورد و نیز از شهر نبرد و از رفتن دیگر نخواهد بود و اینست بر این لازم شود و در عکس آن

و اگر در این وجه من است اگر چه زوج محبوب باشد یا عین بود یا خصی باشد یا روزنه دار باشد بر روزه قصائی الاصح یا بر
 نزدیک است و ایت بد آنکه محبوب است خصیتین بریده را گویند کذا فی حاشیه الجلی عین آنکه بر زن قدرت نداشته باشد
 و خصی آنکه خصیتین او بر آورده باشند کذا فی جامع الرموز مسئله باروزه ماه رمضان که قصا باشد کذا فی جامع
 و احرام فرض النفل یا حیض و نفاس خلوت ثابت نشود و نماز مثل و زه است یعنی بنا بر فرض خلوت ثابت نشود
 و بانمار نقل ثابت شود عدت در همه صورتها برای احتیاط واجب و اگر چه مانع از طی چون مرئ من حیوان و موجود باشد
 مسئله زنی را که پیش از طی طلاق داده است و مهر می ندارد و سبک آوی بر زوج متعه واجب شود و مهر غیر آن را
 متعه مستحب باشد اگر چه مهر می بود و پیش از طی او را طلاق داده باشد حاصل آنکه اگر بعد از طی طلاق داده است
 برای متعه مستحب بود و مهر می سبی باشد یا نباشد زیرا که بعد از سپردن او معتقد علیه از زوج او پس طلاق
 و وحشت انداخته است پس مستحب است که داده شود و از چیزی که از واجب پیاوه باشد و واجب صورت است
 مهر می است و غیر آن مهر مثل اگر پیش از طی طلاق داده است در صورت تمیز می است متعه مستحب باشد
 زیرا که فی التیمم بضعة نصف مهری او را گرفته پس چیزی دیگر برای می مستحب و در صورت غیر تمیز متعه واجب
 شود زیرا که زن چیزی را گرفته است پس طلب بضع بی ال نباشد مسئله اگر زنی هزار دینار را که مهر می بود از زوج
 گرفته باز زن بخشید و زوج او را پیش از طی طلاق داد یا بعد و بنابر زن دیگر بگیرد زیرا که قبض کرده است
 تمام مهری او و واجب نشده است بزوج مگر نصف آن پس انصدرا خروج رد بکن و اگر پیش از گرفتن کل بعضی
 تمام بخشید یا باقی را ساقط کرد بعد از آن زوج پیش از طی طلاق داد و هیچ چیز مردن رجوع نکند زیرا که زن در
 صورتی که تمام بخشید از زوج چیزی نگرفته است که رد بکنند و در صورتیکه باقی را ساقط کرد و یا ده از زوج
 خود نگرفته است که رد نماید و اگر مردن متاع باشد ضمن آنرا از زوج گرفته باز بزوج همه نماید و زوج او را
 پیش از طی طلاق بدزدن هیچ لازم نیاید زیرا که چون آنرا از زوج و پس او قبض می نماید بنابر آنکه متاع
 معین را و پس داده است بخلاف در صورت مرد و دنیا که آن متعین نمی شود مسئله اگر شخصی فی انفراد و کساح
 کرد بر این طریقه که او را از شهر نبرد و یا بر این طریقه که بروی آن گیرد و یا بر این طریقه که اگر از شهر نبرد و یا بر این طریقه که اگر
 بر آورد و نیز از شهر نبرد و از رفتن دیگر نخواهد بود و اینست بر این لازم شود و در عکس آن

جلد اول
 در صورت اول
 در صورت دوم
 در صورت سوم
 در صورت چهارم
 در صورت پنجم
 در صورت ششم
 در صورت هفتم
 در صورت هشتم
 در صورت نهم
 در صورت دهم

آن در صورت اول با اتفاق مهر مثل واجب شود و در صورت سوم نیز یک نام مهر مثل واجب گردد زیرا که هر
 اول صحیح است ثانی فاسد اما در صورتیکه شرط کرده است اگر یکدوم و هزار است و از شهر برآورد مهر مثل از
 زیاده ندهد و از یک کمتر نکند زیرا که هر دو متفق اند که مهر از دویست و هزار زیاده نباشد و از یک کمتر از یک و دویست و یکصد
 از شهر برآورد و شرط کرده است اگر یکدوم و هزار است و هزار لازم شود زیرا که هر دو صحیح است و از یک نام مهر مثل
 مهر مثل واجب گردد زیرا که نزدیک میسر و شرط فاسد است مسئله اگر شخصی بی را نکاح کرد بمقابله این غلام
 یا آن غلام قیمت یکی هزار است قیمت یکدوم و هزار و مهر مثل هزار و پانصد است مثلاً مهر مثل واجب و اگر مهر مثل
 هزار است یا کم از هزار غلامی که قیمت آن هزار است حبس و اگر مهر مثل و هزار است یا زیاده از آن غلامی که
 قیمت آن و هزار است لازم آید و اگر زوج پیش از طلاق او نصف غلامی که قیمت آن کمتر باشد یک
 مهر لازم شود مسئله اگر زنی را بمقابله و غلامی که قیمت آن کمتر از او بود همان یک غلام مهر شود
 و اگر قیمت آن اندوه درم کم باشد درم تا تمام کند کذا فی جامع الرمز مسئله اگر در نکاح بکارت نکاح
 کرد و زوج او را نیاید یافت تمام مهر واجب و مسئله اگر اسب یا جامه هر دو یا هر چند و صفت آن را بیان ننمودند
 یکمیل یا یوزن امر ساختن جنس آن را بیان کردند بی آنکه صفت آن را بیان نمایند و او بود و میانه یا قیمت آن
 واجب و دو یکمیل و وزن اگر و صفت آن را نیز بیان کرده است بهمان صفت لازم آید مسئله در نکاح فاسد به شرط
 هیچ واجب نشود اگر چه خلوت کرده باشد و بعد از طلی نسبت ثابت شود مهر مثل لازم آید اگر چه
 زیاده از مهر مثل باشد اما اگر کسی کم از مهر مثل باشد همان مسمی واجب شود و مدت ثبوت نسبت یک نام محمد
 از وقت دخول تا وقت وضع ششماه بود و در کمتر از آن نسبت ثابت نشود و در یک شیخ از وقت نکاح تا
 وقت وضع ششماه معتبر باشد و در کمتر از آن نسبت ثابت نشود و چنانکه در نکاح صحیح ثابت نگردد و مسئله
 بر زن آنست که مهر باشد مهر مثل او را که از قوم پدر او بود چون خواهر و عمه و در سال عمر و در حسن مال و عقل
 و یا نیت مصالح و شهر و زاده و بکارت و ثیاب و ثوب و وقت نکاح مثل او باشد و اگر از قوم پدر او بدین صفت
 یافته نشود از مردم بیگانه درین صفات مثل او باشد و ماده و خاله و در حکم بیگانه است مگر آنکه از قوم پدر او
 چنانکه دختر هم پدر او بود مسئله اولی آن جایز است که در مهر او از جانب بیع زوج ضامن بشود اگر چه زن

در صورت اول
 در صورت دوم
 در صورت سوم
 در صورت چهارم
 در صورت پنجم
 در صورت ششم
 در صورت هفتم
 در صورت هشتم
 در صورت نهم
 در صورت دهم

در صورت اول
 در صورت دوم
 در صورت سوم
 در صورت چهارم
 در صورت پنجم
 در صورت ششم
 در صورت هفتم
 در صورت هشتم
 در صورت نهم
 در صورت دهم

صغیره باشد و در این اختیار است که از زوج طلب کند یا از رضا من و اگر دلیلی است طلب نماید اگر دلیلی و اگر در زوج
 رجوع کند مگر آنکه بی امر زوج فدا شدن باشد و گفته شود که اگر دلی صغیره ضامن شود باید که یک کس مسکن
 باشد و هم مطالب زوج و نیز آنکه میگویم که حقوق عقد در نکاح بجا نیاید اصل زوج شود ولی سفیر شخص یا بخواهد
 که حقوق عقد بجا نیاید و این حق شود مستلزم آنجا نیست که پیش از گرفتن مهر محل اگر در بین است یا
 پیش از گرفتن آنچه مثل او را در عرت از قدر مسمی محل شود و زوج را از دلی منع کند و همراه وی بسفر فرودگاه
 پیش از منع زوج با وی برضای می خلوت دلی کرده یا و نیز یک صاحبید بعد از دلی یا خلوت برضای
 وی او را حق منع نباشد زیرا که چون زوج معقود علیه برضای می قبض نمودن او را حق است و او نماند
 نزد یکایم بروی معقود علیه است پس تسلیم بعضی واجب نکاح استیم باقی مسئله اگر زن پیش از گرفتن مهر محل
 یا قبل مهر محل زوج را از دلی منع کرد یا با وی بسفر رفت نفقته آن از زوج ساقط نشود مسئله آنجا نیست
 که پیش از گرفتن مهر محل مهر محل بی اذن زوج بسفر رود یا برای کاری یا برای یارت یا به خود او زن یا غایب
 و بعد از گرفتن او نبود مسئله در صورتی که مهر محل موجب ایسان نکرده باشند زن را برای گرفتن کل ولایت
 منع نبود و بدو ولایت زیرا که متاخران سایر مقتضای همین اختیار کرده اند اگر چه اصل نهیب آنست
 که برای گرفتن کل ولایت منع باشد زیرا که عرض وضع است پس او ام که تمام عرض را قبض کند تسلیم
 واجب شود مسئله اگر تمام مهر محل باشد و از ولایت منع نماند زیرا که حق ساقط شود مسئله اگر زوج
 مهر محل را پیش از آن زن او را در جایز است که او را بسفر رود و کذا فی ظاهر الروایه و تقبول بعضی جایز نیست
 و نه قضی الفقیه ابوالبیت هر کم از مدت سفر جایز بود مسئله اگر سیان زن در شوی در انفس و مهر
 اختلاف واقع شد چنانکه یکی گفت مهر نکود نشد و دیگری گفت اینقدر نکود نشد است هر که گواه
 آورد قبول می باشد و اگر هیچکدام گواه نیاورد و نیز یک صاحبید برهنه سوگند بگوید و اگر از سوگند بگوید
 و عمو می بگوید که ثابت شود و اگر سوگند خورد و مهر مثل لازم کرد و نیز یک نام با یک بی سوگند مهر مثل آن
 باشد هر یک از یک می در نکاح سوگند نبود مسئله اگر با وجود نکاح در قدر مهر اختلاف واقع شد چنانکه یکی
 گفت مهر در دست من است و دیگری گفت مهر در دست من است هر که گواه آورد و توان می بگوید باشد و اگر مهر در

و در نکاح جاری در تمام فرائض
 علیا ملاقات با همسر است
 او را خلعت قبل از دوات
 او را دوات نکاح است
 بین تمام نکاح است
 او را ساقط انقضای
 و نکاح دوات نکاح است
 نفقه او را و مهر او را
 و غیر اینها است
 مسئله او را و عمو می
 البتة نیاید و فی الخلاف
 ۹۲
 فی الخلاف
 فی الخلاف
 فی الخلاف
 فی الخلاف

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 أجمعين

هر دو گواه آورده اند و هر مثل موافق زوج است یا کمتر از آن که امان و حقه معتبر باشد و اگر هر مثل موافق زوج
 یا زیاد از آن که امان و حقه معتبر باشد زیرا که امان ثابت می کند خلاف ظاهر و ظاهر شرکاء است که هر مثل
 باشد پس هر که دعوی خلاف هر مثل میکند گواه آن یاقوی بود و اگر هیچ یکی گواه نیاورد و هر که مثل را
 قبول یابد و گویا معتبر باشد و اگر هر مثل در میان دعوی نباشد چنانکه زن دعوی کرده بود و صدق
 و شوی گفته بود و صدوم و هر مثل صدیقا درم باشد هر گواه آورده قول می اعتبار بود و اگر هر گواه آورده
 مثل لازم شود اگر هیچ کدام گواه ندارد و بر هر دو سو کند آید هر که سو کند خود قول می اعتبار بود و اگر هر دو سو کند
 در مثل لازم می رسد اگر شوی آن را پیش از طلاق ابد از آن برقرار و هر خلاف واقع شده هر که گواه آورده
 قول می اعتبار بود اگر هر گواه آورده و ندو معتبر مثل موافق هر دو است گواه آن اعتبار بود و اگر معتبر مثل موافق
 زن است گواه آن مرد را اعتبار باشد و اگر معتبر مثل از دعوی زن کم است از دعوی مرد زیاد که سو کند خود
 قول می اعتبار بود و اگر هر دو سو کند خود ند معتبر مثل واجب شود و نیز اگر هیچ کدام گواه ندارد و معتبر مثل حکم کنند
 مسئله اگر بعد از مردن یکی از زن شوی وصل هر یار قدر آن اختلاف واقع شد حکم آن چون حکم در حالت
 حیات ایشان باشد چنانکه مذکور شد مسئله اگر بعد از مردن زن شوی میان ایشان ایشان فرقه و اختلاف
 واقع شد قول از ایشان شوی اعتبار کنند اگر در وصل هر اختلاف باشد نزدیک نام هیچ لازم نیاید نزدیک
 صاحب هر مثل واجب شود و بیعتی مسئله اگر زوج چیز را برین فرستاد بعد از آن اختلاف شد و سو کند
 هر یار است از زوج گفت هر دست قول زوج را سو کند اعتبار کند که آنی جامع الرمز و مکرر چیز که آنی از چیز است و آنی
 با برای خودی ساخته باشند و در عادت خیر کنند چون نان گوشت و لبنی و سوه پاکه آنی حاشیه پیچیدگی
 در کساح اهل ذمی مسئله اگر ذمی بر مینه یا بغیر هر کساح کرد یا عوی حریه او را حریه بران کساح
 نمود آن مردین ایشان جایز بود نزدیک نام زوج هیچ لازم نشود اگر چه زوج او را و علی کرده باشد
 یا پیش از و طلاق داده باشد یا زوج مرده باشد و نزدیک صاحبیه بر ذمی بعد از و طلی
 یا مردن زوج هر مثل واجب شود و بطلاق پیش از و طلی متد لازم گردد و نزدیک نام فرقه و هر چه
 غیر مثل واجب شود که آنی اینه مسئله اگر ذمی مینه یا بغیر بران کساح کرد و بعد از آن

و اگر هر مثل موافق زوج است یا کمتر از آن که امان و حقه معتبر باشد و اگر هر مثل موافق زوج
 یا زیاد از آن که امان و حقه معتبر باشد زیرا که امان ثابت می کند خلاف ظاهر و ظاهر شرکاء است که هر مثل
 باشد پس هر که دعوی خلاف هر مثل میکند گواه آن یاقوی بود و اگر هیچ یکی گواه نیاورد و هر که مثل را
 قبول یابد و گویا معتبر باشد و اگر هر مثل در میان دعوی نباشد چنانکه زن دعوی کرده بود و صدق
 و شوی گفته بود و صدوم و هر مثل صدیقا درم باشد هر گواه آورده قول می اعتبار بود و اگر هر گواه آورده
 مثل لازم شود اگر هیچ کدام گواه ندارد و بر هر دو سو کند آید هر که سو کند خود قول می اعتبار بود و اگر هر دو سو کند
 در مثل لازم می رسد اگر شوی آن را پیش از طلاق ابد از آن برقرار و هر خلاف واقع شده هر که گواه آورده
 قول می اعتبار بود اگر هر گواه آورده و ندو معتبر مثل موافق هر دو است گواه آن اعتبار بود و اگر معتبر مثل موافق
 زن است گواه آن مرد را اعتبار باشد و اگر معتبر مثل از دعوی زن کم است از دعوی مرد زیاد که سو کند خود
 قول می اعتبار بود و اگر هر دو سو کند خود ند معتبر مثل واجب شود و نیز اگر هیچ کدام گواه ندارد و معتبر مثل حکم کنند
 مسئله اگر بعد از مردن یکی از زن شوی وصل هر یار قدر آن اختلاف واقع شد حکم آن چون حکم در حالت
 حیات ایشان باشد چنانکه مذکور شد مسئله اگر بعد از مردن زن شوی میان ایشان ایشان فرقه و اختلاف
 واقع شد قول از ایشان شوی اعتبار کنند اگر در وصل هر اختلاف باشد نزدیک نام هیچ لازم نیاید نزدیک
 صاحب هر مثل واجب شود و بیعتی مسئله اگر زوج چیز را برین فرستاد بعد از آن اختلاف شد و سو کند
 هر یار است از زوج گفت هر دست قول زوج را سو کند اعتبار کند که آنی جامع الرمز و مکرر چیز که آنی از چیز است و آنی
 با برای خودی ساخته باشند و در عادت خیر کنند چون نان گوشت و لبنی و سوه پاکه آنی حاشیه پیچیدگی
 در کساح اهل ذمی مسئله اگر ذمی بر مینه یا بغیر هر کساح کرد یا عوی حریه او را حریه بران کساح
 نمود آن مردین ایشان جایز بود نزدیک نام زوج هیچ لازم نشود اگر چه زوج او را و علی کرده باشد
 یا پیش از و طلاق داده باشد یا زوج مرده باشد و نزدیک صاحبیه بر ذمی بعد از و طلی
 یا مردن زوج هر مثل واجب شود و بطلاق پیش از و طلی متد لازم گردد و نزدیک نام فرقه و هر چه
 غیر مثل واجب شود که آنی اینه مسئله اگر ذمی مینه یا بغیر بران کساح کرد و بعد از آن

الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 أجمعين

بر دو مسلمان تنه دیک یکی از ایشان سلطان بر زوج معین لازم شود و در غیر معین نیست آن لازم کرد و
 در غیر غیر معین مهر مثل واجبست و نیز اگر کمتر نزدیک ایشان چنانکه نزدیک ماشلی است و گرفتن خیر حلال
 نیست پس بیای اعراض از قیمت آن واجب شود و خنصر نیز دیک ایشان چنانکه شاه نزدیک از دوات اقمیه
 است پس بر اعراض از خنصر مهر مثل لازم کرد و زیرا که گرفتن قیمت خنصر اعراض از خنصر نباشد یا النکاح
 الرقیق الکافر مستسکه اگر داه یا غلام یا ملک یا بد بر یا ام ولد بی اذن سید نکاح کرد و بر اذن وی موقوف
 باشد اگر اذن کرد و او ابو و اگر نه باطل گردد و مستسکه اگر غلام یا بد بر نکاح کرد و مهر زن بر غلام باشد و
 جایزست که برای ادای مهر و انفر و شد مگر آنکه مکاتب باشد یا بد بر بود و ایشان بسی داکفند مستسکه اگر بنده
 بی اذن مولا نکاح کرد بعد از آن مولا گفت منکوحه را طلاق حبی بدو اجازت ثابت شود و نکاح روانو وزیر که
 طلاق حبی بی اجازت نکاح معین ندارد و اگر گفت طلاق بدو اجازت نبود زیرا که لائق غلام تنه و آنست که
 طلاق معین نباشد اگر چه معین قبول ساینه احتمال دارد و اگر گفت جدا بکن نکاح باطل شود زیرا که این گفتن اجتناب
 قبول ندارد مستسکه اگر مولی بنده را نکاح اذن نمود و بی نی را نکاح کرده و طی کرد و مهر آن ویرانفر و شدند
 اگر چه نکاح فاسد کرده باشد و پیش از و طی در نکاح فاسد مهر واجب نشود اگر بار دیگر جهان آن نکاح صحیح
 کرد یا بنکاح مجیم زن بیکر خواست بر اجازت مولی موقوف بود زیرا که اجازت اول بنکاح فاسد تمام شده است
 مستسکه اگر بنده مازون مدیون شده بعد از آن مولی برای مخفی خواست نکاح روانو و زن با قرضه زن
 دیگر بقدر مهر مثل خود و شریک باشد و زیادت آن لازم نشود پس اگر بنده را انفر و شدند موافق مهر مثل
 خود از بهای بی بکیر و اگر مسمی کم از مهر مثل باشد بقدر مسمی حصه از بهای بی طلب مستسکه اگر مولی
 کنیز خود را شخصی زنی داد کنیز از ملک بی برای بد پس جایزست که او را خدمت فرماید و بیعت آن بر
 مولی واجب نشود و اگر چه بر زوج بی بیعت نفقه لازم می آید پیش از بیعت نه هرگاه که زوج وقت یا بد
 او را و طی کند و مراد از بیعت آنست که در منزل خود برای وی جای معین کند چنانکه زوج را کسی
 از آمدن در آنجا منع نکند و کنیز را خدمت نماید و مولی را جایزست که از بیعت متوجع کند و بعد
 از رجوع نفقه از زوج ساقط شود و اگر بی طلبی کنیز خدمت ی کند بیعت باطل نشود و نفقه آن

وہد لا افسوس ام وار
بہر حور بقر ایدہ حور
خالت لیسید زویما
اعتقد عسے بالفت
مفعل فہ النکاح
دلر ما الاغصہ الاولاد
لہاد نصح عن کافارینا
لوفوت ہوان الم اقل
بالف لایقہ والاولاد
خدا خالابی یوسف
واللہ لایبارکہ
وامتہ علی النکاح
دون سکاتہ وکاتہ

[illegible]

آن از زوج ساقط گردد و مسئله مولى با جائز است كنى اذن زاده و غلام خود را بشماره كنى ترويج كند مسئله اگر
زنى از او پیش از آنكه زوج او را وطى كند خود را بكنش تمام مهر بزوج لازم شود و اگر مولى كنى كه پیش از آنكه زوج
كنى را و او وطى كند كنى را بكنش بزوج هیچ لازم نیاید زیرا كه چون مولى خواسته است كه پیش از این
كنى را بمقتضى عدل بزوج خود مهر را از زوج بگیرد مولى را از مهر محروم كند بخلاف مصداق اول زیرا كه زن كنى
از زوج چیزی بخواند و بر او داده است اگر بعد از وطى كردن بزوج كنى را بخواهد بكنش بزوج بدهد
بیشتر واجب شود مسئله زوج كنى را با جائز نیست كنى اذن سید او عزل كند زیرا كه عزل منع از و است
وله كنى كه ملك سید است مسئله اگر كنى را یا مكاتبه در نکاح شخصی باشد مولى او را آزاد كند اختیار است ایشان
را كه نکاح را جایز دارند و بیخ كند نكاح آزاد بود و یا بنده باشد زیرا كه اعتبار طلاق نزد يك بزرگان است
اگر زن آزاد باشد زوج او مالك سه طلاق بود اگر چه بنده باشد و اگر زن كنى بود زوج او مالك طلاق
باشد اگر چه آزاد بود زوج ایشان كه پیش از آنكه باشند ایشان ملك طلاق بود و بعد از آنكه باشند ملك سه
طلاق خواهد شد پس ایشان را جائز است كه با و قی قهرا از خود منع كنند و ملك اگر زوج بنده باشد چون
ایشان آزاد شدند عارست ایشان را كه فرستى شوند و نزد امام شافعى اگر زوج آزاد باشد ایشان را
خیار نیست كه نکاح فرماید زیرا كه اعتبار طلاق نزد يك ایشان ببردان است پس علت شیخ موجب نباشد
مسئله اگر كنى بلى اذن سید خود بكنش كند و بعد از آن سید او را آزاد نمود و نکاح روا بود و چهارمى آنكه زیرا كه كنى
خود را ضعی شده است اگر پیش از آزاد كردن سید زوج او را وطى کرده است مهر او سید او را بدهد اگر چه از مهر مش
زیاده باشد و اگر بعد از آنكه او را وطى کرده است مهر مسمون كنى را با باشد مسئله اگر مولى كنى را كه خود را
وطى كرد و چون كنى را اسید عوى كرد و نسب بعد از آنست ثابت شود كنى را كم ولد او گردد و قیمت آن بر او
لازم آید زیرا كه دلیل قول رسول علیه السلام است وَالْمَلَائِكَةُ يَنْظُرُونَ پس باید جایز است كه در مال ولد خود بگذرد
حاجت ملك و پس پیش از وطى كردن كنى را ملك بگوید كه او را وطى حرام نشود و مهر لازم نیاید و قیمت موجود او را بگوید
مسئله بعد از مردن پدر چه صحیح را حكم پدر باشد اگر يكافر باشد و حكم مده بود پس چه باید كه مسلم باشد جایز است
كه بعد از وطى كنى را بلى اذن خود را دعوى نسب او حاکم كند و آنرا جامع الزم و مسئله اگر شخصی كنى را خود را بدهد

کھانجہ کا دوا میں
سبب فقر و تنگدستی
کا جو صبح اصدیا الیہا سلم
اور صبح سبب بابت
و آن سبب اسرار
باجرت الیہا سلم
بابت و کلام علیہا سلم
سبب دار تمدن و احیاء
فہم فی الحال
الکرم

[illegible]

في المشرق
في المشرق
في المشرق

خود زنی را و کلاخ را و او بود و مهر زن یک بر پدر واجب شود و کثیر که نام ولد آن نکند و قیمت آن لازم نیاید و مولود را بفرستد
بر او بی آنکه او شود و مسئله اگر زن غلام آلود باشد و سید غلام را بگوید که نوج ما را بپذیر و درم از جانب آلود کن پس سید
چنان کند که غلام از جانب زن آلود شود و کلاخ فاسد گردد زیرا که غلام اول ملک زن می داند بعد از آن آلود
میکرد پس لا غلام زن آلود باشد و اگر به نیت کفارت گفته است از کفارت می اقع شود اگر بگوید از جانب زن
آلود کن و این آلود کند و سید آلود کند و یک طرفین کلاخ فاسد نشود و لا در سید را باشد و نزدیکی نام ابو یوسف
اینجا نیز کلاخ فاسد شود و لایق آن را باشد زیرا که اینجا ملک زن به نیت ثابت شود و اگر چه قبض نمود زیرا که به نیت
از قبض مستثنی باشد و این در ترجمه نکور است مسئله اگر زنی فحشیه ای شود و نکاح کرد و یا در عدت کافر
تزوج نمود آن در بین ایشان جایز است بعد از آن مرد و طلاق شدند نکاح باقی باشد اگر محرم خود را چون
و خیر یا خواهر را تزویج کرده است بعد از آن مرد و اسلام آوردند تفریق کرده شود و اگر چه درین ایشان جایز بود و اما
مسئله اگر یکی از زوج باز و به مسلمان باشد و دیگر کتابی بود و در صغیر ایشان تبعه مسلمان شود و پسندید که مهر و کلام
بعد از آن یکی از ایشان اسلام آورد و در نکور تبعه آن مسلمان گردد و اگر در صغیر میان مجوسی کتابی بود و کتابی باشد
زیرا که در صغیر از مادر پدر تابع می شود کسی که در بین تبعه باشد مسئله اگر یکی از زوجین مسلمان شد قاضی بر دیگر
و اسلام عرض کند اگر دیگر نیز اسلام آورد نکاح اول ثابت ماند و اگر پیش از عرض اسلام مسلمان شد همین حکم دارد
مسئله اگر بعد از عرض اسلام مسلمان نشد قاضی میان ایشان تفریق کند و اگر عرض اسلام بر زوج بود و تفریق
طلاق باشد و اگر بر زن بود طلاق نبود زیرا که از زن طلاق نباشد بدانکه زوج مجوسی بود یا کتابی باشد بعد از
اسلام زن عرض اسلام بر او لازم بود بخلاف زن اگر کتابیه باشد لازم نیست که بعد از اسلام زوج بر او اسلام عرض
گفته زیرا که مسلم را کتابیه جایز بود مسئله اگر زن مسلمان شد و زن بعد از عرض اسلام مسلمان باشد نیز لازم
نشود مگر آنکه زن موطوءه او بود و موطوءه را تمام مهر واجب شود و کفانی جامع الرمز و اگر زن مسلمان شد و زوج مسلمان
نیارد در موطوءه تمام واجب شد و در غیر موطوءه نصف آن لازم آید زیرا که چون زوج بعد از عرض اسلام مسلمان نشد
تفریق از بها طلاق باشد و در طلاق پیش از علی نصف مهر لازم گردد و مسئله اگر مرد و در حبس یکی از زوجین اسلام
آورد پیش از اسلام دیگر ایستاده حقیقت است ماه نکند و فرقت اقع نشود و کفانی جامع الرمز مسئله اگر زن زوج

فيسألونك عن الساعة
أجيبهم

الحسين بن علي

فصل فی بیان

الشيخ

١٠٠

من فقه الاسلام

از حق و عدل

عبدالله بن محمد

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۰۰

947

100

100

10

100

10

1

جلد اول

شرح وقایع قاجاری

نوعی بود
عندک لبر و اعدادان
طالع فانیات تیره قوم
خال ملوک و زوت
چنگل کس که بخت بدو
ملکد ان ملک بی غلبه
توسعه خست سمرات
وینکی رسته نیک دامن

٩٩

محکم دلائل سے مزین و متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

انور کتب خانہ

مجلسه اول

الشيخ العلامة
الشيخ العلامة

نظارت بر امور مالیات

هیئت
 مجلس
 فی غایت
 مکرر
 بایست
 انکار

نکته اول
نکته دوم
نکته سوم
نکته چهارم
نکته پنجم
نکته ششم
نکته هفتم
نکته هشتم
نکته نهم
نکته دهم
نکته یازدهم
نکته بیستم

نکته اول
نکته دوم
نکته سوم
نکته چهارم
نکته پنجم
نکته ششم
نکته هفتم
نکته هشتم
نکته نهم
نکته دهم
نکته یازدهم
نکته بیستم

نکته اول
نکته دوم
نکته سوم
نکته چهارم
نکته پنجم
نکته ششم
نکته هفتم
نکته هشتم
نکته نهم
نکته دهم
نکته یازدهم
نکته بیستم

نکته اول
نکته دوم
نکته سوم
نکته چهارم
نکته پنجم
نکته ششم
نکته هفتم
نکته هشتم
نکته نهم
نکته دهم
نکته یازدهم
نکته بیستم

شرح و قایم فارسی

[illegible]

۱۰۸
و غنیمت منزه و شریف
بنده و ذوالقول علی بن
نفس و طاق و روح و بدن و ملک
عنایت و کائنات و روح و جانی
از شما بنده و ذوالقول علی بن
رضی الله عنه و آله و سلم
و غنیمت منزه و شریف
بنده و ذوالقول علی بن
نفس و طاق و روح و بدن و ملک
عنایت و کائنات و روح و جانی
از شما بنده و ذوالقول علی بن
رضی الله عنه و آله و سلم

[illegible]

[illegible]

شدن چیزی و جوارا اسکان و طایفه و چه نباشد آنجا ممکن است که بی آنکه چیزی لازم شود و دیگر و در اولی کند اما اگر
دیگر و در اولی کرد و بعد از طایفه چهار راه یا زیاده از آن از سال یا قیام یا ایام واقع شود زیرا که اگر اسکان و طایفه متعلق
مسئله اگر مرد و در هر سه گفت سوگند خدا و کوفه نذر آیم و زوجه او در کوفه است ایام زوجه زیرا که ممکن است که زوجه
را از کوفه آورده و طایفه کند کذا فی الحدایه مسئله بازنی که در طلاق صحیح داده است پیش از گذشتن عدّه او ایام را
بود و با بماند و چنانچه و انبوه پس اگر بعد از سوگند یا چنانچه یا خلع کرد و طایفه آن حانت شود و کفارت با جزا
لازم گردد و اگر تا چهار راه طایفه نکرد طلاق واقع نشود کذا فی حاشیه الجلی و نیز در آن است که اگر عدّت طلاق صحیح
پیش از عدّت ایام تمام شد ایام ساقط شود زیرا که محل ایام را نماند مسئله اگر شخصی با زن خود ایام کرد و بویب مرضی
از زوجه پس سبب غرض و یا سبب تن او یا سبب و بودن و چه بر راه چهار راه از طایفه او عاجز آید نزدیکی و بی قبول
بود چنانکه بگوید آن و چه قربان کردم پس اگر بعد از گذشتن عدّت ایام تمام شد طلاق واقع نشود زیرا که ایام نماند
اما اگر پیش از گذشتن عدّت ایام بر طایفه قادر شد نزدیکی او و طایفه باشد مسئله اگر شخصی زوجه خود را
گفت تو بر من حرام نیست طلاق کرد و یک طلاق باین واقع شود و اگر نیت کرد اظهار یا یا نه طلاق یا پاک یا
آنچه نیت کرده است همان باشد و اگر نیت کرد سوگند یا یا هیچ نیت نکرد ایام بود و قبول بعضی اگر زوجه خود گفت تو
بر من حرام یا گفت هر حلال بر تو حرام یا گفت هر چه بدست است حرام است که بر تو حرام بنابر عرف بی نیت طلاق
شود باینکه باب الخلع مسئله و آن عبارت است از آنکه عقد زوجهیت بقایه مالی که زوج از زوجه بیکه کند
فی جامع الرموز مسئله اگر در وقت حاجت اینی وقت جنگی که صلاح پذیر نباشد چیزی که صلاحیت مردار خود کرد
باک نبود کذا فی جامع الرموز و یک طلاق باین واقع شود و اگر حنا از جانب و بی بود و گرفتند بی خلع کرده باشد
و اگر از جانب و چه باشد گرفتند با ده از آنچه از او در خود گرفته است کرده باشد مسئله اگر زوج طلاق یا مال
گفت زوجه از قبول نمود طلاق باین واقع شود و مال بر زوجه لازم گردد و اگر بعد از طلاق گفت طلاق
واقع شود و بر زوجه هیچ لازم نیاید و اگر بعد از طلاق خلع کرد طلاق باین لازم واقع شود هیچ لازم نیاید
اگر زوجه مزین خود گفت که با من دوست نیست باین خلع بکن زوج گفت کردم دوست هیچ نبود و یک طلاق
باین واقع شود و بر زوجه هیچ لازم نیاید و اگر گفت با من دوست نیست یا گفت با من دوست نیست

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ویدیک انتطابق لہاں دہان قال بانہت ورنہما الف فقیہت بالہن او علی انتطابق شے دو وقال لادہت لا یفخ الہن غفلت غشا باع ابو علی غفلت غشا باع ابو علی

در وجه خود گرفت تو برین حرامی مثل باور من بر وجه انطلاق و طهارت کرده است همان باشد و اگر من نیست
نکرده باشد نزدیک بود و سبب ایلا است و نزدیک امام محمد طهارت کذا فی الدایره و اگر گفت تو برین حرامی مثل
باور من طهارت بود اگر چه در نیت طلاق یا ایلا کرده باشد مسئله طهارت واقع نشود و اگر چه در وجه خود من اگر کینه یکی بود طهارت
کردن هیچ لازم نباید و نیز اگر طهارت کردی که او را بی اذن او بکلیج فغولی و خواسته است و بعد از طهارت این
کلیج و بر با خود جاز شده است طهارت واقع نشود مسئله که بر زبان خود گفت شما برین مثل نیست باور من
طهارت کرد و در وجه طهارت لازم شود **فصل در کفارت سبأ** کفارت طهارت آزاد کردن بنده است
به نیت کفارت که جنس منفعت وی نباشد باشد اگر چه کافر بود غلام و کنیز و صغیر و کبیر و در این حکم برابر باشند
پس اگر به نیت کفارت آزاد کرد از کفارت نبود اگر چه بعد از آن نیت کفارت کرده باشد کذا فی جامع الرموز
و نزدیک امام شافعی کافر و انبوه سبأ اگر بنده کر که باشد مشغول یا کور که یک چشم باشد در کفارت آزاد کرد
جایز بود و اگر چه نمی شنود و با هر دو چشم کور باشد و انبوه در آن که جنس منفعت وی رفته است مسئله بنده که
یک دست و یک پای و غیر آن بکلیه بریده اند جایز است که او را به نیت کفارت آزاد کنند زیرا که جنس منفعت وی سلب
است مسئله که کاتب را در کفارت آزاد کردن روا بود و اگر آنکه چیزی را از بدن کفارت او کرده باشد مسئله
فهرست خود را به نیت کفارت خریدن و الود و بجز و خریدن آزاد شود و کفارت ساقط گردد مسئله آزاد کردن نصف
بنده را به نیت کفارت بعد از آن باقی آنرا باقی نیت روا بود و کفارت او شود مسئله جایز نیست که دیوانه
را بقتل بر او کفارت آزاد کند اما آنکه گاه دیوانه شود گاه هشیار گردد جایز است که او را در وقت هشیاری و
کفارت آزاد کند و نیز جایز نیست بنده را که هر دو دست او را یا هر دو دست او را یا هر دو پای او را بریده
باشد در کفارت آزاد کند و نیز جایز نیست بنده را که یک دست و یک پای او را یک جانب او بریده بود یا او را
فکر گشت از هر دو دست و یک انگشت او بریده باشد کذا فی جامع الرموز مسئله جایز نیست که در بر او کفارت
طهارت آزاد کند و نیز جایز نیست که نصف بنده بخرد که باقی آن را از آن نصف باقی بر او بخرد از آن آزاد نماید زیرا که
چون در وجه خود را آزاد کرد در وجه شریک و بی نقصان رفت بنا بر آنکه دو امم بنده کی در آن بخرند است
کذا فی حاشیه الجلی پس آزاد کردن بنده ناقص کفارت او نشود و نزدیک صاحبیه کفارت او شود و اگر آنکه

در وجه خود گرفت تو برین حرامی مثل باور من بر وجه انطلاق و طهارت کرده است همان باشد و اگر من نیست
نکرده باشد نزدیک بود و سبب ایلا است و نزدیک امام محمد طهارت کذا فی الدایره و اگر گفت تو برین حرامی مثل
باور من طهارت بود اگر چه در نیت طلاق یا ایلا کرده باشد مسئله طهارت واقع نشود و اگر چه در وجه خود من اگر کینه یکی بود طهارت
کردن هیچ لازم نباید و نیز اگر طهارت کردی که او را بی اذن او بکلیج فغولی و خواسته است و بعد از طهارت این
کلیج و بر با خود جاز شده است طهارت واقع نشود مسئله که بر زبان خود گفت شما برین مثل نیست باور من
طهارت کرد و در وجه طهارت لازم شود **فصل در کفارت سبأ** کفارت طهارت آزاد کردن بنده است
به نیت کفارت که جنس منفعت وی نباشد باشد اگر چه کافر بود غلام و کنیز و صغیر و کبیر و در این حکم برابر باشند
پس اگر به نیت کفارت آزاد کرد از کفارت نبود اگر چه بعد از آن نیت کفارت کرده باشد کذا فی جامع الرموز
و نزدیک امام شافعی کافر و انبوه سبأ اگر بنده کر که باشد مشغول یا کور که یک چشم باشد در کفارت آزاد کرد
جایز بود و اگر چه نمی شنود و با هر دو چشم کور باشد و انبوه در آن که جنس منفعت وی رفته است مسئله بنده که
یک دست و یک پای و غیر آن بکلیه بریده اند جایز است که او را به نیت کفارت آزاد کنند زیرا که جنس منفعت وی سلب
است مسئله که کاتب را در کفارت آزاد کردن روا بود و اگر آنکه چیزی را از بدن کفارت او کرده باشد مسئله
فهرست خود را به نیت کفارت خریدن و الود و بجز و خریدن آزاد شود و کفارت ساقط گردد مسئله آزاد کردن نصف
بنده را به نیت کفارت بعد از آن باقی آنرا باقی نیت روا بود و کفارت او شود مسئله جایز نیست که دیوانه
را بقتل بر او کفارت آزاد کند اما آنکه گاه دیوانه شود گاه هشیار گردد جایز است که او را در وقت هشیاری و
کفارت آزاد کند و نیز جایز نیست بنده را که هر دو دست او را یا هر دو دست او را یا هر دو پای او را بریده
باشد در کفارت آزاد کند و نیز جایز نیست بنده را که یک دست و یک پای او را یک جانب او بریده بود یا او را
فکر گشت از هر دو دست و یک انگشت او بریده باشد کذا فی جامع الرموز مسئله جایز نیست که در بر او کفارت
طهارت آزاد کند و نیز جایز نیست که نصف بنده بخرد که باقی آن را از آن نصف باقی بر او بخرد از آن آزاد نماید زیرا که
چون در وجه خود را آزاد کرد در وجه شریک و بی نقصان رفت بنا بر آنکه دو امم بنده کی در آن بخرند است
کذا فی حاشیه الجلی پس آزاد کردن بنده ناقص کفارت او نشود و نزدیک صاحبیه کفارت او شود و اگر آنکه

سبب و اگر چه در وجه خود را آزاد کرد در وجه شریک و بی نقصان رفت بنا بر آنکه دو امم بنده کی در آن بخرند است
کذا فی حاشیه الجلی پس آزاد کردن بنده ناقص کفارت او نشود و نزدیک صاحبیه کفارت او شود و اگر آنکه

در دوین غلظت و افطار صوما و کذا و غیره
 مستحق تقییر باشد تفصیل آن در ترجمه است مسئله اگر نصف بنده خود را در کفارت طهاره آزاد کرد و بعد از وسط
 نصف باقی آزاد نمود و از کفارت آزاد نشود زیرا که در کفارت لازم است که آزاد کردن بنده پیش از سانس باشد
 و نزدیک صاحبیه از کفارت آزاد نشود زیرا که نزدیک ایشان باز آزاد کردن بعضی کل آزاد کرد و مسئله هر که بر آزاد کردن
 بنده قدرت ندارد چنانکه سواهی حاجت اصلی چون خانه بودنی و جامه پوشیدنی گذارنی جامع الرمز بر سواهی بنده
 او را قدرت نیست باینکه بنیم سر دو ماه متصل روزه دارد که در آن دو ماه رمضان و دو روز عید و سله روز شریف
 داخل نباشد و اگر در آن میان یک روزه افطار کرد و اگر چه بقدر باشد باو شبی دانست باز وجه طهاره و طی کرد
 یا روزی نداشت باوی و طی نمود کفارت را از سر گیر و یعنی روزهای گذشته را در کفارت حساب کند و نزدیک
 امام ابو یوسف همون کفارت را تمام کند و دلیل هر دو ترجمه مذکور است و در جامع الرمز می آید اگر کسی
 کفارت برونه دو ماه تا غروب آفتاب آخرین روزه بر آزاد کردن بنده قادر شد عجز ثابت نشود مسئله هر که را
 استطاعت برونه دو ماه متصل نباشد وی یا نائب او شصت کس که مستحق گرفتن زکوة باشند هر واحد را بحد
 صدقه فطر یعنی از گندم نصف صاع یا از جو یا از خرما یک صاع طعام دهد گذارنی جامع الرمز و اگر هر واحد را
 صدقه فطر دارد و او باشد نزدیک امام شافعی رواند و اگر هر واحد را یک دو وقت سیر کرد و کفارت ادا نشود
 اگر چه بکتر از آن سیر شده باشند و اگر هر واحد را یک گندم یا دو من خرما یا جو یا دانه بر او بود و اگر یک کس را تا
 دو ماه هر روز مقدار صدقه فطر و یا مقدار اقمیه و یا هر روز دو وقت سیر کرد و نیز جائز باشد گذارنی جامع الرمز
 و اگر صدقه دو ماه را در یک روز یک کس را رواند و یا برونه دیگر از همون روز مسئله اگر به نیت دو طعام شصت کس را
 طعام داد و هر واحد را یک صاع از گندم نزدیک شصین ادا نشود مگر از یک طعام و نزدیک امام محمد از هر دو طعام جائز
 باشد و اگر به نیت افطار و طعام ادا شد اتفاق از هر دو رواند و اگر در صورت اختلاف نزدیک شصین نیت
 عمل میکند چنانکه در ترجمه تفصیل مذکور شده است مسئله اگر روز و طعام چهار ماه روزه نیت با یکصد و یکس طعام او
 یا دو بنده آزاد کرد و از هر دو طعام کفارت ادا شود اگر هیچ یکی را هیچ یکی معین نکرده باشد زیرا که در اجتماع تعیین
 واجب نبود مسئله اگر به نیت دو طعام دو ماه روزه نیت با یک بنده آزاد کرد بر کسی معین کند و اگر به نیت
 قتل طعام دو ماه روزه نیت با یک بنده آزاد کرد و از هر کدام رواند و نزدیک امام زعفران هر دو صورت

در دوین غلظت و افطار صوما و کذا و غیره
 مستحق تقییر باشد تفصیل آن در ترجمه است مسئله اگر نصف بنده خود را در کفارت طهاره آزاد کرد و بعد از وسط
 نصف باقی آزاد نمود و از کفارت آزاد نشود زیرا که در کفارت لازم است که آزاد کردن بنده پیش از سانس باشد
 و نزدیک صاحبیه از کفارت آزاد نشود زیرا که نزدیک ایشان باز آزاد کردن بعضی کل آزاد کرد و مسئله هر که بر آزاد کردن
 بنده قدرت ندارد چنانکه سواهی حاجت اصلی چون خانه بودنی و جامه پوشیدنی گذارنی جامع الرمز بر سواهی بنده
 او را قدرت نیست باینکه بنیم سر دو ماه متصل روزه دارد که در آن دو ماه رمضان و دو روز عید و سله روز شریف
 داخل نباشد و اگر در آن میان یک روزه افطار کرد و اگر چه بقدر باشد باو شبی دانست باز وجه طهاره و طی کرد
 یا روزی نداشت باوی و طی نمود کفارت را از سر گیر و یعنی روزهای گذشته را در کفارت حساب کند و نزدیک
 امام ابو یوسف همون کفارت را تمام کند و دلیل هر دو ترجمه مذکور است و در جامع الرمز می آید اگر کسی
 کفارت برونه دو ماه تا غروب آفتاب آخرین روزه بر آزاد کردن بنده قادر شد عجز ثابت نشود مسئله هر که را
 استطاعت برونه دو ماه متصل نباشد وی یا نائب او شصت کس که مستحق گرفتن زکوة باشند هر واحد را بحد
 صدقه فطر یعنی از گندم نصف صاع یا از جو یا از خرما یک صاع طعام دهد گذارنی جامع الرمز و اگر هر واحد را
 صدقه فطر دارد و او باشد نزدیک امام شافعی رواند و اگر هر واحد را یک دو وقت سیر کرد و کفارت ادا نشود
 اگر چه بکتر از آن سیر شده باشند و اگر هر واحد را یک گندم یا دو من خرما یا جو یا دانه بر او بود و اگر یک کس را تا
 دو ماه هر روز مقدار صدقه فطر و یا مقدار اقمیه و یا هر روز دو وقت سیر کرد و نیز جائز باشد گذارنی جامع الرمز
 و اگر صدقه دو ماه را در یک روز یک کس را رواند و یا برونه دیگر از همون روز مسئله اگر به نیت دو طعام شصت کس را
 طعام داد و هر واحد را یک صاع از گندم نزدیک شصین ادا نشود مگر از یک طعام و نزدیک امام محمد از هر دو طعام جائز
 باشد و اگر به نیت افطار و طعام ادا شد اتفاق از هر دو رواند و اگر در صورت اختلاف نزدیک شصین نیت
 عمل میکند چنانکه در ترجمه تفصیل مذکور شده است مسئله اگر روز و طعام چهار ماه روزه نیت با یکصد و یکس طعام او
 یا دو بنده آزاد کرد و از هر دو طعام کفارت ادا شود اگر هیچ یکی را هیچ یکی معین نکرده باشد زیرا که در اجتماع تعیین
 واجب نبود مسئله اگر به نیت دو طعام دو ماه روزه نیت با یک بنده آزاد کرد بر کسی معین کند و اگر به نیت
 قتل طعام دو ماه روزه نیت با یک بنده آزاد کرد و از هر کدام رواند و نزدیک امام زعفران هر دو صورت

در دوین غلظت و افطار صوما و کذا و غیره
 مستحق تقییر باشد تفصیل آن در ترجمه است مسئله اگر نصف بنده خود را در کفارت طهاره آزاد کرد و بعد از وسط
 نصف باقی آزاد نمود و از کفارت آزاد نشود زیرا که در کفارت لازم است که آزاد کردن بنده پیش از سانس باشد
 و نزدیک صاحبیه از کفارت آزاد نشود زیرا که نزدیک ایشان باز آزاد کردن بعضی کل آزاد کرد و مسئله هر که بر آزاد کردن
 بنده قدرت ندارد چنانکه سواهی حاجت اصلی چون خانه بودنی و جامه پوشیدنی گذارنی جامع الرمز بر سواهی بنده
 او را قدرت نیست باینکه بنیم سر دو ماه متصل روزه دارد که در آن دو ماه رمضان و دو روز عید و سله روز شریف
 داخل نباشد و اگر در آن میان یک روزه افطار کرد و اگر چه بقدر باشد باو شبی دانست باز وجه طهاره و طی کرد
 یا روزی نداشت باوی و طی نمود کفارت را از سر گیر و یعنی روزهای گذشته را در کفارت حساب کند و نزدیک
 امام ابو یوسف همون کفارت را تمام کند و دلیل هر دو ترجمه مذکور است و در جامع الرمز می آید اگر کسی
 کفارت برونه دو ماه تا غروب آفتاب آخرین روزه بر آزاد کردن بنده قادر شد عجز ثابت نشود مسئله هر که را
 استطاعت برونه دو ماه متصل نباشد وی یا نائب او شصت کس که مستحق گرفتن زکوة باشند هر واحد را بحد
 صدقه فطر یعنی از گندم نصف صاع یا از جو یا از خرما یک صاع طعام دهد گذارنی جامع الرمز و اگر هر واحد را
 صدقه فطر دارد و او باشد نزدیک امام شافعی رواند و اگر هر واحد را یک دو وقت سیر کرد و کفارت ادا نشود
 اگر چه بکتر از آن سیر شده باشند و اگر هر واحد را یک گندم یا دو من خرما یا جو یا دانه بر او بود و اگر یک کس را تا
 دو ماه هر روز مقدار صدقه فطر و یا مقدار اقمیه و یا هر روز دو وقت سیر کرد و نیز جائز باشد گذارنی جامع الرمز
 و اگر صدقه دو ماه را در یک روز یک کس را رواند و یا برونه دیگر از همون روز مسئله اگر به نیت دو طعام شصت کس را
 طعام داد و هر واحد را یک صاع از گندم نزدیک شصین ادا نشود مگر از یک طعام و نزدیک امام محمد از هر دو طعام جائز
 باشد و اگر به نیت افطار و طعام ادا شد اتفاق از هر دو رواند و اگر در صورت اختلاف نزدیک شصین نیت
 عمل میکند چنانکه در ترجمه تفصیل مذکور شده است مسئله اگر روز و طعام چهار ماه روزه نیت با یکصد و یکس طعام او
 یا دو بنده آزاد کرد و از هر دو طعام کفارت ادا شود اگر هیچ یکی را هیچ یکی معین نکرده باشد زیرا که در اجتماع تعیین
 واجب نبود مسئله اگر به نیت دو طعام دو ماه روزه نیت با یک بنده آزاد کرد بر کسی معین کند و اگر به نیت
 قتل طعام دو ماه روزه نیت با یک بنده آزاد کرد و از هر کدام رواند و نزدیک امام زعفران هر دو صورت

صورت از هیچ کدام کفایت نکند و نزدیک امام شافعی هر دو صورت برای یکی معین کنند و مسئله اگر زن در ماه
 کرده و ماه روزه دارد و حائض است که خواجا و بال از و کفایت هر یک که کفایت عبادت پس فعل دیگر او نشود
 باب لعان و آن عبارتست از شهادت های که موکد نسو کند باشند و نفرون ملعون و غضب بود و گدانی
 حاشیه چلپی مسئله هر که زوجه عقیقه خود را که متهم برنا نیست و ششام برنا و او بعد از یک روز و او است و
 و له او را گفت از من نیست و هر دو قابل شهادت اند و زوجه را بر موجب ششام مطالبه کرد و بزوجه لعان
 واجب شد و اگر وی از لعان انکار کند او را حبس کنند تا آنکه لعان کند یا بکذب خود اقرار نماید اگر بکذب حفظ
 اقرار کرد و حد قذف لازم آید اگر لعان کرد و بزوجه نیز لعان لازم کرد و اگر زوجه از لعان انکار کرد و حبس کند تا آنکه
 لعان کند یا قول زوج را تصدیق نماید و اگر زوجه قول زوج را تصدیق کرد و نسب او ثابت نشود و بزوجه نیز لعان لازم
 نیاید اگر زوجه نیز لعان کرد و قاضی این ایشان تفریق کند و لدر بر زوجه بسیار و یک طلاق با این واقع شود اگر پیش
 از تفریق قاضی یکی ببرد دیگر او را از نیت شود که انی حاشیه چلپی صورت لعان زوج آنست که چهار مرتبه زوج
 بگوید یا شهید بالله انی صادق فیما ریتها به من الزنا یعنی گواهی میدهم بخدای که من صادق در آنچه نسبت کردم
 زوجه را بر زنا و مرتبه پنجم بگوید لعنه الله علیه ان کان کاذبا فیما رما به من الزنا یعنی لعنت خدا بر زوجه اگر آنچه
 بزوجه نسبت کرده است دروغ باشد هر گفتر بجانب چه اشارت میکند صورت لعان و بهر که زوجه بگوید یا شهید بالله
 ان کان کاذبا فیما رما به من الزنا یعنی گواهی میدهم بخدای که زوجه راست در آنچه نسبت کرده است و بر زنا و
 مرتبه پنجم بگوید لعنه الله علیه ان کان صادق فیما رما به من الزنا یعنی غضب خدا بر زوجه اگر زوج صادق در
 آنچه نسبت کرده است پس زن را در صورت لعان بنفی له سجا زنا نفی له بگوید اگر هر دو ششام او است و هر دو
 لعان کند مسئله اگر زوجه بنده باشد یا کافر بود یا پیش ازین او را حد قذف زده باشند لعان ساقط شود و حد هم
 گردوزیرا که زوج از اهل شهادت نیست اگر زوجه کثیر بود یا کافر باشد یا او را حد قذف زده باشند یا حبس
 یا مجنون یا زانیه بود از زوج حد و لعان هر دو ساقط گردوزیرا که زوجه عقیقه از اهل شهادت نیست مسئله اگر
 از لعان تفریق قاضی زوج خود را دروغی ساخت نکاح زوجه بر وی حلال شود و حد قذف بر وی لازم
 گردوزیرا که در میان ایشا لعان نکرده اند و غیر علیه السلام می فرموده است که المسلمان لعان لا یجیب لعان ابداء بر تقدیر

مسئله اگر زن در ماه روزه دارد و حائض است که خواجا و بال از و کفایت هر یک که کفایت عبادت پس فعل دیگر او نشود
 باب لعان و آن عبارتست از شهادت های که موکد نسو کند باشند و نفرون ملعون و غضب بود و گدانی
 حاشیه چلپی مسئله هر که زوجه عقیقه خود را که متهم برنا نیست و ششام برنا و او بعد از یک روز و او است و
 و له او را گفت از من نیست و هر دو قابل شهادت اند و زوجه را بر موجب ششام مطالبه کرد و بزوجه لعان
 واجب شد و اگر وی از لعان انکار کند او را حبس کنند تا آنکه لعان کند یا بکذب خود اقرار نماید اگر بکذب حفظ
 اقرار کرد و حد قذف لازم آید اگر لعان کرد و بزوجه نیز لعان لازم کرد و اگر زوجه از لعان انکار کرد و حبس کند تا آنکه
 لعان کند یا قول زوج را تصدیق نماید و اگر زوجه قول زوج را تصدیق کرد و نسب او ثابت نشود و بزوجه نیز لعان لازم
 نیاید اگر زوجه نیز لعان کرد و قاضی این ایشان تفریق کند و لدر بر زوجه بسیار و یک طلاق با این واقع شود اگر پیش
 از تفریق قاضی یکی ببرد دیگر او را از نیت شود که انی حاشیه چلپی صورت لعان زوج آنست که چهار مرتبه زوج
 بگوید یا شهید بالله انی صادق فیما ریتها به من الزنا یعنی گواهی میدهم بخدای که من صادق در آنچه نسبت کردم
 زوجه را بر زنا و مرتبه پنجم بگوید لعنه الله علیه ان کان کاذبا فیما رما به من الزنا یعنی لعنت خدا بر زوجه اگر آنچه
 بزوجه نسبت کرده است دروغ باشد هر گفتر بجانب چه اشارت میکند صورت لعان و بهر که زوجه بگوید یا شهید بالله
 ان کان کاذبا فیما رما به من الزنا یعنی گواهی میدهم بخدای که زوجه راست در آنچه نسبت کرده است و بر زنا و
 مرتبه پنجم بگوید لعنه الله علیه ان کان صادق فیما رما به من الزنا یعنی غضب خدا بر زوجه اگر زوج صادق در
 آنچه نسبت کرده است پس زن را در صورت لعان بنفی له سجا زنا نفی له بگوید اگر هر دو ششام او است و هر دو
 لعان کند مسئله اگر زوجه بنده باشد یا کافر بود یا پیش ازین او را حد قذف زده باشند لعان ساقط شود و حد هم
 گردوزیرا که زوج از اهل شهادت نیست اگر زوجه کثیر بود یا کافر باشد یا او را حد قذف زده باشند یا حبس
 یا مجنون یا زانیه بود از زوج حد و لعان هر دو ساقط گردوزیرا که زوجه عقیقه از اهل شهادت نیست مسئله اگر
 از لعان تفریق قاضی زوج خود را دروغی ساخت نکاح زوجه بر وی حلال شود و حد قذف بر وی لازم
 گردوزیرا که در میان ایشا لعان نکرده اند و غیر علیه السلام می فرموده است که المسلمان لعان لا یجیب لعان ابداء بر تقدیر

باز از آنکه در فقه نازری
 ذکر حکام و غیره در این کتاب
 با نیت نیت و نیت و نیت
 القذف به بیعت و نیت و نیت
 اگر زن زوجه را کافر یا مجنون
 ان شریک و هم حلالا قالا و یوسف
 و الله ان قذف لا یجوز
 از نیت قذف و نیت
 بقذف الاخر من الاینها
 اهل و عذر بها

باقی ماندن لعان است مسئله اگر بعد از لعان قتل نکرده و از او راجد قذف و زنا و بزه
بکسی نکرده و بروی حد نکرده میان ایشان کفاح حلال بود زیرا که یکی از ایشان اهل شهادت است مسئله
اگر کسی زوجه خود را با شارت قذف کرده و لعان لازم نشود و حد قذف واجب نگردد زیرا که لعان حد نیست بلکه قذف
صریح و قذف کنگالی از شبهه نیست کذا فی البرهان فی شرح فخر الدین مسئله اگر زوجه مرد و بزه کفایت
که حمل از من نیست نزد یک نام لعان لازم نشود و نزدیک صاحبید اگر در کم از شش ماه ناسید لازم نشود و این
در جمیع مذکور است اگر گفت تو زنا کرده و حمل تو از من نیست لعان واجب گرد و نسبت به ثابت ماند زیرا که لعان
برای قتل نیست نه برای نفی حمل مسئله هر که بعد از زانییدن و بزه در ایام مبارک با و یا در وقت حرام بسیار
ولادت گفت این ولد از من نیست نسبت ثابت نشود و لعان لازم آید و اگر بعد از این مدت گفته نسبت ثابت
شود و لعان واجب گردد اگر ایام مبارک با و می متعین نیست بیک دایت سه روز است بیک دایت سه روز است
روز را باعتبار عقیده کذا فی جامع الرموز مسئله اگر زوجه شخصی بیک حمل و ولد ناسید و زوجه وی گفت اول ولد از
نیست و نام او من است قذف زوجه واجب زیرا که بکذب و اقرار ننموده است بنابراین که چون ولادت
و ولد شش ماه نباشد هر دو از یک باب مخلوق بودند و اگر گفت اول از من است و نام او من نیست لعان لازم
ریرا که قذف کرده است و بزه محصنه خود را و اگر بعد از آن گفت ثانی نیز از من است حد قذف واجب گرد و
تقدیر نسبت هر دو ولد از زوجه ثابت شود زیرا که با قرائن اقرار دوم لازم آید بنا بر آنکه هر دو از یک باب مخلوق
نام مبارک الحنین مسلم و عین آن کسی است که بر زن قادر نباشد عین هر که بر یک زن از زنان خود قادر نباشد
در حق آن عین بود اگر چه بر دیگران قادر باشد کذا فی حاشیه چاپی مسئله اگر زوجه عین ظاهر شد چنانکه و عی
قرار کرد که بر زن خود قادر نشدم باید که قاضی بر آن یک سال قمری محلت دهد و بعد از صحیح و بر دایت حسن
یک سال قمری محلت دهد و اگر یک سال شمسی سه صد و شصت و پنج روز است یا چیزی از روز ششم و سال و دو روز
است که آن صد و پنجاه و چهار روز است یا چیزی از روز پنجم که تفصیل آن در ترجمه مذکور است مسئله اگر زوجه
که عین است یک سال قاضی محلت او ماه رمضان او ایام حیض و غیره حساب اعتبار کند و ایام مرضی
الان هر دو اعتبار نکند پس اگر درین تمام مدت هرگز زوجه بروی قادر نشد قاضی بطلب زوجه

[illegible][illegible]

الزوجه
والتي تفتقد غير
امر قاض ولا مخرج عليها
مال الدين عليها الغير
عليها او انفق المخرج
لا يجوز للاب ايضا ان يدين
زوج ابه المنقذ او غيرها
عنه الا من سواه والام
لاني عتقه لا يخرج من اليد
زوج عن ابه المنقذ

نزدیک است که نام نیری نیست آنرا و گویا که نیت کنایت شرط است نه در مجاز متعین این مجاز متعین است نه در مجاز

اگر فرزندان او نمی تواند شد آزاد نشود ما میگوئیم در مجاز امکان معنی حقیقی شرط نیست چنانکه اطلاق است در مجاز
مسئله اگر خواجیده خود را فریاد کرد ای فرزند من ای برادر من آزاد نشود زیرا که مقصود از فریاد کردن آنست که
در حق حاضر شود بهر اسمی فریاد کرد و شاه معنی این اسم هر چه بود اما اگر گفت ای آزاد شو زیرا که این آزاد کردن مجاز
محتاج به نیت نیست در جامع الرموز میگوید اگر گفت بچه من اصح آنست که آزاد نشود اگر گفت یا با آزاد شو که
فی الصغر مسئله اگر شخص مرده خود را گفت مرا بر تو دوستیست آزاد نشود زیرا که بر یک کتاب است و مسئله
بافراط طلاق کنیز آزاد نشود اگر چه نیت آزاد گفت یا بخلاف امام شافعی که نیت آزاد نشود لیلی و یا
ما در ترجمه کورست مسئله اگر خواجیده مرده گفت تو مثل منی آزاد نشود اگر چه نیت آزاد می گفته باشد و نقل
بعضی اگر نیت آزاد گفتند است آزاد شو که در فی جامع الرموز اگر گفت نیت تو مرا آزاد نشود مسئله اگر گفت
فریاد کرد که محرم و دست آن فریاد می آزاد نشود لقوله علی السلام من ملک از هم محرم منده فریاد کرد که آزاد شو
یا مجنون فریاد کرد اسلام فریاد شد که فی الابدیه مسئله هر کس مرده خود را بر این معنی یا بر معنی یارای پناه داد
کرد آزاد شود و اول قوابی عظیم و در اخیر عذاب الیم حاصل کرد که فی جامع الرموز مسئله هر کس مرده خود را فریاد کرد
یا دوستی آزاد کند آزاد نشود مسئله هر کس مرده خود را فریاد کرد که آزاد شو که در دست چون آنست که آزاد کرد و اگر گفت که فریاد
یا یار فلان مرده که آزاد شو چون بیدارید مرده که آزاد نشود مسئله اگر مرده در مسجد باشد و فریاد کرد یا یا یا
آزاد شو مسئله اگر شخصی که مرده خود را فریاد کرد که کسی را آزاد کرد و اگر کسی را از شاه فریاد کرد و فریاد کرد
و در فلان چنان که اگر کسی را آزاد کرد که اگر مرده خود را فریاد کرد که آزاد شو مسئله اگر مرده خود را فریاد کرد که آزاد شو
کنیز مرده بود و خواجیده او را آزاد کرد و یا پس این هنگام آنزج و لا فرزند خود را یا جانچ احه خود را که مرده خود را
علم الفرائض مسئله و این در تابع ما در باشد چنانکه اگر مرده در وقت آن که آزاد است آزاد باشد و اگر مرده در
بود که آزاد کرده شده است چنانکه اگر مرده در وقت آنکه آزاد است آزاد باشد و اگر مرده در وقت آنکه آزاد است آزاد باشد
از زوج او بود مرده خواجیده که باشد و لا و که از خواجیده آزاد بود باب حقوق الفرائض مسئله
اگر شخصی مرده خود را آزاد کرد چنانکه گفت نصف تو یا ثلث تو یا ربع تو آزاد کرد و یک سهم از آن را به خود او نشود

نزدیک است که نام نیری نیست آنرا و گویا که نیت کنایت شرط است نه در مجاز متعین این مجاز متعین است نه در مجاز
اگر فرزندان او نمی تواند شد آزاد نشود ما میگوئیم در مجاز امکان معنی حقیقی شرط نیست چنانکه اطلاق است در مجاز
مسئله اگر خواجیده خود را فریاد کرد ای فرزند من ای برادر من آزاد نشود زیرا که مقصود از فریاد کردن آنست که
در حق حاضر شود بهر اسمی فریاد کرد و شاه معنی این اسم هر چه بود اما اگر گفت ای آزاد شو زیرا که این آزاد کردن مجاز
محتاج به نیت نیست در جامع الرموز میگوید اگر گفت بچه من اصح آنست که آزاد نشود اگر گفت یا با آزاد شو که
فی الصغر مسئله اگر شخص مرده خود را گفت مرا بر تو دوستیست آزاد نشود زیرا که بر یک کتاب است و مسئله
بافراط طلاق کنیز آزاد نشود اگر چه نیت آزاد گفت یا بخلاف امام شافعی که نیت آزاد نشود لیلی و یا
ما در ترجمه کورست مسئله اگر خواجیده مرده گفت تو مثل منی آزاد نشود اگر چه نیت آزاد می گفته باشد و نقل
بعضی اگر نیت آزاد گفتند است آزاد شو که در فی جامع الرموز اگر گفت نیت تو مرا آزاد نشود مسئله اگر گفت
فریاد کرد که محرم و دست آن فریاد می آزاد نشود لقوله علی السلام من ملک از هم محرم منده فریاد کرد که آزاد شو
یا مجنون فریاد کرد اسلام فریاد شد که فی الابدیه مسئله هر کس مرده خود را بر این معنی یا بر معنی یارای پناه داد
کرد آزاد شود و اول قوابی عظیم و در اخیر عذاب الیم حاصل کرد که فی جامع الرموز مسئله هر کس مرده خود را فریاد کرد
یا دوستی آزاد کند آزاد نشود مسئله هر کس مرده خود را فریاد کرد که آزاد شو که در دست چون آنست که آزاد کرد و اگر گفت که فریاد
یا یار فلان مرده که آزاد شو چون بیدارید مرده که آزاد نشود مسئله اگر مرده در مسجد باشد و فریاد کرد یا یا یا
آزاد شو مسئله اگر شخصی که مرده خود را فریاد کرد که کسی را آزاد کرد و اگر کسی را از شاه فریاد کرد و فریاد کرد
و در فلان چنان که اگر کسی را آزاد کرد که اگر مرده خود را فریاد کرد که آزاد شو مسئله اگر مرده خود را فریاد کرد که آزاد شو
کنیز مرده بود و خواجیده او را آزاد کرد و یا پس این هنگام آنزج و لا فرزند خود را یا جانچ احه خود را که مرده خود را
علم الفرائض مسئله و این در تابع ما در باشد چنانکه اگر مرده در وقت آن که آزاد است آزاد باشد و اگر مرده در وقت آنکه آزاد است آزاد باشد
بود که آزاد کرده شده است چنانکه اگر مرده در وقت آنکه آزاد است آزاد باشد و اگر مرده در وقت آنکه آزاد است آزاد باشد
از زوج او بود مرده خواجیده که باشد و لا و که از خواجیده آزاد بود باب حقوق الفرائض مسئله
اگر شخصی مرده خود را آزاد کرد چنانکه گفت نصف تو یا ثلث تو یا ربع تو آزاد کرد و یک سهم از آن را به خود او نشود

این معنی است که اگر مرده خود را فریاد کرد که آزاد شو مسئله اگر مرده در وقت آنکه آزاد است آزاد باشد و اگر مرده در وقت آنکه آزاد است آزاد باشد
از زوج او بود مرده خواجیده که باشد و لا و که از خواجیده آزاد بود باب حقوق الفرائض مسئله
اگر شخصی مرده خود را آزاد کرد چنانکه گفت نصف تو یا ثلث تو یا ربع تو آزاد کرد و یک سهم از آن را به خود او نشود

[illegible]

۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲

[illegible]

جلد اول سنه ۱۲۰۴ هجری قمری
 در شهر اصفهان
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۴
 در شهر اصفهان
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۴

و تقدیر می‌سپارد که هیچ یک معلوم نیست نیمه کنیز و نیمه دختر از او شود و پسر بنده ماند زیرا که اگر پسر اول است کنیز که دختر از هر دو
 آزاد است و اگر آخر است هیچکدام آزاد نیست پس نیمه از هر دو آزاد شود و پسر بهر تقدیر بنده باشد زیرا که آزادی هر
 بعد از تولد پسر است اگر اول بود مسئله اگر و کس ای دادند که غلامی را از او غلام خود آزاد کرد و در نزد یک امام گواهی نوشت
 باطل بود زیرا که مدعی متبیین نیست که دعوی کند و در حقوق عباد و شهادت بی دعوی و بی راجه و کفایتی حاشیه چنانچه اگر در دو
 بر مرض موت او یا بعد از موت او بگویند که وی در مرض موت خود یکی را آزاد و دو بنده خود کرده است یا بگویند که وی در مرض
 یا در مرض موت خود یکی را از بنده خود بهر ساخته است گواهی روا بود زیرا که تدبیر بهر حال محصیت باشد و متعلق مرض
 موت محصیت بود گواهی بی دعوی و در محصیت جایز باشد که آنی الهیاء نیز اگر دو گواه بگویند که غلامی یکی را از دو بنده
 خود طلاق داده است با تفاق روا بود زیرا که در طلاق دعوی شرط نیست بنا بر آنکه طلاق تحریر فرموده است یا حق
 شرع است نه از حقوق عباد پس بر بیان آن خبر کتبی خلاف اگر بگویند یکی را از دو کنیز خود آزاد کرده و بنده
 امام را و بنده که عتق از حقوق عباد است و در آن دعوی شرط است مگر آنکه در آن عتق تحریر فرموده باشد چنانکه گواهی
 کنیز که معین گواهی و مندیاب **الحلف بالحق** مسئله هر که گفت اگر در غلامی بنده که آنرا در بنده
 که در وقت درآمدن بر ملک او باشد آزاد شود و اگر بعد از سوگند و ملک او در آمده باشد اگر گفت که اگر در غلامی بنده
 و آیم هر بنده که مراست آزاد و در وقت درآمدن هر بنده که پیش از سوگند و ملک او باشد آزاد شود مسئله اگر گفت هر بنده
 که امر و فرست یا گفت هر بنده که بالفعل در ملک منست فراد از او هر بنده که در وقت سوگند و ملک او باشد آزاد شود
 بخلاف بنده که آنرا بعد از سوگند جزیه است اگر چه در روز سوگند جزیه باشد که آنی الهیاء مسئله اگر گفت هر بنده
 من که بنده است از او بعد از آن که یک او در که از شاه پسر کور و آزاد شود و یا که بگوید که در شکم مادر او دو پسر
 مادر او آزاد شدند و یکی از او بنده بخلاف اگر گفت هر بنده من از او کنیز و بی نیز آزاد شود بنده که در شکم دی باشد
 بهر جهت می‌آزاد کرد و در آنی الهیاء مسئله اگر شخصی گفت هر بنده که مراست یا گفت هر بنده که مالک شوم بعد از موت
 من آزاد هر که پیش از گرفتن ملک وی باشد بهر شود و آنکه بعد از گرفتن بهر زمان روز و ملک وی در آمده است بزرگوار باشد
 از مردن وی بهر آزاد شود پس از آنانی که پیش از مردن بهر شوند جایز باشد و فرقی که اول با بنده و در هر بنده که اگر است
 مسئله هر که مرده خود را گفت که آزادی بهر از او بنده آنرا قبول نمود بهر از او آزاد شود و آن بهر از او بنده لازم بود

در شهر اصفهان
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۴
 در شهر اصفهان
 در روز پنجشنبه
 در ماه رجب
 در سال ۱۲۰۴

فادی الباقی فی علم الله
 الفاکسه قبل الطریق
 روح المولی علیه السلام
 و یحق و ان کسبها
 بعد از ایام و اوقات
 ان شاء الله تعالی
 و ان شاء الله تعالی
 و ان شاء الله تعالی
 و ان شاء الله تعالی

[illegible][illegible]

عندهم في الدنيا والآخرة
 من قال لا اله الا الله
 وحده لا شريك له
 فانه ينجي الله
 من العذاب
 الذي كان يستحقه
 من قبل
 فانه ينجي الله
 من العذاب
 الذي كان يستحقه
 من قبل

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

خوردن درین خانه بر سر بیداران در طاق آن که خارج از در است و در آن حالت نشو و مستی هر که در آنجا است که
خوردن درین دار سکونت نشو و مستی آن شروع و در برآید که تا نشو و مستی هر که در آنجا است که نشو و مستی
پوشیده بمرکز سوار است سوگند خورد که هر که سوار شود و مستی سوگند و در برآید و در آنجا نشو و مستی
شروع کرد و حالت نشو و مستی و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که هر که سوار شود و مستی سوگند
در چهره که است مستی هر که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند
داخل از قلع باشد پیش از برآید نشو و مستی در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
یا درین محله سکونت نماند و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند
برآورد و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
مستی هر که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
باشد اگر سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
برآورد و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
خوردن در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
جنایه برآورد و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
تا آنکه در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
که بکشد و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
نرفت اگر نیست که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
که مقدار فعل باشد و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی
در وقت برآید و در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی سوگند خورد که در آنجا نشو و مستی

و لا يخرج من الامتحان
 الا من اجتاز في كل
 احدى الامتحانين
 و اما كل من اجتاز في
 احد الامتحانين فقط
 فانه لا يحسب له
 الا نصف الامتحان
 و لا يحسب له الا نصف
 الامتحان الا اذا اجتاز
 في كل الامتحانين
 و لا يحسب له الا نصف
 الامتحان الا اذا اجتاز
 في كل الامتحانين
 و لا يحسب له الا نصف
 الامتحان الا اذا اجتاز
 في كل الامتحانين

[illegible]

قال ان ضرب
قديرا كضرب الفضل
فانما ما لو انتم لم تخلص
الامم من ان قال بالمرحون
فقد منى ان قال ان
تقدرت فكذا ان كنت
بالشكرى لانه ولو
ذلك اليوم ان قال
ان تصدق اليوم
في انك كرس ١٠
فلان ترك راحة
عبدك ما دون ان كنت

ملفوظات حضرت مولانا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

Handwritten signature/initials in Urdu script.

المطبعة المطبوعه
في دار المطبعه
الملكيه في
القاهرة

خوردن پس اگر سوخته خورد که طعام غذا نخورد اگر از صبح تا ظهر یا دو نصف سیر خورد و حانت و خوردن یک
نصف حانت نگردد و اگر قدر سیر شیر خورد شهری حانت نشود و بدوی حانت نگردد کذا فی جامع اگر سیر
اگر سوخته خورد که نیا شد یا سوخته خورد که نخورد یا سوخته خورد که نشوند حانت کرد و معین رایت و اعتبار
کتاب مذکور اگر حانت در لفظ باشد بنا بر آنکه نیست ای معین رایت که فصل لفظ بود و در بعضی چیزها ذکر کرده است
که نیست آنرا معین سازد پس بهر چه باشد یا نخورد یا سوخته حانت نشود کذا فی الدایة الکافیة و اگر سوخته خورد که
نخورد یا سوخته خورد که جامه پوشم یا سوخته خورد که شرب نیا شام و حانت کرد و معین رایت مذکور است ای معین رایت
القول اعتبار کند زیرا که لفظ عام است و اینست تخصیص خلاف ظاهر باشد و قاضی خلاف آن را بی اعتبار کند
کذا فی معین رایت مستعمل اگر سوخته خورد که امر و آب این کوزه غرض همان است حانت یا بود بعد از آن بخورد و خورد
نزدیک طریقی حانت نشود نزدیک امام ابو یوسف حانت شود سوخته بخورد ای معین رایت اعتبار کند و نزدیک
نزدیک طریقی امکان بر شرط است و صحت خلف را و نزدیک امام ابو یوسف شرط نیست و اگر سوخته
کتاب این کوزه بخورد و کوزه لفظ امر و را اگر و کوزه آب نیست نزدیک طریقی حانت نشود و نزدیک
امام ابو یوسف حانت شود اگر و بریزد نزدیک همه حانت کرد و مستعمل اگر سوخته خورد که آب سار بود یا سوخته
خورد که فلان سنگ را زرد کرد یا سوخته خورد که نیرابا شد و ای معین رایت که زرد مرده است سوخته جایز بود و اگر
برای آن مشهور باشد بنا بر آنکه ممکن است که حق تعالی در بعضی اشیاء این چیز را خلق کند لیکن عادت
است با فعل حانت نشود و در صورت هم اگر از مردن پیشتر در حانت نگردد و صحت اگر سوخته خورد که زن
خورد و از آن بعد از آن ای گرفتن انتقام و رسانیدن الم و لازمی کشید یا خفه کرد یا بندان کرد حانت نشود
زیرا که اینها در کمون است اما التمزاج کرده است حانت نگردد کذا فی جامع اگر سوخته خورد که باین
گفتند و چه خورد که اگر سیمان توپوشم بدی باشد بعد از آن پنبه خرید و زرد آب آن را سیمان حانت چون
یا سوخته خورد که از آن جامه پوشید آن جامه بدی باشد یعنی آنرا بکافریستند تا بخرید و حانت کرد و یک جامه
اگر در روز حانت پنبه و لکس بود حانت نشود پس چنین کند و اگر نه حانت نشود و صحت اگر سوخته خورد که زرد
بعد از آن ناگشتی از پنبه حانت نشود و اگر ناگشتی فقر و کشید حانت نگردد و زرد که ناگشتی

[illegible]

در بیان این گفت که این غلام را بفروشم آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا فروختند و از او نشود که طرعتی ملک است
موجود شده و نیز اگر گفت که بخرم غلام را آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا خریدند و نشود که طرعتی ملک است
هر که سوگند خورد و باینکه گفت که این سینه الفروشم زن او را طلاق بعد از آن او را کرد و یا به بختی بزن او دادند
زیر که طرطلای می جو شده مستهل که سوگند خورد که فلان زن را نکاح نکند بعد از آن که می ی آن زن را می کج کرد و نش
شود اگر پیش از حلقه کیل کرده با کانی جامع الفروشم زن سوگند خورد که زن خود را طلاق ندهد یا سوگند خورد که بزن خود خلع
نکند یا سوگند خورد که بزن خود آزاد نکند بعد از آن که می ی طلاق او یا خلع کرد یا آزاد نمود و حاکم شود مستهل که سوگند خورد
که بفلائی نکند بخت خویش بعد از آن از شخصی فیس بید اگر خود نوشتن میداند حاکم نشود اگر نه حاکم نشود که فانی جامع الفروشم
مستهل که سوگند خورد که از خون هم صلح کند بعد از آن که می ی صلح کرد و حاکم شود و نیز اگر سوگند خورد که بفلائی چیزی
یا سوگند خورد که بوی چیزی تصدق نکند یا سوگند خورد که بوی قرض هم یا سوگند خورد که از وی قرض نستانم یا سوگند
خورد که پیش می مانم نگاه ندارم یا سوگند خورد که ماندا و را نگاه ندارم یا سوگند خورد که فلان چیز را بوی عاریشیم
یا سوگند خورد که از وی چیزی عاری گیریم یا سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند
او را او نکند یا سوگند خورد که در هیچ دلا از پیش نمانم یا سوگند خورد که خانه بنا نکند یا سوگند خورد که خانه و زو یا سوگند خورد که
پس این شانه یا سوگند خورد که او را سوار نکند بعد از آن که می ی یکی از این چیزها کرد حاکم نشود زیرا که ماه و اینها مستحق
است پس گو یا که خود این چیز را کرده است که حقوق این حقوق بجانب امر راجع شود مستهل که سوگند خورد که خود را
سوگند خورد که نفر و شد یا سوگند خورد که بایندهم یا سوگند خورد که بایندهم یا سوگند خورد که بایندهم یا سوگند خورد که بایندهم یا سوگند
خورد که قسم کند یا سوگند خورد که خود را از بعد از آن که می ی این چیزها کرد حاکم نشود زیرا که ماه و اینها مستحق
راجع شود و کل چیز را کرده است که حاکم کرد و فرق میدون میدهد و در زواج که نیست که در سینه کالت جایزه است
و در کالت جایزه نیست باینکه سینه مال است و کالت مال جایزه است بخلاف کالت که کالت مال نیست که کالت مال است
جایزه باشد مستهل که سوگند خورد که سخن نکند بعد از آن قرآن خواند یا شهادت یا تهنیت گفت یا بیک چیز دیگر یا کینا شهادت
نشود اگر چه خارج نماز باشد زیرا که در عرفی این سخن بگویند و نیز بکینا مام شافعی حاکم نشود و در اینها پس باینکه
در تحقیقت سخن مستهل که سوگند یا باینکه گفت روزی که بفلائی سخن کند زن او را طلاق چون بوی سخن بکند

در بیان این گفت که این غلام را بفروشم آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا فروختند و از او نشود که طرعتی ملک است
موجود شده و نیز اگر گفت که بخرم غلام را آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا خریدند و نشود که طرعتی ملک است
هر که سوگند خورد و باینکه گفت که این سینه الفروشم زن او را طلاق بعد از آن او را کرد و یا به بختی بزن او دادند
زیر که طرطلای می جو شده مستهل که سوگند خورد که فلان زن را نکاح نکند بعد از آن که می ی آن زن را می کج کرد و نش
شود اگر پیش از حلقه کیل کرده با کانی جامع الفروشم زن سوگند خورد که زن خود را طلاق ندهد یا سوگند خورد که بزن خود خلع
نکند یا سوگند خورد که بزن خود آزاد نکند بعد از آن که می ی طلاق او یا خلع کرد یا آزاد نمود و حاکم شود مستهل که سوگند خورد
که بفلائی نکند بخت خویش بعد از آن از شخصی فیس بید اگر خود نوشتن میداند حاکم نشود اگر نه حاکم نشود که فانی جامع الفروشم
مستهل که سوگند خورد که از خون هم صلح کند بعد از آن که می ی صلح کرد و حاکم شود و نیز اگر سوگند خورد که بفلائی چیزی
یا سوگند خورد که بوی چیزی تصدق نکند یا سوگند خورد که بوی قرض هم یا سوگند خورد که از وی قرض نستانم یا سوگند
خورد که پیش می مانم نگاه ندارم یا سوگند خورد که ماندا و را نگاه ندارم یا سوگند خورد که فلان چیز را بوی عاریشیم
یا سوگند خورد که از وی چیزی عاری گیریم یا سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند

در بیان این گفت که این غلام را بفروشم آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا فروختند و از او نشود که طرعتی ملک است
موجود شده و نیز اگر گفت که بخرم غلام را آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا خریدند و نشود که طرعتی ملک است
هر که سوگند خورد و باینکه گفت که این سینه الفروشم زن او را طلاق بعد از آن او را کرد و یا به بختی بزن او دادند
زیر که طرطلای می جو شده مستهل که سوگند خورد که فلان زن را نکاح نکند بعد از آن که می ی آن زن را می کج کرد و نش
شود اگر پیش از حلقه کیل کرده با کانی جامع الفروشم زن سوگند خورد که زن خود را طلاق ندهد یا سوگند خورد که بزن خود خلع
نکند یا سوگند خورد که بزن خود آزاد نکند بعد از آن که می ی طلاق او یا خلع کرد یا آزاد نمود و حاکم شود مستهل که سوگند خورد
که بفلائی نکند بخت خویش بعد از آن از شخصی فیس بید اگر خود نوشتن میداند حاکم نشود اگر نه حاکم نشود که فانی جامع الفروشم
مستهل که سوگند خورد که از خون هم صلح کند بعد از آن که می ی صلح کرد و حاکم شود و نیز اگر سوگند خورد که بفلائی چیزی
یا سوگند خورد که بوی چیزی تصدق نکند یا سوگند خورد که بوی قرض هم یا سوگند خورد که از وی قرض نستانم یا سوگند
خورد که پیش می مانم نگاه ندارم یا سوگند خورد که ماندا و را نگاه ندارم یا سوگند خورد که فلان چیز را بوی عاریشیم
یا سوگند خورد که از وی چیزی عاری گیریم یا سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند

در بیان این گفت که این غلام را بفروشم آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا فروختند و از او نشود که طرعتی ملک است
موجود شده و نیز اگر گفت که بخرم غلام را آزاد باشد بعد از آن او را بشتر طخیا خریدند و نشود که طرعتی ملک است
هر که سوگند خورد و باینکه گفت که این سینه الفروشم زن او را طلاق بعد از آن او را کرد و یا به بختی بزن او دادند
زیر که طرطلای می جو شده مستهل که سوگند خورد که فلان زن را نکاح نکند بعد از آن که می ی آن زن را می کج کرد و نش
شود اگر پیش از حلقه کیل کرده با کانی جامع الفروشم زن سوگند خورد که زن خود را طلاق ندهد یا سوگند خورد که بزن خود خلع
نکند یا سوگند خورد که بزن خود آزاد نکند بعد از آن که می ی طلاق او یا خلع کرد یا آزاد نمود و حاکم شود مستهل که سوگند خورد
که بفلائی نکند بخت خویش بعد از آن از شخصی فیس بید اگر خود نوشتن میداند حاکم نشود اگر نه حاکم نشود که فانی جامع الفروشم
مستهل که سوگند خورد که از خون هم صلح کند بعد از آن که می ی صلح کرد و حاکم شود و نیز اگر سوگند خورد که بفلائی چیزی
یا سوگند خورد که بوی چیزی تصدق نکند یا سوگند خورد که بوی قرض هم یا سوگند خورد که از وی قرض نستانم یا سوگند
خورد که پیش می مانم نگاه ندارم یا سوگند خورد که ماندا و را نگاه ندارم یا سوگند خورد که فلان چیز را بوی عاریشیم
یا سوگند خورد که از وی چیزی عاری گیریم یا سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند خورد که بوی سوگند

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على سيدنا محمد
 وآله الطيبين الطاهرين
 أجمعين

و چون پاک شود و غسل و بوشانند و بروی نماز گذارند و اگر زانی شخص باشد از او جدا سازند و بفرستند را
 چنانچه از این چنانکه زنده بسیار سخت است و نماز را بر او نایبند و حاکم و کرد و بود و چهار از زنش را که میشدند
 چنانکه نصف صورت او بشو و زانی در وقت زدن استاده باشد و بر تمام بدن او متفرق زنند بگر بر سر و روی و فرج او نایبند
 و زننده نماز را در وقت زدن با او بر سر و در جدا زدن زانی را بر بدن او کشند و اگر زانی بعد باشد بعد از آنکه
 او را پنجاه نماز زنده و خواج و بی امان نام او را در هر روز و یک نام شافعی خواهد بود که بی اذن نام زنده خود را
 در هر روز تسبیح کند و در وقت زدن حد بشانند و جامه او را از بدن او نکشند بگر بر سینه او و جامه نخی را و جامه نخی را
 که در وقت جرم و اماناف یا تا سینه و زیرین من کنند و مرد را زن نکشند تسبیح در نماز زنده و جرم نکشند و نیز زانی
 و اخراج از شهر جمع نمایند بگر برای سیاست اصلاح خلق که فی جامع الرضا تسبیح اگر زانی محض بر این بود
 او را در هر روز تسبیح کند و اگر غیر محض یعنی باشد تا زمان صحبت او را در زندان چون صحیح شود و نماز زنده تسبیح
 اگر زن حامله زانکه و بعد از وضع حمل او تسبیح کند و اگر جدا قان زانی باشد بعد از نفاس او را تا زنده و زانی تسبیح
 الذی یحب الی والدی لا یوجب الحد تسبیح حدودت بسیار فاطمه شود و ثوبه علیه السلام را و حدود
 بالشهادت که فی الله تسبیح شد که حد را ساقا که داند بر دو نوع است یکی تسبیح فعل آن است که غیر دلیل بر این
 گمان کنند چنانکه در طایع حرام و احلال و الحسد و علی کند چون کبیرک پدر یا کبیرک مادر یا کبیرک زوجه یا تسبیح طلاق یا
 یا تسبیح طلاق علی مال یا کبیرک خواج خود یا نام و د خود را که در عده عتق بود و کبیرک کسی را که در عده طلاق بود یا تسبیح
 از دوطرفی گفت من این احلال و الحسد بودم حد ساقا شود و کبیرک کردی احتمال است و احلال است که در عده طلاق است
 که بر من حرام است حد لازم آید که فی الله تسبیح شد بر من این تسبیح که از دلیل شرعی فهمیده باشد که علی آن بر من حرام است
 چون کبیرک پسند معتد و طلاق یا کبیرک که از این بعد از فرجه من تسبیح کند و باشد کبیرک که در عده طلاق بود
 یا تسبیح تسبیح شد و کبیرک تسبیح شد که کبیرک که از این بعد از فرجه من تسبیح کند و باشد کبیرک که در عده طلاق بود
 که بر من حرام است اگر تفصیل آن را خواهم خارج علی تسبیح شد و علی تسبیح فعل اگر دعوی سبب کند تا تسبیح شود
 و در علی تسبیح در محمل دعوی کردن سبب ثابت شود تسبیح اگر کبیرک برادر خود یا عم خود یا علی که در حد لازم شود تسبیح
 اجنبیه که در فراس خود یا عمه یا عمه است علی که در حد لازم آید اگر چه علی کند یا عمه یا عمه تسبیح اگر چه زن یا مرد را و اسلام

و چون پاک شود و غسل و بوشانند و بروی نماز گذارند و اگر زانی شخص باشد از او جدا سازند و بفرستند را
 چنانچه از این چنانکه زنده بسیار سخت است و نماز را بر او نایبند و حاکم و کرد و بود و چهار از زنش را که میشدند
 چنانکه نصف صورت او بشو و زانی در وقت زدن استاده باشد و بر تمام بدن او متفرق زنند بگر بر سر و روی و فرج او نایبند
 و زننده نماز را در وقت زدن با او بر سر و در جدا زدن زانی را بر بدن او کشند و اگر زانی بعد باشد بعد از آنکه
 او را پنجاه نماز زنده و خواج و بی امان نام او را در هر روز و یک نام شافعی خواهد بود که بی اذن نام زنده خود را
 در هر روز تسبیح کند و در وقت زدن حد بشانند و جامه او را از بدن او نکشند بگر بر سینه او و جامه نخی را و جامه نخی را
 که در وقت جرم و اماناف یا تا سینه و زیرین من کنند و مرد را زن نکشند تسبیح در نماز زنده و جرم نکشند و نیز زانی
 و اخراج از شهر جمع نمایند بگر برای سیاست اصلاح خلق که فی جامع الرضا تسبیح اگر زانی محض بر این بود
 او را در هر روز تسبیح کند و اگر غیر محض یعنی باشد تا زمان صحبت او را در زندان چون صحیح شود و نماز زنده تسبیح
 اگر زن حامله زانکه و بعد از وضع حمل او تسبیح کند و اگر جدا قان زانی باشد بعد از نفاس او را تا زنده و زانی تسبیح
 الذی یحب الی والدی لا یوجب الحد تسبیح حدودت بسیار فاطمه شود و ثوبه علیه السلام را و حدود
 بالشهادت که فی الله تسبیح شد که حد را ساقا که داند بر دو نوع است یکی تسبیح فعل آن است که غیر دلیل بر این
 گمان کنند چنانکه در طایع حرام و احلال و الحسد و علی کند چون کبیرک پدر یا کبیرک مادر یا کبیرک زوجه یا تسبیح طلاق یا
 یا تسبیح طلاق علی مال یا کبیرک خواج خود یا نام و د خود را که در عده عتق بود و کبیرک کسی را که در عده طلاق بود یا تسبیح
 از دوطرفی گفت من این احلال و الحسد بودم حد ساقا شود و کبیرک کردی احتمال است و احلال است که در عده طلاق است
 که بر من حرام است حد لازم آید که فی الله تسبیح شد بر من این تسبیح که از دلیل شرعی فهمیده باشد که علی آن بر من حرام است
 چون کبیرک پسند معتد و طلاق یا کبیرک که از این بعد از فرجه من تسبیح کند و باشد کبیرک که در عده طلاق بود
 یا تسبیح تسبیح شد و کبیرک تسبیح شد که کبیرک که از این بعد از فرجه من تسبیح کند و باشد کبیرک که در عده طلاق بود
 که بر من حرام است اگر تفصیل آن را خواهم خارج علی تسبیح شد و علی تسبیح فعل اگر دعوی سبب کند تا تسبیح شود
 و در علی تسبیح در محمل دعوی کردن سبب ثابت شود تسبیح اگر کبیرک برادر خود یا عم خود یا علی که در حد لازم شود تسبیح
 اجنبیه که در فراس خود یا عمه یا عمه است علی که در حد لازم آید اگر چه علی کند یا عمه یا عمه تسبیح اگر چه زن یا مرد را و اسلام

و چون پاک شود و غسل و بوشانند و بروی نماز گذارند و اگر زانی شخص باشد از او جدا سازند و بفرستند را

و چون پاک شود و غسل و بوشانند و بروی نماز گذارند و اگر زانی شخص باشد از او جدا سازند و بفرستند را
 چنانچه از این چنانکه زنده بسیار سخت است و نماز را بر او نایبند و حاکم و کرد و بود و چهار از زنش را که میشدند
 چنانکه نصف صورت او بشو و زانی در وقت زدن استاده باشد و بر تمام بدن او متفرق زنند بگر بر سر و روی و فرج او نایبند
 و زننده نماز را در وقت زدن با او بر سر و در جدا زدن زانی را بر بدن او کشند و اگر زانی بعد باشد بعد از آنکه
 او را پنجاه نماز زنده و خواج و بی امان نام او را در هر روز و یک نام شافعی خواهد بود که بی اذن نام زنده خود را
 در هر روز تسبیح کند و در وقت زدن حد بشانند و جامه او را از بدن او نکشند بگر بر سینه او و جامه نخی را و جامه نخی را
 که در وقت جرم و اماناف یا تا سینه و زیرین من کنند و مرد را زن نکشند تسبیح در نماز زنده و جرم نکشند و نیز زانی
 و اخراج از شهر جمع نمایند بگر برای سیاست اصلاح خلق که فی جامع الرضا تسبیح اگر زانی محض بر این بود
 او را در هر روز تسبیح کند و اگر غیر محض یعنی باشد تا زمان صحبت او را در زندان چون صحیح شود و نماز زنده تسبیح
 اگر زن حامله زانکه و بعد از وضع حمل او تسبیح کند و اگر جدا قان زانی باشد بعد از نفاس او را تا زنده و زانی تسبیح
 الذی یحب الی والدی لا یوجب الحد تسبیح حدودت بسیار فاطمه شود و ثوبه علیه السلام را و حدود
 بالشهادت که فی الله تسبیح شد که حد را ساقا که داند بر دو نوع است یکی تسبیح فعل آن است که غیر دلیل بر این
 گمان کنند چنانکه در طایع حرام و احلال و الحسد و علی کند چون کبیرک پدر یا کبیرک مادر یا کبیرک زوجه یا تسبیح طلاق یا
 یا تسبیح طلاق علی مال یا کبیرک خواج خود یا نام و د خود را که در عده عتق بود و کبیرک کسی را که در عده طلاق بود یا تسبیح
 از دوطرفی گفت من این احلال و الحسد بودم حد ساقا شود و کبیرک کردی احتمال است و احلال است که در عده طلاق است
 که بر من حرام است حد لازم آید که فی الله تسبیح شد بر من این تسبیح که از دلیل شرعی فهمیده باشد که علی آن بر من حرام است
 چون کبیرک پسند معتد و طلاق یا کبیرک که از این بعد از فرجه من تسبیح کند و باشد کبیرک که در عده طلاق بود
 یا تسبیح تسبیح شد و کبیرک تسبیح شد که کبیرک که از این بعد از فرجه من تسبیح کند و باشد کبیرک که در عده طلاق بود
 که بر من حرام است اگر تفصیل آن را خواهم خارج علی تسبیح شد و علی تسبیح فعل اگر دعوی سبب کند تا تسبیح شود
 و در علی تسبیح در محمل دعوی کردن سبب ثابت شود تسبیح اگر کبیرک برادر خود یا عم خود یا علی که در حد لازم شود تسبیح
 اجنبیه که در فراس خود یا عمه یا عمه است علی که در حد لازم آید اگر چه علی کند یا عمه یا عمه تسبیح اگر چه زن یا مرد را و اسلام

رابعاً: ادخال المبرمجين
 ادخال المبرمجين
 ادخال المبرمجين
 ادخال المبرمجين

[illegible][illegible][illegible]

[illegible]

و اگر در این حال شک داشتی ای چندی اگر بعد از این بدین دست باز روی کرد و بای پیش بر نهد و اگر باز روی کرد و چنان
 تا آنکه در یک سیمای صاحبان وی ظاهر شود که از این حاشیه ای چیزی قطع نکند و بعضی مشایخ گفته اند که در یک سیمای
 امام شافعی چون بعد از این بدین بای چپ دوم باز در دست چپ بپایز قطع کند و باز بر تپه چهارم بپایز تپه بر نهد و آنکه امام شافعی
 بر مدعی خود حدیث نقل میکند طی و بر آن طعن کرده است و علی کرم الله وجهه خلاف آن عمل نموده است و صحاح رضوی و مستدرک
 عمل ایشان را قبول داشته اند و آنکه گوئیم تواند که آن محمول بر بیست باشد مستثله اگر دست چپ دزد را یا از
 دست چپ یا در انگشت از دست چپ بپایزی است پیش از روی بر تپه یا از دست چپ بپایزی راست و
 پیش از روی شل شده باشد دست او را قطع نکنند زیرا که اگر دست راست او را قطع کنند عین منفعته از وفوت
 و آن در حقیقت هلاکتی است نه باینکه اگر روی از یک جانب دست و بپایز تپه بر نهد و قادر نتواند در دست
 چیزی را دزدیده بود پیش از خصومت با مالک آن دزد قطع نکنند زیرا که امکان دعوی ندارد و نزدیک امام ابو یوسف
 قطع کند و اگر مالک از او بخواهد بخشد یا پیش می فروخت یا بیعت آن دزد در دم کمتر شد قطع نکنند اگر چه بعد از حکم
 باشد که از این حاشیه ای چیزی قطع نکند امام شافعی قطع کند دلیل آن دعوی که می بیند است که اگر دزد دعوی که چیزی را
 دزدیده ام ملک من است یا یکی از دزدان دعوی کرد ملک من هرق را قطع نکنند اگر چه بپایز تپه بر نهد و گواه باشد بر آنکه دزد بپایز
 دعوی خصم شده است هر مالک پس سوگند مالک او را قطع نکنند مستثله اگر مالک از دزد مطالبه می کند و قطع نکند
 اگر چه دزد بپایز تپه بر نهد و اگر چه دزد بپایز تپه بر نهد و اگر چه دزد بپایز تپه بر نهد و اگر چه دزد بپایز تپه بر نهد
 بیکه غائب شد و دزد گواه بزدی هر دو گواهی دادند بر حاضر قطع لازم نشود مستثله اگر مال دزدی را از دزد
 خصم از خاص یک مال بوی را از دزد یا خواهر دزدید و ایشان از دزد مطالبه کردند قطع لازم نشود و مستثله اگر صاحب
 و مضار آن مال بوی را از دزد یا خواهر دزدید و ایشان از دزد مطالبه کردند قطع لازم نشود و مستثله اگر صاحب
 شاع دست بر نهد بعد از آن متاع از دست دزد دیگری دزدیده و دیگر قطع لازم نشود و اگر چه دزد یا مالک با آن طاهر
 کرده باشد زیرا که مال از دست دزد و عصمت نموده است انانیت که به مالک آن بر دزد ضمان لازم نشود و گمانی که مال
 مستثله اگر بنده بزدی مال غیر خود را قرار کرد نزدیک امام دست او را بر نهد و مالی را که بزدی آن را قرار کرده است
 مالک مال دزدیده را بر نهد و خود را قرار دهد و اگر چه مالک با آن طاهر کرده باشد و اگر چه مالک با آن طاهر کرده باشد

و اگر در این حال شک داشتی ای چندی اگر بعد از این بدین دست باز دزدی کرد یا پیش بر دزدی اگر چه در این
 تا آنکه در یک سیمای صاحبان وی ظاهر شود که از این حاشیه ای چیزی قطع نکند و بعضی مشایخ گفته اند که در یک
 امام شافعی چون بعد از این بدین بایست و درم باز در یک چیز قطع کند و در آنکه بر سر چهارم بایست و بر سر دزدی که امام شافعی
 بر مدعی خود حدیث نقل میکند علی و بر آن طعن کرده است و علی کرم الله وجهه خلاف آن عمل نموده است و صحاح رضوی و مستدرک
 عمل ایشان را قبول داشته اند و آنکه گوئیم تواند که آن محمول بر بیست باشد مستلزم اگر دست چپ دزد را یا راست
 دست چپ یا راست گشت از دست چپ یا پای راست پیش از دزدی بر سر دزدی که دست چپ یا پای راست و
 پیش از دزدی شل شده باشد دست او را قطع کنند زیرا که اگر دست راست او را قطع کنند عین منفعته از دست او
 و آن در حقیقت بلکه میست تمام آنکه اگر دزدی از یک جانب دست و پای نباشد بر سر دزدی که دست او را قطع کنند
 چیزی را که دزدیده بود پیش از خدمت مالک آن دزد و قطع کنند زیرا که امکان دعوی ندارد و در یک امام ابو یوسف
 قطع کند و اگر مالک از او می بخشد یا پیش می فروخت یا میست آن دزد درم کمتر شد قطع نکند اگر چه بعد از حکم
 باشد که از این حاشیه ای چیزی قطع نکند امام شافعی قطع کند دلیل آن دعوی که میست است که اگر دزد دعوی که چیزی را
 دزدیده در ملک است یا یکی از دزدان دعوی کرد و مالک مشرق را قطع نکند اگر چه بر سر دزدی که دزدی را که دزدی را
 دعوی خصم شده است هر مالک پس سوگند مالک او را قطع نکند مستلزم اگر مالک از دزد مطالبه میسر نمی کند قطع نکند
 اگر چه دزد بر سر قرار کرده باشد زیرا که چون قطع میسر دعوی میسر نشود از مطالبه چاره نبوده است و اگر دزدی کرد
 سبک نمائید و دزد گواه بزدی هر دو گواهی دادند بر حاضر قطع لازم نشود مستلزم اگر مال دزدی را از دزدی یا مال
 خصم از خاص یک مال بوی را از دزد یا خود دزدید و ایشان از دزد مطالبه کردند قطع لازم نشود و مستحق است تا بر
 و مضار و باین قاعده ای خریداری همین حکم دارند و نیز مطالبه مالک قطع لازم نیست اگر دزدی برای دزدی
 شایع دست بردارد بعد از آن متاع از دست دزد دیگری دزدیده و دیگر قطع لازم نشود و اگر چه دزد یا مالک با آن طاهر
 کرده باشد زیرا که مال از دست دزد و عصمت نموده است انانیت که بر مالک آن بر دزد ضمان لازم نشود که از این امر
 مستلزم اگر بنده بزدی مال غیر خود را قرار کرد و در یک امام دست او را بر سر دزدی یا مال قرار کرده است
 مالک مال و گفته اند اگر چه بنده بزدی بود و خود را قرار داد و مال قرار دزدی آنکه سب کرده یا دزدی را بر سر دزدی
 و اگر در این حال شک داشتی ای چندی اگر بعد از این بدین دست باز دزدی کرد یا پیش بر دزدی اگر چه در این

و اگر در این حال شک داشتی ای چندی اگر بعد از این بدین دست باز دوی کرد و پایی پیش بر نه و اگر باز دوی کردی که چنان
 تا آنکه در یک سیمای صاف و بی نظایر شود که از این حاشیه ای چندی نیز در یک بعضی مشایخ تغیر کرده چنانکه در نزدیکی
 امام شافعی چون بعد از این بدین پا چپ دوم باز در یک سیمای نیز قطع کند و باز بر تپه چهارم پا بر تپه بر نه و آنکه امام شافعی
 بر مدعی خود حدیث نقل میکند طی و بر آن طعن کرده است و علی کرم الله وجهه خلاف آن عمل نموده است و صحاح رضی الله عنهم
 عمل ایشانرا قبول داشته اند یا آنکه گوئیم تواند که آن محمول بر بیست باشد مستثله اگر دست چپ دزد را یا اگر
 دست چپ را در گشت از دست چپ پایای است پیش از دوی بر تپه یا دست چپ پایای راست و
 پیش از دوی شل شده باشد دست او را قطع نکنند زیرا که اگر دست راست او را قطع کنند عین منفعه از دوی شود
 و آن در حقیقت بلکه میست نه با آنکه اگر دوی از یک جانب دست و پا نباشد بر تپه قادر نتواند در دست که دزد
 چیزی را دزدیده بود پیش از خدمت با لگن دزد و قطع نکنند زیرا که امکان دعوی نماند دزد در یک امام ابو یوسف
 قطع کند و اگر مالک از او می بخشد یا پیش می فروخت یا میست آن دزد در دم کمتر شد قطع نکنند اگر چه بعد از حکم
 باشد که از این حاشیه ای چندی نیز در یک امام شافعی قطع کند دلیل دعوی که میست است اگر دزد دعوی که چیزی را
 دزدیده ام ملک است یا یکی از دزدان دعوی کرد ملک مشرق را قطع نکنند اگر چه بر تپه گواه باشد زیرا که دزد برب
 دعوی خصم شده است هر مالک پس سوگند مالک او را قطع نکنند مستثله اگر مالک از دزد مطالبه میسوی نکند قطع نمائند
 اگر چه دزد بر تپه قرار کرده باشد زیرا که چون قطع بد دعوی شود او را مطالبه چهارم نبود مستثله اگر دوی می کردند
 سبک نمائند و دزد گواه بد دوی هر دو گواهی دادند بر حاضر قطع لازم نشود مستثله اگر مال دوی را از مدعی یا مال
 خصم از خاص یک مال بوی را از دزد یا خود دزدید و ایشان از دزد مطالبه کردند قطع لازم نشود و مستثله اگر صاحب
 و مدعی هر دو یک مال را از دزدان متاع از دست دزد دیگری دزدید بر دیگر قطع لازم نشود و اگر چه دزد یا مالک با آن طاهر
 کرده باشد زیرا که مال از دست دزد و عصمت نمائند است انانست که بر ملک آن دزد ضمان لازم نشود که از این امر
 مستثله اگر بنده بد دوی غیر خواجها قرار کرد دزد در یک امام دست او را بر نه و مالی را که بد دوی آن اقرار کرده است
 با مالک مال نکند اگر چه بنده بخوبی بود و خواجها و دزدان اقرار دوی آنکس را برب کرده یا دزد در یک امام زنی و دست او را بر نه و

واما انما داره
 ولله الحمد والبرهان
 بعينه كما جازى به
 عنده من توفيق
 فلهذا توفيقنا
 بحسن صلاح
 والتمس من توفيقنا
 الاصلح من توفيقنا
 قبل التمسنا
 سوانا فنفقنا
 ففصل احسانا
 ١٤٦
 واما في هذا السبب
 لم يعاقب والى
 ودار الحرب
 بدارنا ودار
 انفسه ودينته
 بالسلام والار
 انما من حق
 والامر في
 وقول الحق
 لا استحقاق
 على يد
 واما انما داره

[illegible]

حق غنایان این متعلق شود و لیکن در خمس و ابودنیر که غنایان را در آن جایی نیست کذا فی الهدایه مسئله اینچنین است
از هر یک سلاح و جز آن داخل غنیمت است مگر آنکه امام تمیز کرده باشد و نیز در یک نام شافعی قابل است که از اهل سحر بود
مقابل خود گرفته باشد یا قبل از تمیز کردن با قول علیه السلام من قبل فقیه فله سلاح و این را تمیز حمل میکنند بر مسئله
بجیب بن ابی سله لیس که من قبل فقیه لیس اما طابت نفس مالک کذا فی الهدایه باب شیل و الکفار مسئله
اگر بعضی کفار بعضی دیگر غالی باشند و ایشانرا اسیر سازد و مال ایشانرا ببرد و مالک شود یا بیشتر از اسلام بدارد
رسیده یا کفار بر اموال مسلمانان غلبه کنند و گرفته بدارد و در حربه مالک گردند و نیز در یک نام شافعی کفار بر مسلمانان غلبه
نشدند مسئله در یک نام کفار را در و مدبر را و ام و کدر او مکاتب از مسلمانان مالک نشوند و نیز بنده مانی را اگر خسته باشد
و در یک نام مالک گردند اگر چه او گرفته باشند و نیز در یک صاحبیه بهر صورتها مالک شوند و اگر بنده برضا خود در و در
مانده با اتفاق مالک شوند مسئله چون مسلمانان کفار در حربه غلبه کردند و ایشانرا اسیر خود سازد ایشان بر اموال
ایشان مالک نشوند مسئله چون مسلمانان غنیمت آید و ندیده که او مسلمانان پیش از غنیمت مال خود را در غنیمت ایشانرا
بستاند و اگر بعد از غنیمت ناخت بقیمت بستاند مسئله اگر تاجری متاعی را در حربه آورد و مانی آنرا شناخت اگر آنرا
آنرا در حربه بدست خریدید است مالک آنرا بهمان بها از وی بگیرد و اگر بغرض خرید است به با عوض بگیرد و اگر شخص
آنرا در حربه بتاجری خردید است بقیمت آن بگیرد کذا فی الهدایه مسئله اگر کفار در حربه بنده مسلمانان را گرفتند و در آن
آنرا بدست تاجری فروختند و در و تاجری بی ای یک چشم کور ساخت و تاجر از وی از شن چشم گرفت بعد از آن
دور اسلام مالک بنده غیر شناخت بخیر است اگر خواهد به بها که تاجر از اهل حربه خرید است بهمان او بگیرد
اگر خواهد با تاجر گذارد و جایز نیست که از شن چشم دیر که تاجر گرفته است از بهای او کم کند مسئله اگر بنده زید در حربه
افتاد و تاجر ویراد حربه کفار بصدورم خریدید بهر اسلام آورد و باز از دست تاجر در بنده کفار افتاد باز تاجر دیگر
از کفار بصدورم خریدید آورد و تاجر اول اگر خواهد از تاجر دوم بصدورم بگیرد باز زید اگر خواهد از تاجر اول بصدورم
بستاند و زید میتواند که از تاجر دوم بصدورم بگیرد زیرا که حق تاجر اول در آن تلف خواهد شد مسئله اگر بنده مانی بستاند
اگر حشمت کفار افتاد و تاجر آنرا از کفار با متاع خریدید بهر اسلام آورد و مالک نشد از وی عوض بگیرد و متاع را به بها
بستاند زیرا که کفار بنده را که حشمت کفار از مالک نشود کما در نزدیک صاحبیه اما متاع اگر خواهد به بها که تاجر گرفته است اگر کافری بماند

[illegible]

وفاقی خانہ خراج کا گوشہ
نیستقل باغ خارج کا گوشہ
درخت و مضافہ دارالایوبیہ
مضافہ کرم علیہ السلام
کلیں جریب علیہ السلام
صالحین آباد مستقر دورم
دربار بیابان علیہ السلام
دربار الکرام و الخلیف
المستطابہ عشرہ درلوم
دارالسواد کریم خان
روستان و دھاتیوں
ونصف خانج غایت
الطافه وان ارضی

[illegible]

[illegible]

(Handwritten signatures and notes at the bottom of the page)

عقل الجنت
مظن ولسن
منافقة وراعتان
كله حليمه اذ الراسيس
اذا الطول من رفاقه
فمنه محمد باقر بن محمد
لا فافا على الناس
ولا تفصح ان باقر بن
الابان مع نصفه
منصفه في الف
من نصفه في الف
و لا باقر بن محمد

(Handwritten signatures and notes at the bottom of the page)

[illegible]

تاریخ

12 11 9 8

10 = 12

مجلس شریعت و فرائض

[illegible]

MAULANA AZAD LIBRARY
ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES :-

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of **Rs. 1-00** per volume per day shall be charged for text-book and **10 Paise** per volume per day for general books kept over-due.